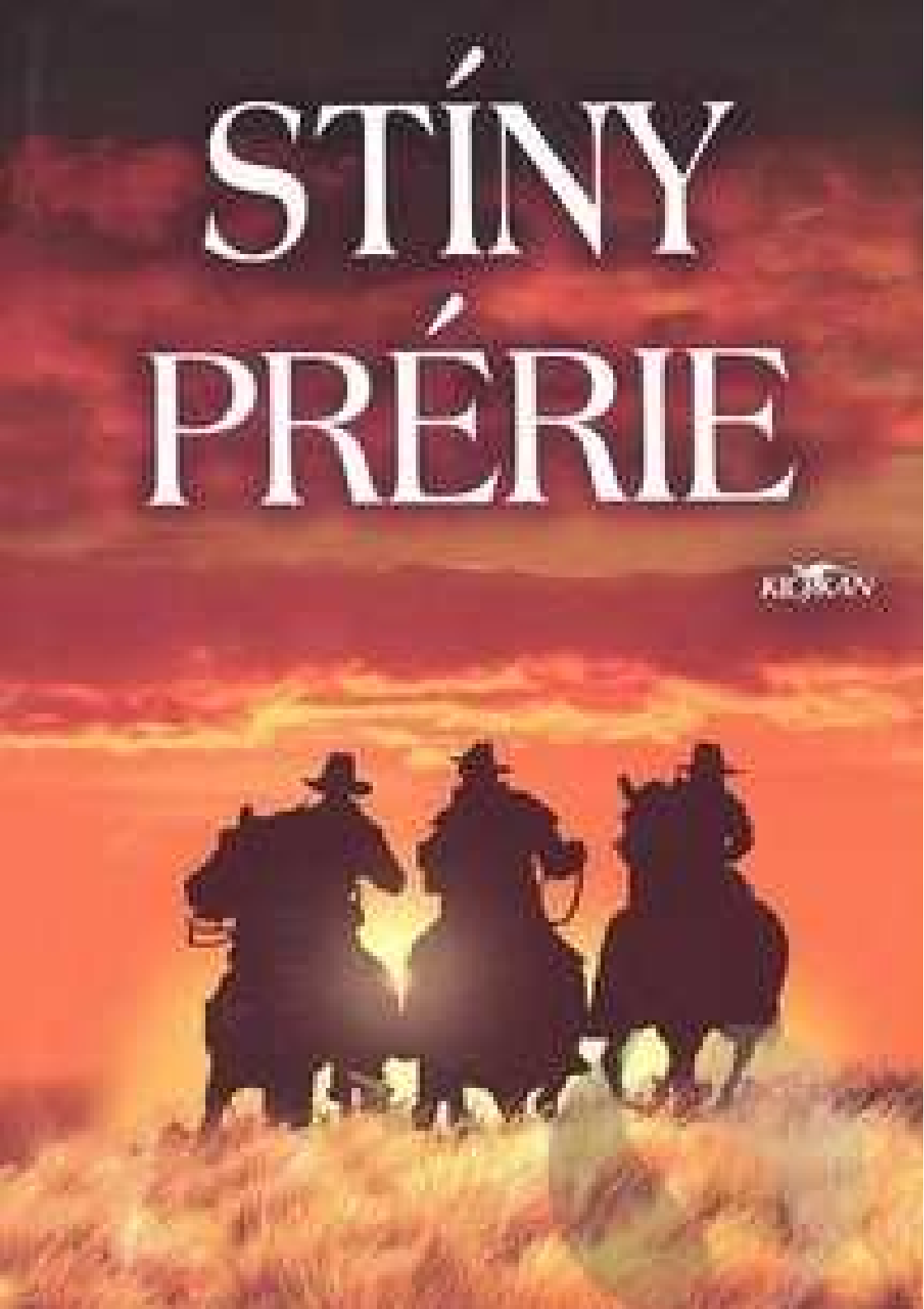
STÍNY PRÉRIE

STÍNY PRÉRIE

Louis L' Amour

KLOKAN

Copyright © 1982 by Lous L'Amour
Translation © Ondřej Duha, 2007
Copyright ©ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu UTAH BLAINE
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Jana Pleskotové
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2007
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 978-80-7362-449-1

„TO ZABÍJENÍ JSTE ZAČALI VY“

Utah Blaine stanul před Neversem a jeho muži. „To zabíjení jste začali vy dvěma vraždami. Oddělali jste dva dobrý chlapy. Můžete to ukončit tím, že odsud vycouváte a budete se držet od tohohle ranče a Spojený 46 dál.“

„Docela silný řeči na tak malou partu,“ opáčil Nevers. „Chceš vyzkoušet, kdo z nás dvou je rychlejší, Neversi?“

„Času dost,“ zabručel Nevers.

Utah vyskočil do sedla. „No, řekli jsme vám, co jsme chtěli. Teď je to na vás.“

I.

Spal a pak se probudil. Třeštil oči do tmy, ležel bez hnutí a napjatě poslouchal. Cítil vůni suché trávy, na níž měl rozloženou deku, a cítil noc. A pak znovu zaslechl zvuk, který ho probudil. Byl to pohyb kopyt na prašné cestě asi třicet metrů daleko a ten kůň nebyl sám, bylo jich několik.

Opatrně se zvedl na loket. Byla to cizí země a on byl neozbrojený. Úmysly těch lidí nedokázal odhadnout, ale velká skupina jezdců se nepohybuje uprostřed noci potichu po stezce bez dobrého důvodu.

Nebyla to rozveselená parta kovbojů vracejících se na svůj ranč. Tihle muži byli tiší a jejich ostražitost vzbuzovala podezření. Nestál o žádné problémy. Ležel bez hnutí a cítil, jak se mu nervozitou napínají svaly za ušima.

Jezdci zastavili. Jeden z koní neklidně přešlápl a nějaký hlas řekl: „Přímo nad tvojí hlavou.“ Chvilku bylo ticho. „To je ono.“

Promluvil jiný, hlubší hlas. „Přiveďte jeho koně sem.“ Bylo slyšet pohyb a cinknutí podkovy o kámen. „Držte ho.“

Klidným nočním vzduchem se rozlehlo zavrzání kůže sedla. Pak se druhý hlas ozval znovu: „Tamhle!“

V tom slovu bylo slyšet uspokojení, škodolibou radost vyvěrající z jakési temné studny nenávisti a s rozkoší převalovanou po jazyku, jako by mluvčí na tenhle okamžik dlouho čekal a chtěl si ho vychutnat.

„Opatrně s tím koněm!“ Tohle byl projev netrpělivosti. „Nenechte ho spadnout! Pomalu ho sundejte! Chci, aby věděl, co se s ním děje!“

„Pospěšte si s tím!“ Z hlasu bylo cítit znechucení. „Udělejte, co musíte, a padáme odsud!“

„Jen klid,“ zavrčel hlubší hlas. „Tohle představení řídím já a čekal jsem na to až moc dlouho! Jak se ti to líbí, Neale?“

Chladný hlas, který se teď ozval, patřil muži, jehož věšeli. „Tys byl vždycky zrádná krysa, Lude, a vůbec ses nezměnil.“

Zaznělo ostré hlasité plesknutí a znovu promluvil týž hlas: „Máš štěstí, že mám spoutaný ruce, Lude. I ve svým věku bych tě dokázal přetrhnout ve dví.“

Následovala další rána a pak vrzání kůže, jež naznačovalo pokračující bití. Muž zabalený v dekách se potil. Vymotal se z nich a obul si boty. Pak se postavil.

„Pospěš si, Lude! Brzo bude světlo a máme před sebou dlouhou cestu!“

Neviditelný svědek se nehýbal. Nechat se objevit by znamenalo okamžitou smrt a on byl naprosto bezbranný. Jednomu muži, možná i dvěma, by se postavit mohl, ale proti takovéhle skupině neměl beze zbraně šanci.

Nebylo to žádné shromáždění počestných občanů, ale banda lumpů s temnými úmysly, které vyžadovaly noc a utajení.

„Tak dobře,“ Ludův hlas byl chraplavý a podrážděný, „odvádějte toho koně pomalu. Chci, aby to trvalo co nejdýl.“

Kůň se pohnul a muž uslyšel vrzání napínajícího se provazu; pak zaznělo škubnutí, jak se popravovaný zmítal a kopal kolem sebe. Posluchač se nemýlil. Tohle nebylo první lynčování, jehož byl svědkem.

„Nikdy jsem si nemyslel, že se tohohle dne dožiju,“ prohlásil první mluvčí. „Bez Neala si s ostatními snadno poradíme. To on mi dělal největší starosti.“

„Jo!“ zavrčel Lud. „Nech to na mně. Tohohle jsem chtěl nejvíc. Teď dostaneme ostatní. Mizíme odsud!“

Zaduněla kopyta a posluchač se bezhlučně rozběhl. Jako stín proklouzl křovím, aniž by mu větve zašustily o oblečení.

Naděje byla slabá, ale existovala. Přeběhl posledních několik metrů po silné vrstvě listí a trávy. Mrštně vylezl na strom, jediným máchnutím nože přeřízl lano a nechal tělo žuchnout na zem. Chytil se větve, zhoupl se dolů a zlehka přistál vedle těla. Rychle se shýbl a povolil oprátku. Muž začal skoro okamžitě chraptivě lapat po dechu.

Kam až oko dohlédlo, byla cesta na obě strany prázdná, ale nebylo to bezpečné místo. Zachránce zvedl staršího muže, jako by to bylo dítě, prošel rychle křovím ke svému loži a položil bezvládné tělo na zem. Pak muži rozepnul košili a sáhl po čutoře. Muž s krkem pohmožděným od konopného provazu se s bolestmi napil a svalil se zpět na deky.

Starý muž ležel na zemi a zíral do nebe. Dotkl se odřeného krku a zjistil, že má na prstech krev. Obrátil šedé oči k zachránci. „Už jsem myslel… že mě… dostali,“ vypravil ze sebe chraptivě.

„Nemluvte, šetřete si síly. Jste naživu jenom díky tomu chlapovi Ludovi. Chtěl, abyste se pomalu udusil, místo abyste si při zhoupnutí zlomil vaz.“

Staroch se převalil na bok, opřel se o loket a posadil se. Rozhlédl se kolem a spočinul pohledem na dvou ošuntělých přikrývkách a pak na polní láhvi. Zvedl ji roztřesenýma rukama a pomalu se napil. Pak řekl: „Kde je váš kůň?“

„Žádnýho nemám.“

Starší muž se překvapeně podíval na svého zachránce. Zdálo se, že nevlastní nic víc než deky a čutoru. Flanelovou košili měl potrhanou a vyrudlou, džíny mu nepadly a byl prostovlasý. Jedinou jeho zbraní byl lovecký nůž s kostěnou střenkou. Ramena a hruď pod obnošenou košilí však překypovaly silou, jeho tvář byla ostře řezaná a snědá, pohled zelených očí pevný. Pozornost staršího muže upoutala také přirozená autorita zachránce.

„Jmenuju se Joe Neal,“ představil se. „Kdo jste vy? Co jste zač?“

Statný chlap si dřepl. Sáhl po chomáči hnědé trávy a utrhl ho. „O co tady šlo?“ zeptal se a kývl hlavou směrem k cestě. „Kdo byli tamti?“

„Členové výboru bdělosti.“ Neal stále chraptěl. „To je na tom nejhorší. Pomáhal jsem je organizovat.“

Opatrně si protáhl krk. Jeho obličej byl osmahlý a plný vrásek. „Moje značka je Spojená 46. Zemi zaplavili zloději dobytka, tak jsme se proti nim spojili. Zloději byli dobře organizovaní a měli všude špehy. Nikdo nevěděl, kdo jim velí, dokud Lud Fuller nezjistil, že to je Gid Blake. Nikdy bych tomu nevěřil.“

„Pověsili ho?“

„Jo. Vzal si to na povel Fuller.“

„Blake byl hráč?“

„Proboha, ne! Byl to rančer. Značka Škrtnuté B, skoro tak velké stádo jako moje.“

Muž se postavil. „Jestli to zvládnete, měli bychom odtud zmizet. Dají se tady někde poblíž sehnat koně?“

„Nejblíž tamhle u lávového koryta. Na farmě Sostenesových.“

„Sostenesových? To jsou Mexičani?“

„Jo. Jsou tady už dlouho.“

Pustili se nahoru po svahu. Dosáhli skalnaté římsy a cizinec na ni vystoupil. „Radši se budeme držet na skále. Budou nás stopovat. Vůbec je nepotěší, že jste přežil.“

Neal se ještě třásl po hrůzném zážitku. Pot mu stékal do krvavých šrámů na krku a pálil ho.

Za chůze polohlasně klel, jak přemítal o problému, do kterého se dostal. Proč mu tohle udělali? Ani ve snu by ho nenapadlo, že by ho Lud mohl nenávidět, i když bylo patrné, že jím jako svým šéfem skrytě pohrdá. Vzkaz od výboru bdělosti přišel krátce před půlnocí a on na něj zareagoval o to rychleji, protože tušil, že je třeba výbor rozpustit. Neměl dobrý pocit z oběšení Gida Blakea a věděl, že to celou komunitu šokovalo. Připojil se k jezdcům na místě srazu a okamžitě dostal ránu zezadu do hlavy. Než se vzpamatoval, byl už svázaný a odváželi ho k tomu stromu.

Ohlédl se na statného chlapíka, který kráčel za ním s lehkostí, které se nemohl rovnat. Dokonce, pomyslel si, ani jako mladík.

Co to bylo za člověka? Běloch, který toho nemá víc než potulný indián?

Po chvíli se Neal zastavil. „Musím se vydýchat.“ Ironicky se ušklíbl. „Nikdy jsem nebyl dobrý chodec, ani když mi bylo dobře. A je to ještě pěkný kus cesty.“

„Máte nějaký plán?“

„Ne,“ přiznal Neal. „Nemám. To, co se stalo, mi vyrazilo dech. Nechápu, proč to udělali. Jeden z tý party byl můj předák. Teď nevím, komu můžu důvěřovat.“

„Tak nevěřte nikomu.“

„To se snáz řekne než udělá. Potřebuju pomoc.“

„Proč?“ Urostlý muž se posadil na zem a natáhl nohy před sebe. „Lidi, kteří chtějí pomáhat, se většinou jenom pletou do cesty. Tohle je práce pro jednoho.“

Neal si opatrně osahával krk. „Nejsem tak mladej, jak jsem bejval. Nechci se tam vrátit a nechat si znova natáhnout krk.“

„Chcete odsud zmizet?“

Neal si odplivl. „Jak bych mohl, sakra? Všechno, co mám, je tady. Chcete snad, abych tady nechal třicet tisíc kusů dobytka?“

„To byste byl blázen. Napadlo mě, že byste mohl poslat mě.“

„Vás?“

„Jistě. Dejte mi papíry, kterými mě jmenujete správcem ranče a které banka uzná. Nechte mě, abych to vyřešil za vás. Někdo vás chce okrást a jde na to chytře.“

„Nechápu.“

„Podívejte, dal jste dohromady ten výbor bdělosti, abyste se zbavil nějakých lumpů. A pak, když jste s nimi nebyl, pověsili ti chlapi toho Gida Blakea. Povídal jste, že to byl velkej rančer. Co se stalo s jeho rančem?“

„Spravuje ho jeho dcera.“

„Zvládne to?“

„No, já nevím,“ připustil Neal. „Je dost mladá.“

„Patřil její předák do výboru? Vsadím se, že ano. Někdo určitě vymyslel plán, jak s pomocí výboru bdělosti získat váš a Blakeův majetek. A podle toho, co jste říkal, si brousí zuby i na další ranče.

Vsadím se, že nemáte svý pozemky zaknihovaný a že se tam nastěhujou, jak budete pryč. Je to tak?“

„Možná.“ Neal potřásl hlavou. „Člověče, vy jste na to kápnul. Určitě je to tak.“ Zamračil se. „Ale nenapadá mě, kdo mohl něco takového vymyslet á provést.“

„Třeba za tím není jeden šéf. Dva nebo tři lidi mohli dát hlavy dohromady a začít jednat. A až to dovedou do konce, poperou se mezi sebou.“ Cizinec se odmlčel.“Kdo by to dokázal zastavit?“ zeptal se pak. „Je tady někdo takovej?“

„Tris Stevens by to snad zvládl. Tris býval šerifem, je to sice dávno, ale pořád je ve formě. Taky Ben Otten by mohl mít šanci, chytrý je na to dost. Blake, Otten, Nevers a já tady vlastníme největší ranče. Pak ještě Lee Fox, ale ten není tak bohatý. To my jsme se dohodli na tom výboru bdělosti, i když já byl myslím vůdce.“

Vstali a šli dál, pomaleji než předtím. „Tak co říkáte mýmu návrhu? Když se tam vrátíte, zabijou vás dřív, než řeknete švec. Pošlete tam mě a přiděláte jim starosti. Nebudou vědět, co se s vámi stalo, jestli jste mrtvej nebo živej.“

„Když vás tam pošlu, bude jim jasný, že jsem naživu.“

„Ne, když na moje pověřovací listiny napíšete dřívější datum, tak o dva měsíce nebo jen pár týdnů. To je zmate.“

„Co jim zabrání vás zabít?“ zeptal se Neal. „Vlezl byste rovnou do pasti.“

„Nebylo by to poprvé. Zvládnu to.“

Jak šli, začalo vycházet slunce a bylo čím dál tepleji. Joe Neal ten návrh obracel v hlavě. Nebyl už žádný mladík. Bylo mu přes šedesát, ale s trochou opatrnosti se mohl dožít slušného věku. Ale nemohl se svým nepřátelům postavit sám. A ten neznámý chlapík se mu líbil.

„Nevím ani, kdo jste. Podle toho, co vidím, jste jenom tulák bez sedla.“

„To taky jsem. Utekl jsem z vězení.“

Neal se zasmál. „Vy máte ale kuráž, cizinče. Navrhnout mi, abych vám složil do klína svůj ranč.“

„To vězení bylo ve Starém Mexiku. Byl jsem plukovníkem v revoluční armádě a revoluce zkrachovala. Zajali mě a chystali se mě

zastřelit. Ten nápad se mi moc nelíbil, tak jsem jedné noci prošel zdí a zamířil do Hermosilla a odtamtud přišel sem.“

„Jak se jmenujete? Máte snad jméno, ne?“

Mladý muž se odmlčel a otřel si z obličeje pot. „Jistě že mám. Jsem Utah Blaine.“

John Neal strnul a polekaně se na něj podíval.

„Vy… vy jste Utah Blaine? Ten pistolník?

„Přesně tak.“

Joe Neal mlčky přemýšlel. Kolik historek o Blaineovi slyšel? Toho muže přirovnávali ke střelcům jako Wes Hardin, Clay Allison a Earp. Povídalo se, že zabil dvacet chlapů. Přesto by ho na každém ranči uvítali jako zkušeného honáka dobytka.

„Vy jste hnal stádo pro Slaughtera, že?“

„Jo. A taky jedno na sever pro Pierce.“

„Tak dobře, Blaine. Uděláme dohodu. Co chcete?“

„Stovku měsíčně a vybavení. Tisíc dolarů na výdaje. Budu si psát, co utratím. A když to zvládnu, dáte mi pět set kusů dobytka.“

Neal si odplivl. „Blaine, jestli to za mě vyřešíte, dám vám tisíc. A stálou práci, když budete chtít. Dokážu si vážit dobrýho chlapa, a jestli jste byl dost dobrej pro starýho Shanghaie Pierce, budete dost dobrej i pro mě. Podepíšu ty papíry, Blaine, udělám z vás správce ranče a dám vám oprávnění používat moje peníze na výplaty a tak podobně.“ Na ranč Sostenesových dorazili za soumraku. Ukryli se opodál a půl hodiny ho pozorovali. Pohybovali se tam tři muži: vysoký Pete Sostenes a jeho dva hubení synové. Bylo to opuštěné místo, kam přicházelo jen málo lidí. Nakonec sešli dolů k ranči.

Pete je okamžitě uviděl přicházet a čekal na ně. Pohlédl z Blainea na Neala. „Co se stalo?“ zeptal se. „Kde máte koně? A jste zraněnej!“

V domě Neal stručně vysvětlil situaci a pak kývl na Blainea. „Vrátí se tam místo mě. Mohl byste nás odsud dovézt na vlak? V krytým voze?“

„Ale jistě, seňor! Rád vám pomůžu, stačí říct.“

O čtyři dny později v El Pasu připravili dokumenty a podepsali je. Pak si potřásli rukama. „Kdybych měl syna, Utahu, možná by pro mě udělal to, co ty.“

„To by udělal,“ odpověděl Blaine. „A já na tom mám osobní zájem, Neale. Ty chceš zpátky svůj majetek a já si chci založit vlastní malej ranč.“

Na jeho šatech se usadil prach z cesty. To zvládnu, ať se stane cokoliv, pomyslel si Blaine. Ale věděl, že by bylo nerozumné něco slibovat. Rozhodující byly činy, ne slova, a on byl připravený jednat. Vychutnával si tíhu pistole u opasku a vědomí, že další zbraně má ve vaku a winčestrovku v pouzdře vedle sebe.

Město se jmenovalo Red Creek. Nejdřív se musel dostat tam a pak zamířit na ranč Spojená 46. Utah Blaine se pohodlně opřel na sedadle vlaku a stáhl si do očí nový klobouk. Věděl, že by si měl odpočinout, dokud to ještě jde.

II.

Utah Blaine dorazil do Red Creeku v pravé poledne a pomohl vyložit z nákladního vozu svého koně. Přepravu hřebce mu pomohla zařídit desetidolarová bankovka.

Byl to sedák s černým čelem, ocasem a hřívou. Od pohledu bylo patrné, že mezi jeho předky byl morgan, ale vybarvení a několik dalších rysů ukazovaly také na appaloosu nebo jinou indiánskou rasu. Od chvíle, kdy Utah to zvíře spatřil, už se na jiné ani nepodíval.

Nasadil koni nové sedlo a uzdu, zasunul pušku do pouzdra a nasedl. Krokem projel ulicí do stájí a cestou si byl dobře vědom pohledů, které jeho i hřebce pozorně sledovaly.

Město tvořila jediná ulice a skoro před každým domem bylo zábradlí k uvazování koní. Za stájemi se nacházela kovárna a proti ní přes ulici obchod se smíšeným zbožím. Následovaly další porůznu roztroušené budovy a za nimi řady obytných domů, některé s oplocenými, většinou však holými a neudržovanými dvory.

Blaine ustájil koně a zastavil se u vchodu do stájí, aby si zakouřil. Na lavičce u dveří před korytem s vodou seděli dva muži. Roz-

právěli a ani jeden nepohlédl jeho směrem, ačkoliv Blaineovi bylo jasné, že vědí o jeho přítomnosti.

„…bojujou už celý měsíce," říkal jeden z nich, „a všichni to víme. Nikdo tady kolem nedokáže vyhodit Luda Fullera ze sedla a nemyslím si, že se o to někdo pokusí."

„Tím bych si nebyl tak jistej," namítl druhý. „Spojená 46 je nejlepší ranč v širým okolí. Lepší než Škrtnutý B. Samotnýmu by mi nevadilo kousek si z něj ukousnout."

Utah Blaine stál ve dveřích, vysoký muž se širokými rameny, úzkým pasem a snědým obličejem, silný, ale pružný. Na sobě měl černý klobouk s rovným dýnkem a šedou vlněnou košili pod černým kabátem. Jedinou pistoli měl zastrčenou za opaskem.

Vyšel ven a rychle pohlédl na oba muže. „Jestli uslyšíte řeči o tom, že půda Šestačtyřicítky je k máni, nevěřte tomu. Joe Neal se nevzdá ani pídě."

Aniž by počkal, jaký efekt bude jeho prohlášení mít, zamířil šikmo přes ulici k bance. Prach na cestě ho pálil skrz podrážky. O kus dál v ulici se rozlétlo hejno slepic, zpoza rohu se vynořil čtyřkolák a řítil se ulicí. Kočírovala ho dívka, která si dokázala s koňmi dokonale poradit.

Blaine odhodil cigaretu do prachu, vešel do chládku budovy banky a přistoupil k podsaditému muži s pískovými vlasy, který seděl za přepážkou na druhé straně místnosti. Na stole měl cedulku se svým jménem: Ben Otten.

„Pan Otten? Jsem Blaine, správce ranče Spojená 46. Tady jsou moje papíry."

Otten sebou trhl, jako by dostal políček. „Cože jste?"

Jeho hlas byl tak ostrý, že se k němu obrátily hlavy pokladníka a dvou zákazníků."

Blaine položil svazek listin před Ottena. „Tady si to přečtěte. Pan Neal odjel na dovolenou a svěřil mi svůj ranč."

Ben Otten na něho upřel své chladné zelené oči. Byl naprosto vyvedený z míry. Už celé dny se nemluvilo skoro o ničem jiném než o podivném zmizení Joea Neala a pravděpodobných důsledcích pro Red Creek. V širém okolí by se nenašel jediný člověk, který by se

chtivě nedíval na rozlehlé pozemky ranče. Ben Otten nebyl výjimkou. Lidé dospěli k závěru, že Neal je mrtvý.

Tělo se nenašlo, ale roznesla se zpráva, že s ním výbor bdělosti zúčtoval jako s Gidem Blakem. Ne že by se o tom veřejně mluvilo, protože nikdo nevěděl, kdo jsou členové výboru, a nepovažovalo se za bezpečné jakkoliv komentovat jejich aktivity.

Nejprve byli zajati a zlynčováni dva hazardní hráči. Ostatním bylo doporučeno zmizet z města. To bylo kvitováno s povděkem – byl to krok, který bylo už dlouho třeba udělat. Avšak oběšení Gida Blakea místní komunitou hluboce otřáslo. Přesto Blake mohl mít v krádežích dobytka prsty. Pak zmizel Joe Neal a jediného člověka, jenž zpochybňoval jeho vinu, někdo záhadně zastřelil.

Další muž, Nealův loajální honák, zemřel podobně. O důvodech, jež vedly k dalšímu zabíjení, nikdo nemluvil, ale rychle se rozšířila zpráva, že není rozumné stavět se výboru bdělosti do cesty.

Navzdory tomu Ben Otten hodně přemýšlel o velkých pozemcích Spojené 46 a třicetitisícovém stádu, které se na nich páslo. Bylo jasné, že si na ně někdo dělá zálusk.

Otten věděl, že Lud Fuller se považuje za budoucího majitele ranče, ale Nevers má v úmyslu získat ho pro sebe. Ottenovi se donesло, že Nevers potichu odehnal několik set kusů svého dobytka na pozemky Šestačtyřicítky a že chaty na hranici s Nealovým rančem obsadili jeho muži. Bylo jasné, že tu půdu nikdo nezíská bez boje. A teď se objevil tenhle cizinec.

Bankovní úředník otevřel hnědou obálku, vyndal z ní dokumenty a prostudoval je. Byl tam dopis adresovaný jemu, který informoval, že Michael J. Blaine byl pověřen spravováním ranče a má plné právo podepisovat šeky, nakupovat krmení a dělat vše, co je nezbytné pro úspěšné vedení ranče.

Bylo tam vyjádření advokáta a několik dalších listin, které potvrzovaly Blaineovo postavení. Otten dobře znal Nealův podpis a nemohlo být pochyb, že je pravý. Joe Neal byl naživu. Navíc, zamračil se úředník, bylo na dokumentech o několik týdnů starší datum.

Otten vzhlédl. „Zdá se, že je všechno v pořádku, ale obávám se, že to nechápu. Kde je Joe?“

„Nechal jsem ho v El Pasu, ale teď už tam není. Řekl mi, že si chce udělat dovolenou. Pochybuju, že se vrátí dřív než za několik měsíců, možná až za rok.“

Otten se opřel v židli a kousl do doutníku. „Máte představu, co čeho jdete?“

„Více méně.“

„No, něco vám povím. Budete mít jen málo přátel. Neal byl oblíbený, ale spousta lidí mu záviděla. Když zmizel, začali si všichni brousit zuby na jeho půdu. Někteří počítají s tím, že bude jejich, takže vás čekají problémy.“

„Na problémy jsem zvyklej,“ řekl potichu Blaine, „ale nevyhledávám je.“

Našel mezi listinami dopis. Ten informoval všechny zainteresované, že Blaine je správce ranče s pravomocí najímat či propouštět zaměstnance a nakupovat vše potřebné. Podepsal ho Neal a dva svědkové, známí ve městě jako významní obchodníci z El Pasa.

„Rozšiřte tu zprávu po okolí, ano?“ požádal Blaine. „Vydám se na ranč zítra ráno. Doufám, že nebudou žádné problémy.“

„Na to nespoléhejte.“

Blaine se obrátil ke dveřím a zarazil se. Do banky právě rychlým krokem vstoupila dívka, která předtím kočírovala čtyřkolák. Za chůze si stahovala rukavice. Byla vysoká něco přes metr šedesát a velmi pohledná, měla modré oči a rudozlaté vlasy a na první pohled bylo zjevné, že je velmi rozčílená.

„Bene, už se ozvali z hlavního města, že někoho posílají, aby vyšetřil vraždu mého otce?“

„Ale Mary, víte přece, že nemohou posílat člověka přes celou zemi, aby vyšetřoval kdejakou tahanici. Všem je nám Gida líto, ale nemá smysl se rozčilovat.“

„Ještě něco. Chci, abyste mi našel nového předáka. Miller se mi začíná vymykat z rukou. Dokonce si začíná dělat nároky na ranč. Tvrdí, že jako žena ho nemohu spravovat.“

Otten vstal. Jeho obličej byl hranatý a snědý. Spíš než jako bankéř vypadal jak úspěšný chovatel dobytka, kterým také byl. Byl znepokojený, ale zjevně si nebyl jistý, jak se má zachovat. „Žádný zákon neříká, že ženě nemůže patřit ranč, Mary, to dobře víte. Ale uvědo-

muji si, že to nebudete mít lehké. Budete muset za svá práva bojovat stejně jako tady Blaine.“

Rychle se otočila a podívala se na Utahá, jako by ho viděla poprvé. „Blaine? To jméno mi nic neříká. Za co že bojujete?“

„Pracuje jako správce pro Joea Neala, Mary. Přijel z El Pasa, aby převzal jeho ranč.“

„Správce Joea Neala?“ zeptala se nedůvěřivě. „To je nesmysl! Na co by Joe potřeboval správce? Kromě toho je Joe Neal mrtvý a vy to víte stejně dobře jako já. Pokud tenhle člověk tvrdí, že dělá pro Neala, lže.“

Utah se pobaveně usmál. „To jsou tvrdá slova, madam. A Joe Neal je živej a zdravej.“

„To není možné!“

„Je mi líto, madam, ale je to tak.“

„Ale já slyšela…!“ Rychle zmlkla. Pak řekla: „Slyšeli jsme, že ho dostal výbor bdělosti.“

„Je naživu a já jsem jeho správce.“

Posměšně si ho změřila pohledem. „Možná mluvíte pravdu. Tak to jeďte povědět Ludovi Fullerovi. Jestli se vrátíte do města živý, uvěřím vám.“

„Díky, madam,“ usmál se na ni Blaine. „Rád se s vámi zase setkám, až dojdete k názoru, že nejsem lhář. Samozřejmě mi vadí, když si o mně tak krásná dívka myslí něco špatnýho.“

Otočil se, vyšel ven a Ben Otten se za ním zmateně díval. Když ten muž promluvil a když se pak otočil k odchodu, měl Otten pocit, jako by ucítil prach jiného dobytkářského města a uslyšel zvuk kroků na dřevěném chodníku; ale ta vzpomínka se rychle rozplynula a on viděl, že se do něj Mary Blakeová chce znovu pustit. Obrnil se proti jejímu hněvu.

Ten se však k jeho překvapení rozplynul. „Kdo to je, Bene? Odkud přišel?“

Otten zvedl dopisy a srovnal je. „Jeho pověření jsou v pořádku, Mary. Joe Neal je naživu. Přinejmenším,“ dodal, „byl naživu, když tohle podepisoval. Joeův podpis by nedokázal napodobit nikdo na světě. A jsou tu podepsaní důvěryhodní svědkové.“

„Ale kdo to je?“ naléhala.

„Jmenuje se Michael Blaine. Myslím, že budeme muset počkat, až nám sám ukáže, co je zač. Jména, Mary," pokračoval, „nic moc neznamenají. Aspoň ne tady. Až činy prozradí, co v člověku je. Uvidíme, jaké stopy po sobě zanechá."

„Vsadím se, že až se potká s Ludem, už dál nedojde."

Otten zasunul listiny do obálky. Ta mlhavá vzpomínka se mu vrátila a řekl: „Nebuďte si tak jistá, Mary. Nikdy nesuďte někoho, o kom nic nevíte. Možná se pletu, ale zdálo se mi, že ten chlap je cítit střelným prachem."

Střelný prach! To bylo ono! Ten den, kdy Hickok zabil v Abilene Phila Coea! Ale proč si na něj vzpomněl zrovna teď? Tenhle muž nebyl Hickok a Coe byl mrtvý.

Odpoledne se vzduch tetelil vedrem. Blaine kráčel po ulici a mhouřil oči před sluncem. Tou dobou už o něm určitě po městě vyprávějí ti dva flinkové, které potkal před stájemi, a všechny oči si ho budou zvědavě měřit. Bylo však nepravděpodobné, že by ho v Red Creeku někdo znal. Většina místních tady žila už několik let. Byla to komunita osadníků, ne osada u cesty pro dobytek nebo tábor zlatokopů. Určitě slyšeli o Utahu Blaineovi. Ale byla jen malá šance, že by uhodli, že je to on – aspoň prozatím.

V levé ruce nesl nové sedlové tašky, a když došel k hotelu, otevřel dveře a vstoupil do haly. Recepční se ohlédl a podíval se na něj zpod okraje stínítka. Otočil k Utahovi knihu hostí. „Dvanáctka," řekl, „v prvním patře na konci chodby."

Blaine si k sobě knihu přitáhl a rychle se podepsal jistou rukou: Michael J. Blaine, El Paso, Texas.

Recepční si podpis přečetl a vzhlédl. „Zůstanete u nás dlouho, pane Blaine?"

Blaine se pousmál. „To je věc názoru. Ale můžete si být jistý, že mnohem dýl, než si spousta lidí myslí."

Zvedl sedlové tašky a vyšel do schodů. V pokoji svlékl kabát, položil šestiraňák na stůl a šel se vykoupat a oholit. Když se znovu oblékal, zalétl v myšlenkách k té dívce. Byla to opravdová kráska. Usmál se při vzpomínce, jak se do něj pustila. Rozhodně měla kuráž. Takové ženy se mu líbily.

Vyhlédl z okna a uviděl, jak ze saloonu na druhé straně ulice vychází vysoký, trochu nahrbený muž a dívá se na hotel. Pak zamířil přes cestu a zpod bot se mu zvedaly obláčky prachu. Měl tak vysoké podpatky, že to vypadalo, jako by měl každou chvíli upadnout dopředu. Zastavil se a znovu vzhlédl k hotelu. V jeho upřeném pohledu bylo něco zlověstného.

Blaine se odvrátil od okna a otevřel vak, který si přinesl s sebou. Vyndal z něj dvě pouzdra a široký opasek. Připnul si ho a vytáhl dva stejné revolvery ráže.44, vyrobené pro ruskou armádu. Zkontroloval bubínky, několikrát je protočil a pak zasunul zbraně do pouzder. Náhle se pohnul jako blesk a v mžiku je držel znovu v rukou.

Vrátil je do pouzder a ta přivázal koženými šňůrkami ke stehnům. Navzdory horku si opět oblékl kabát. Náhle se ozvalo zabušení na dveře.

„Pojďte dál," řekl. „Není zamčeno."

Dveře se rozlétly a stanul v nich ten muž z ulice. Byl ještě větší než Blaine, ale hrbil se a měl propadlé tváře. „Tohle vám neprojde!" vybuchl. „Povídám vám, držte se od Šestačtyřicítky dál!"

„Máte tam nějaký práva?" zeptal se Blaine potichu.

„Po tom vám nic není! Nechceme, aby se tam motali nějaký cizinci."

„Mojí prací není se tam motat," opáčil Blaine. „Mám ranč spravovat. A přesně to taky budu dělat."

„Pche!" Muž postoupil dál do místnosti. „Nezkoušejte na mě tyhle kecy! Lee Fox není žádnej blázen! Neal je mrtvej a vy to zatraceně dobře víte. A já ho nijak nelituju. Když přišel, zabral tady spoustu půdy. Teď je pryč a my ostatní máme šanci. A věřte mi, že si taky přijdu na svý."

„Foxi," řekl Blaine tiše, „bez ohledu na to, co chcete nebo co si myslíte, jsem správce Spojený 46. A jako takovej vás varuju a nebudu opakovat, že nechci na pozemcích Šestačtyřicítky vidět jedinej kus vašeho dobytka ani značkování telat. Ta půda patří mému šéfovi. A tak to zůstane."

„To si jenom myslíte! Proč, sakra…" Všiml si kožených pásků na Blainových stehnech, zaváhal a náhle změnil tón. „Tak pistolník?"

zeptal se zvědavě. „Nebo je nosíte jenom pro parádu? Radši neblafujte, nebo vás někdo vyzve, abyste je tasil.“

„Foxi,“ Blaine se usmíval a mluvil naprosto klidně, „občas možná blafuju, ale tasit umím. Na to nezapomínejte. Moje šestiraňáky čekají na kohokoliv, kdo se mi bude chtít postavit.“

III.

Když Utah druhý den ráno přišel do stájí, jeho šedohnědý hřebec už netrpělivě podupával ve svém stání. Osedlal ho, nasedl a rozjel se k jídelně. Navzdory časné hodině byly k zábradlí před restaurací přivázáni dva další koně.

Když vstoupil, oba muži vzhlédli. Jeden z nich byl hubený mladík s inteligentním, pohledným obličejem. Měl ostře řezané rysy a jasné šedé oči. Kývl na Utahá. „Jak se daří, Blaine? Poznal jsem vás podle popisu.“ Natáhl ruku. „Jsem Ralston Forbes. Patří mi místní noviny.“

Blaine si s ním potřásl rukou. „Poprvé slyším, že tady nějaký jsou,“ řekl. „Přijímáte inzeráty?“

Forbes se zasmál. „Kdybyste tohle podnikání znal, neptal byste se. Inzerce je pro nás životně důležitá.“

„Tak já vám jeden zadám. Napište jenom, že Mike Blain přijal místo správce ranče Spojená 46 a během nepřítomnosti Joea Neala se stará o všechny obchodní záležitosti.“

Forbes se zasmál. „Kdybych nepotřeboval ten dolar, co vás to bude stát, uveřejnil bych to jako zprávu, protože je to ta nejhorší no-

vina, která některé místní rančery za spoustu let potkala. Všichni měli Joea rádi, ale ještě radši měli jeho ranč. Víte sám, co to v zemi s volným záborem půdy znamená.“

„To vím.“ Blaineovi bylo jasné, že ho reportér chce varovat. Všiml si také, že druhý muž nic neříká a že to od něj Forbes očekává. Nemuseli však na jeho slova čekat dlouho.

Byl to malý, hranatý chlapík s rudým obličejem a tvrdýma modrýma očima. Ukrojil si plátek hovězího a položil si ho na talíř. „Dobře se bavte,“ řekl, „dokud můžete. Nebude to trvat dlouho.“

Blaine pokrčil rameny. „Tohle může každý vidět jinak.“

„Tady ne. Místní nevidí rádi, když sem vtrhne drzý cizinec a snaží se jim vyfouknout, co jim patří. Joea Neala pověsili. Jsou to skoro dva týdny, co dostal oprátku.“

Blaine promluvil potichu. „Vy jste u toho byl, příteli?“

V modrých očích se zablesklo a muž pomalu obrátil hlavu. „Ne. Ale mám z dobrýho zdroje, že ho pověsili.“ Začal si natírat máslem hromádku horkých lívanců. „Věřím, že je to pravda. Ten chlap, co mi to řekl, by to měl vědět.“

„Nebyl to náhodou Lud Fuller?“

Tentokrát se muž neohlédl a dál mazal lívance máslem. „Proč mluvíte o Ludovi? Byl to Nealův předák.“

„To vím. A taky vím, že tam byl.“ Blaine si dolil kávu. „A můžu to odpřísáhnout, příteli.“

Oba muži na něj upřeli pohledy. Mohl by na to přísahat, jen pokud to viděl na vlastní oči. Pokud byl někde nablízku. Menší muž pokrčil rameny, uřízl si velký kus lívanců a nacpal si ho do úst. Když ho spolkl, řekl: „Jen si jeďte na ranč a povězte tohle Ludovi. Ale radši nejdřív vytáhněte pistoli. Lud je rychlej.“

„Opravdu?“ Blaine se zasmál. „Poznal jsem pár opravdu rychlejch chlapů.“

Rais Forbes ho náhle probodl očima. Pak uhodil dlaní do stolu. „Já snad hloupnu,“ vyhrkl vzrušeně. „Co je to se mnou? Vy jste Utah Blaine!“

Podsaditý muž upustil vidličku a otevřel ústa. Zhluboka se nadechl, polkl a pomalu si olízl rty. Žaludek se mu sevřel. Byl to tvrdý chlap, ale znal svá omezení a s mužem jako Utah Blaine se nemohl

měřit. Stejně, pomyslel si, jako Lud Fuller. V celé zemi byl možná jeden nebo dva muži, kteří by se mu mohli postavit.

„Přesně tak," odpověděl Utah. „To jsem já."

Vstal a Forbes ho doprovodil ke dveřím. Tam Forbes zaváhal a pak řekl: „Mimochodem, Blaine, jestli tady zůstanete, mohl byste pro mě něco udělat. Na vaší půdě hospodaří jedno děvče. Jmenuje se Angela Kinyonová. Joe ji tam nechal, tak doufám, že ji nevyženete."

„Pořád je to ranč Joea Neala."

Forbes na něj opatrně pohlédl. „Dobře, nechme to tak. Angela nikomu nepřekáží. Je to dobrá žena, která neměla lehký život. Zaslouží si tam zůstat."

„Já ji vyhánět nebudu."

„A dávejte si pozor, kam šlapete, Utahu. Na tuhle bandu jste krátký i vy. Každý muž v téhle zemi je připravený urvat si kus z pozemků Šestačtyřicítky. A taky se o to pokusí. Pochybuji, že by je teď dokázal zarazit sám Joe Neal, kdyby byl naživu. Na obranu ranče by teď byla potřeba parta dobrých střelců a ani pak by nebylo jasné, jak to dopadne. Jeden člověk to nezvládne."

„Je tady někdo, komu se dá věřit?"

„Pochybuju. Až pojedete na Šestačtyřicítku, budete sám."

Cestou po stezce k hřebenu hory Tule Mesa si Utah Blaine ubalil cigaretu, zatímco se rozhlížel po krajině. Vyznat se tam mohlo znamenat rozdíl mezi životem a smrtí a to on jako zkušený bojovník dobře věděl.

Stezka pokračovala dolů ze Stolové hory a do chládku lesa, v němž borovice posléze ustoupily cedrům. Pak ho dovedla do údolí. Tam se rozkládaly úrodné zelené pastviny protkané potoky, podél nichž rostly topoly, vrby a platany. Budovy ranče stály v háji tvořeném z velké části obrovskými platany.

Velký a starý obytný dům se nacházel na vrcholku nízkého kopce mezi stromy, zatímco stodoly a ohrady se rozkládaly pod ním. Jak se Blaine blížil ke dvoru, spatřil, jak z ubytovny pro zaměstnance vychází nějaký muž s balíkem lůžkovin podpaží a míří nahoru k domu. Když uslyšel zvuk kopyt, zastavil se a otočil.

Utah pohlédl na ubytovnu. Ve dveřích se objevil další muž a s cigaretou mezi rty se opřel o veřeje. Blaine dojel krokem k chlapíkovi s povlečením. Jak správně odhadl, byl to Lud Fuller.

Fuller byl velký chlap, silný v pase, ale s mohutným hrudníkem a svalnatými pažemi. Byl zarostlý a měl chladné, kruté oči.

Blaine sesedl a nechal otěže viset k zemi. „Vy jste Fuller?“ zeptal se. „Co chcete?“ chtěl vědět Fuller.

Blaine se usmál. „Jmenuju se Blaine. Jsem novej správce tohohle ranče. Jestli jste předák, musíme si promluvit.“

Fuller užasl. Něco takového opravdu nečekal. Trvalo mu celou minutu, než mu to došlo, a pak vybuchl vzteky. „Cože jste?“ zařval a upustil balík. „Koukejte, cizinče, nevím, co vám to vlezlo do hlavy, ale máte dost divnej smysl pro humor.“

„To není vtip, Fullere. Joe Neal mě jmenoval správcem. Stavil jsem se v bance a Otten potvrdil, že jsou moje papíry v pořádku. Měl by sis ty věci zase odnést na ubikaci, pokud nechceš dát výpověď.“

„Výpověď, sakra!“ Fuller překročil ranec. „Neal je mrtvej a tohle je nějakej švindl!“

Blaine si ho chladně změřil pohledem. „Ne, Lude, Neal neumřel. Je živej a zdravej. Vypadá to snad, že tohle podepsala mrtvola?“

Blaine podal dopis Fullerovi, který na něj vyvalil oči. Tolik překypoval vztekem a zklamáním, že nemohl ani promluvit. Skoro ani neviděl. Ale ten podpis tam byl a patřil Joeovi Noelovi. Takhle nepsal nikdo jiný než Noel sám.

„Tohle vám neprojde!“ zachraptěl Fuller.

„Nepokouším se o nějakej švindl, Fullere. Dostal jsem práci a přijel jsem se jí chopit. Od teď budeš poslouchat moje příkazy.“

„K čertu!“ zavrčel Fuller. „Byl jsem tady šéf a šéfem zůstanu. Tady něco smrdí!“

„To máš pravdu. Jenom smradlavá sebranka se obrátí proti svému příteli a pokusí se ho oběsit, aby mu mohla sebrat majetek. Tohle si zapiš za uši, Fullere. Budeš mě poslouchat, nebo odejdeš z ranče! A můžeš začít hned teď!“

Fuller nenacházel slov. Protože si nedokázal srovnat myšlenky a pochopit, co se stalo, velely mu jeho instinkty, aby bojoval, aby zaú-

točil. I když to byl on, kdo navlékl Nealovi oprátku, věděl, že ten podpis je pravý. To však nijak nezmírnilo jeho vztek.

Z ubytovny se začali trousit muži. Jen před pár minutami si Fuller sbalil matraci a deku a oznámil jim, že se stěhuje do velkého domu. Podívali se na něj, ale nic neřekli. Stejně jako on chtěli z nové situace něco vytěžit. Ale většina z nich chtěla odehnat z ranče dobytek, prodat ho a zmizet. Všechny je najal sám Fuller. Ozval se jen Rip Coker. „Na tvým místě bych zpomalil," řekl. „Co když se vrátí šéf?"

„Nevrátí se."

„Jseš si tím nějak jistej. Třeba ses o to sám postaral."

Fuller se zamračil, ale něco ho varovalo, že by Coker nemusel být ve střeleckém souboji snadný soupeř. Pěstmi by ho snadno vyřídil, ale hubený Coker nevypadal, že by si ho pustil k tělu. Proto se Fuller jen otočil a zamířil se svými věcmi do kopce. Blaine ho však zastavil a Fuller uslyšel, jak se k nim blíží ostatní včetně Cokera.

„Joe Neal," trval Fuller na svém, „je mrtvej. Přebírám to tady."

Utah zavrtěl hlavou. „Nerad ti beru iluze, ale nepřebíráš nic. Odnes si tohle zpátky na svoji postel, nebo se sbal a vypadni."

Blaine se otočil k sedmi mužům, kteří vyšli za nimi na kopec. „Jsem Blaine, novej správce. Svoje papíry už jsem ukázal Fullerovi a ještě předtím Ottenovi. Jsou v pořádku. Kdo chce odejít, může. Kdo zůstane, bude mít práci. Promyslete si to."

Obrátil se k nim zády a pokračoval nahoru po svahu. Fuller se za ním díval. „Hej, ty!" křikl. Blaine šel dál. Otevřel dveře domu a vstoupil.

Rip Coker se náhle uchechtl. „Vypadá to, žes měl dát na moji radu, Lude. Přestřelils."

„Tohle mu neprojde!" zavrčel Fuller zuřivě.

„Mně se zdá, že mu to už prošlo," opáčil Coker. „Nesnaž se tomu chlapovi vzdorovat, Lude. Na něj nemáš."

Lud Fuller zuřil tolik, že ho ani neslyšel. Muži zamířili pomalu zpátky. Nespokojeně si mumlali, protože někteří z nich už začali utrácet peníze, které očekávali za ukradený dobytek. Teď byl jejich nadějím konec. Coker se ohlédl k domu a v očích se mu zablesklo;

pak se potichu rozesmál. Jemu se ta situace zamlouvala. Udělalo mu dobře, když viděl, jak Blaine Fullera utřel. Ale co se bude dít dál?

Coker byl chytřejší než Fuller a situaci v Red Creeku dokonale chápal. Fuller možná ranč uchvátí, ale neudrží si ho. Byl jen jedním vlkem z mnoha, kteří o něj stáli, a neměl dost ostré zuby a bystrý mozek. Z tohohle souboje, urvi co můžeš, vyjde s prázdnýma rukama.

Rip Coker si ubalil cigaretu a zamžoural na modré kopce. Teď se zamíchají karty. Vypadalo to, že proti nim stojí jen jeden muž, a tohle rozložení sil se mu líbilo. Uchechtl se pod vousy.

Lud Fuller se vrátil do ubytovny a praštil s matrací na pryčnu. Rozhlédl se kolem, na kom nebo na čem by si mohl vybít vztek. Pak se vykradl ven a zamířil k ohradě. Pojede za Neversem. A pak navštíví Clella Millera ve Škrtnutém B. Je třeba něco udělat, a rychle.

Coker se díval, jak sedlá koně a odjíždí; pak se obrátil a vyšel po schodech k domu na kopci. Chtěl se představit. Když dorazil ke dveřím, otevřely se a Blain vyšel ven. Kabát si svlékl, takže bylo vidět dva kolty nízko na stehnech. Rip Coker ucítil, jak jím projela vlna vzrušení: tenhle muž byl připravený.

„Jmenuju se Coker," vyhrkl. „Jsem tady teprve pár měsíců. Nejkratší dobu ze všech honáků."

„Tak jo, Cokere. Co máš na srdci?"

„Vypadá to tady na bitku."

„To jsem čekal."

„Jste na to sám."

„To jsem čekal taky." Blaine se pousmál. „Pověz mi něco, co nevím, kamaráde."

Coker si ubalil cigaretu. „Koukněte," řekl, aniž by zvedl zrak, „já byl vždycky důvěřivej trouba. Přišel jsem vám říct, že do toho jdu s vámi."

„Proč?"

Coker se suše zasmál. „Možná proto, že jsem drzej a rád riskuju. Možná proto, že nerad bojuju v bandě. A nebo jenom chci bejt na vaší straně, až půjde do tuhýho."

„Všechny ty důvody se mi líbí.“ Blaine mu podal ruku. „Jsem rád, že do toho jdeš se mnou. Varovat tě nebudu. Rozložení sil znáš lip než já.“

„To asi jo.“ Coker kývl k severu. „Tamhle je asi třicet malejch rančerů, co lačněj po půdě. Jsou to drsný chlapi a většina z nich svýho času ukradla pěknejch pár kusů dobytka. Předák Škrtnutýho B se jmenuje Clell Miller. Je to bratranec jednoho z maníků starýho Jamese a je tuhej jak podešev. Umí to dobře se šestiraňákem a nebojí se ani čerta. Představuje si, že až boj skončí, bude Škrtnutý B jeho. A rád by k němu přidal i půdu mezi hřebenem Kostlivec a řekou, která teď patří k Šestačtyřicítce.“

„Chápu.“

„A ještě něco. Ben Otten je docela přátelskej, poctívej chlap, ale touží po půdě stejně jako ostatní. Až to vypukne, bude si jí chtít ukousnout kus pro sebe.“

„A ostatní?“

„Nejhorší jsou Fuller, Miller a Nevers.“

„Co Lee Fox?“

Coker zaváhal. „Do toho nevidím. Je to zmetek, asi před rokem zabil dva svý honáky. Nikoho nenapadlo, že by to tak uměl s pistolí, ale když se ho pokusili vokrást, bouchly v něm saze a začal kolem sebe plivat olovo.“

„A zbytek?“

„No jo. Ještě tady je Rink Witter. Neversova pravá ruka.“

„O něm jsem slyšel.“

„Bodejť ne. Je to sám Satanáš.“

„A co ti chlapi na severu? Kdo je tam největší zvíře?“

„Ortmann, taky drsňák.“

Blaine se náhle zasmál. „Vypadá to, že mám proti sobě celou armádu. Pořád do toho chceš jít se mnou?“

„Nezapomínejte, že jsem tohle věděl od začátku. Jasně že do toho jdu. Něco takovýho bych si nenechal ujít ani za nic!“

IV.

Mary Blakeová seskočila ze své klisny, sundala sedlo a ohlávku a zavřela koně do ohrady. Když zamířila k domu, nikdo nebyl v dohledu a ona si smutně pomyslela, že přes všechnu otcovu výchovu se jako majitelka ranče moc neosvědčila. Zvlášť při jednání s předákem Clellem Millerem. Ale jak by mohla takového člověka vyhodit? Věděla, že by stejně neodešel, a nechtěla se pouštět do konfliktu, dokud nebude připravená. Kdyby odmítl, mohla by ho jedině vyhodit z domu, a to by stejně k ničemu nevedlo.

Cítila se v pasti. Byla si jistá, že dva nebo tři staří honáci by se za ni postavili. Kelsey a Timm by ji nezklamali a oba to byli dobří chlapi. Ale stáli by sami proti většině a ona byla příliš chytrá na to, aby riskovala jejich životy v předem prohrané bitvě. Představovali zálohu, kterou si musí udržet, dokud nepřijde vhodný okamžik.

Když stoupala po schodech, vyšel zpoza rohu domu Miller. Byl to vysoký, dobře stavěný pohledný muž. Přes lícní kost se mu táhla dlouhá, hluboká jizva. Chvástal se, že zabil muže, který mu ji udělal, a těšilo ho, když se ho na ni někdo zeptal.

„Vrátila jste se brzy.“ Bylo znát, že se ke slušnosti musí nutit. „Nabídl vám Otten, že sem pošle své muže, aby vám pomohli?“

„Žádnou pomoc nepotřebuju.“

Drze se na ni podíval. „Ne? No, možná. Mně se ale zdá, že jste v maléru.“

Vycítila, že podobné řeči by mohly být nebezpečné, a rychle změnila téma. „Joe Neal žije.“

Clell Miller, který se už obrátil k odchodu, se po ní rychle ohlédl. V obličeji byl rudý vzteky. „Cože? Co jste to řekla?“

„Povídala jsem, že Joe žije.“

„Vrátil se do města?“ Miller se tvářil nedůvěřivě, ale měl neblahé tušení, že mluví pravdu. Jeho vztek ještě zesílil. Ten zatracený Lud! Copak nemůže udělat nic pořádně?

„Ne, nevrátil. Je v El Pasu. Poslal sem správce. Muže jménem Blaine.“

„Blaine!“ Miller zaťal zuby a v očích se mu objevil výraz zvířete zahnaného do kouta. „Jaké má druhé jméno? Jak mu říkají?“

Jeho nervozita ji překvapila, ale pak nad ní pokrčila rameny. „Myslím, že se jmenuje Michael. Vy ho znáte?“

„Vysokej chlap? Široký ramena? Zelený oči?“ Miller byl napjatý vzrušením.

„Ano, to by mohl být on. O koho jde?“

Miller na ni vytřeštil oči a překvapením na okamžik zapomněl, jak ji nenávidí. „O koho?“ zasmál se. „Je to Utah Blaine, pekelně dobrej pistolník z Nueces, ten, co zkrotil Altu. Zabil dvacet chlapů, možná třicet. Kde ho Neal sehnal?“

Utah Blaine! Její otec o něm mluvil tak často, že se pro ni to jméno stalo legendou. Mary si vzpomněla, jak otec hnal dobytek na sever přímo před velkým stádem Shanghaie Pierce, které vedl Utah. Gida Blakea zastavili zloději dobytka a ona si pamatovala slovo od slova vyprávění, jak se jim Blaine postavil, zabil jejich nejrychlejšího střelce a řekl ostatním, ať se klidí. Její otec projel bez problémů, přestože si nejprve myslel, že o dobytek přijde. Čekala, že je Utah Blaine starší. Bylo vzrušující uvědomit si, že její hrdina z dětství je nablízku a že převzal Spojenou 46.

Clell Miller jen vrtěl užasle hlavou a na okamžik zapomněl na své problémy. Ještě nikdy se neutkal s prvotřídním pistolníkem, ale věděl, že ho mnozí považují za jednoho z nich. Někteří tvrdili, že je rychlejší než Hardin. Jemu však bylo jasné, že Hardina nikdo nepřekoná. Ale přesto to bude velká věc zabít Utahá Blaina! Obrátil se na patě a odešel, dychtivý se o tu zprávu s někým podělit.

Mary vystoupala po vnějším schodišti, zavřela za sebou opatrně dveře a přešla verandu. Když vstoupila do velkého pokoje vyzdobeného navažskými pokrývkami, první, koho uviděla, byl Tom Kelsey. Rychle vstal a spěchal jí naproti. Byl to poctivý, urostlý muž s přirozenou autoritou a ona věděla, že ji tajně miluje.

„Madam," vyhrkl, „myslím, že se Miller chystá odehnat stádo krav. V Potočním kaňonu shromáždil asi stovku kusů."

„Kde je Dan Timm?"

„Pozoruje je. Říkali jsme si, že bude nejlepší, když se vrátím a povím vám to."

Tom Kelsey nervózně žmoulal v rukou klobouk. Chtěl něco udělat. Ale i když dokázal zacházet s pistolí celkem slušně, věděl, že na Clella Millera nemá. Ale nechat ho uklouznout s lupem mu bylo proti mysli.

„Možná máme šanci, Tome. Chci, abys pro mě něco udělal. Vrať se k Timmovi a pošli ho sem. Chci, aby odteďbyl jeden z vás neustále v domě. Clellovi ani ostatním nedůvěřuju. A jakmile sem Timma pošleš, zamíříš do Šestačtyřicítky. Je tam Utah Blaine."

„Opravdu? Co tam chce?"

Vysvětlila mu to a pohledem zatím pozorně sledovala ubytovnu. „Pověz mu, že se s ním chci setkat. A promluv s ním o samotě."

Když odjel, odešla do svého pokoje a začala si česat vlasy. Byla to útlá dívka chlapeckého vzhledu s krásnýma očima a rty. Podívala se na sebe do zrcadla a prohlédla si svá malá ústa, štíhlá ramena, hezký krk a bradu.

Poprvé od otcovy vraždy měla pocit, že se jí nabízí východisko. Měla Timma a Kelseyho. Kdyby se spojili s Blainem, bylo by jich pořád ještě málo, ale Blaine je muž, který vydá za deset.

Zatímco Mary Blakeová uvažovala, jak se bránit těm, kteří si chtěli mezi sebe rozdělit půdu dvou velkých rančů, hnal Lud Fuller zpěněného koně po cestě k ranči Velké N Russe Neverse.

Plál v něm prudký hněv, který ho připravoval o rozum. Joe Neal, kterého nenáviděl po celou dobu, co pro něj pracoval, byl naživu! Lud se nezabýval tím, jak je to možné, dokázal myslet jen na to, že je to tak. Dokonce ani Blaineův příjezd ho nezasáhl tak silně.

Nenávist k Nealovi nepramenila z příkoří, kterého by se na něm rančer dopustil, protože Neal se ke svým lidem choval vždy spravedlivě. Byl to pocit, který vycházel z hluboce zakořeněné závisti, a obracel se proti všem, kdo stáli nad ním.

Kdokoliv jiný by nad tím mávl rukou, ale jak Lud o své zášti přemýšlel během nekonečných hodin v sedle a na pryčně, víc a víc se v ní utvrzoval.

Když vjel na dvůr ranče, Nevers vzhlédl. „Neal je naživu!“ vyhrkl Fuller s vyvalenýma očima. „Není mrtvej! Poslal chlapa…“

„Sklapni, ty blázne!“ okřikl ho Nevers chraptivým hlasem. „Zavři hubu! Všechno vím. Jenom mi není jasný, co tady pohledáváš. Sežeň ten svůj zatracenej výbor bdělosti a pověste ho!“

„Neala?“ zeptal se Fuller připitoměle.

„Ne, idiote! Blainea.“ Probodl předáka zuřivým pohledem. „Nestůj tady jako solnej sloup! Pohni kostrou! Když ho necháme pár dní na pokoji, usadí se tady. Pověste ho, a hned! Má tak špatnou pověst, že důvod se vždycky najde.“

Lud Fuller ujel sotva polovinu cesty zpátky na ranč, když ucítil, že se jeho vztek obrátil proti Neversovi.

V.

Všichni honáci už seděli kolem stolu, když do místnosti vstoupil Utah Blaine a posadil se. Cítil se mizerně a bylo mu jedno, jestli si toho někdo všimne. Nenáviděl kontrolování účetních knih a právě to polovinu noci dělal. Nejdříve musel zjistit, co vlastně spravuje. A přišel na to, že je toho spousta.

Třicet tisíc kusů dobytka, povídal Joe Neal. No, na ranči by se ho sneslo víc a část už byla zralá na prodej. Ranč prospíval, bylo tam dost vody i trávy. Všechno si klidně a s chladnou hlavou promyslel a rozhodnutí, k němuž dospěl, se mu líbilo. Přišel čas, aby ho hry vstoupily nové prvky.

Coker, kterého si celkem oblíbil, to večer předtím prohlásil jasně. Také si promluvil s Tomem Kelseym. Chtěla se s ním setkat Mary Blakeová, ale nemohla toho moc nabídnout. Kelsey mu řekl, že spolu s ním je na ranči ještě jeden loajální honák. Kdyby postupovali společně, byli by už čtyři, a přestože nebyl Kelsey tak rychlý jako Rip Coker, byl to poctivý chlap. Blaine se rozhodl, že si s Mary Blakeovou promluví.

Spolu s ostatními seděl u stolu i Lud Fuller. Jak přežvykoval, velká čelist se mu pohupovala ze strany na stranu.

„Lude," řekl Blaine, „máme spoustu práce. Vezmi čtyři chlapy a jeď k hoře Squaw. Sežeň tam všechno, co bude mít naši značku, a převeď to zpátky přes řeku."

Fuller se rozčíleně nadechl k protestu. Hora Squaw? Ta je přece kus cesty na sever! Takhle se mu nepodaří shromáždit výbor bdělosti! Chtěl něco namítnout, ale logika toho kroku ho zarazila. Věděl, že farmáři na severu už začali porážet skot Šestačtyřicítky.

„Chcete se tý půdy vzdát?" zeptal se a vzhlédl od talíře.

„Ničeho se nevzdám. Ale slyšel jsem, že Ortmann a jeho lidi zacházejí s naším dobytkem, jako by byl jejich. Takže ho musíme odehnat zpátky přes řeku, dokud si to s nimi nevyřídíme."

Všechny oči se upíraly na něj. „Vyřídíme si to s nimi," dodal, „nebo je získáme na svoji stranu."

„To bude pořádná fuška," ozval se vysoký muž s řídkými rezatými vlasy. „Budou bojovat."

„Takovou fušku už jsem zmáknul několikrát," odsekl Blaine. „A taky bojovali."

Nikdo neodpověděl. Všichni znali historku z hornického městečka Alta, kde každý šerif vydržel sotva den, dokud nepřijel Blaine a neujal se úřadu. Hned první týden umřeli čtyři lidé. Nejdřív, hned první večer, šel vůdce těch darebáků. Dvaadvacet mužů skončilo ve vězení a dva s rozbitými hlavami v malé nemocnici o jednom pokoji.

V Altě se zabíjelo každou noc, na hřbitově Boot Hill skončilo šedesát dva mužů, než jeden z obyvatel města zesnul přirozenou smrtí. Město se sedmi tisíci ozbrojenými muži kráčelo přímo k branám pekla. Dva tisíce z nich byli horníci a dalších pět tisíc je okrádalo. A Blaine tu osadu zkrotil. Tehdy mu začali říkat Utah.

„Jak jsem řekl," pokračoval, „vezmi ty chlapy a zajeďte tam. Prohlédněte všechny strže. Sežeňte všechna naše zvířata a převeďte je přes řeku. Nikdo nebude pracovat sám, držte se nejmíň dva nebo tři pohromadě a prohlédněte oba prameny Stržového potoka. Tam to prozkoumejte pečlivě, protože si myslím, že právě tam odhánějí náš dobytek. Pak pokračujte na jih. Půjde to pomalu, ale chci mít všechny krávy na naší straně řeky."

„Promluvíte si s Ortmannem?“ zeptal se Red.

„Až přijde čas.“

Ostatní honáci napjatě vyčkávali. „Cokere, ve stodole je rozbité stání a ohrada potřebuje opravit. To je práce pro tebe.“ Ignoroval jeho zamračený výraz. „Vy ostatní pojedete na jih podél hřebene Kostlivec. Uděláte totéž. Zaženete dobytek přes řeku!“

Dojedl, dopil kávu a rychle vstal. Když si bral klobouk, přelétl pohledem shromážděné. „Jsem tady novej pro vás a vy jste nový pro mě. Jestli se vám nebude něco líbit, přijďte mi to říct. Ale tohle si zapište za uši: vedu Šestačtyřicítku a chci, aby tady všechno běželo hladce. Když půjde do tuhýho, vyřeším to. A dokud se budete držet svý práce, nebudete mít žádný problémy.“

Vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Coker si musel nacpat do úst kus hovězího, aby se nerozesmál. Fuller jen valil oči. Zjevně nevěděl, co si má počít. I když byl špatný předák, poznal rozumný příkaz. Odvést dobytek přes řeku by rozhodně zachránilo mnoho kusů před zloději. Z budovy ranče se dalo dalekohledem dohlédnout až k řece a kontrolovat celý její úsek, který procházel pozemky ranče. Dobytek, který se pásl na bližším břehu, tak nemohl nikdo odehnat.

Coker věděl, že o tom Fuller uvažuje a pomalu začíná chápat taktiku, kterou Blaine vymyslel. Bylo mu také jasné, že Blaineův slib postavit se Ortmannovi vzbudil u ostatních obdiv. Novému správci se úspěšně podařilo převzít otěže. Kdyby Fuller neposlouchal rozkazy, byl by propuštěn. Jakmile by odešel z ranče, ztratil by pro ostatní cenu a vypadl by ze skupiny, která čekala, že si rozdělí ranč mezi sebe. A Fuller byl dost chytrý na to, aby to pochopil.

I když Coker nenáviděl práci při údržbě ranče, oceňoval, že si Blaine nechává po ruce jediného muže, kterému může důvěřovat.

Sotva od něj Fuller odjel, osedlal Nevers koně a vypravil se do ranče Škrtnuté B. V půlce cesty se potkal s Clellem Millerem. Clell zastavil svého zpoceného koně.

„Lud se chová jako blázen!“ vybuchl Nevers. „Neal žije a on se teď, když se ukáže Blaine, rozběhne za mnou, místo aby s tím něco dělal!“

Miller si položil nohu na hrušku sedla. „Co máš v plánu, Neversi?“

„Nedovolím, aby tuhle půdu dostal nějakej cizák!“

„Myslíš, že je Neal mrtvej?“

„Jak to mám vědět? Ale jestli není, tak brzo bude, to mi věř!“

Miller se zamyšleně podíval na Neverse. „To je dobrej nápad,“ řekl.

„Hele,“ Nevers k němu přijel blíž, „Možná je Neal naživu a možná není. Jestli je mrtvej, musíme to vědět jistě. Jestli živej, musíme ho zabít. Nenechám se podfouknout, když už jsme se dostali tak daleko.“

„Blaine není žádný vořezávátko,“ poznamenal Miller.

„Máš strach?“

„Dobře víš, že ne.“

Nevers přikývl. „Jo, to vím. Zapomeň na to. Jsem taky nervózní.“

„Tak co s Nealem?“

„S ním si nedělej starosti. Soustřeď se na Blainea.“

Clell Miller pohlédl na staršího muže. Takhle se tedy věci mají? Cizího člověka pořádně poznáte, až když začne jít do tuhého. Miller nikdy netajil, že on sám nezaváhá a zabije každého, kdo mu přijde do cesty. Všichni aspoň věděli, co od něj mohou čekat. U Neverse si nikdy nemohli být jistí. Mysleli si, že ho znají, ale… Miller se vytrhl ze zamyšlení. „Kde je Rink?“

„O Rinka se nestarej. Ten má svoji práci.“

Tak takhle je to! Rink šel po svém šéfovi Joeu Nealovi. No, těžko by na tu práci našli lepšího člověka než nelítostného Rinka s jeho ošlehaným obličejem, chladnýma očima. Umí rychle tasit a je připravený zabíjet. Ten chybu neudělá.

To znamenalo, že Spojená 46 bude předhozena vlkům. „A co Blaine?“ zeptal se. „Tomu se to líbit nebude.“

„To po něm ani nechceme,“ odpověděl Nevers. „O Blainea se postaráme. Zaženeme ho do kouta. Žádný střílení, Clelle. Nemůžeme riskovat. Půjdeme po něm všichni, ty, já, Lud…“

„I Otten?“

„Otten je mimo hru. Teda bude, až my uděláme špinavou práci. Jestli se pokusí urvat něco pro sebe, přistřihneme mu perka. A když si začne vyskakovat, můžeme si mezi sebe rozdělit i jeho půdu.“

Clell Miller se zamyšleně zadíval na konec své cigarety. Nevers byl jako býk. Jakmile se rozběhl, nic ho nemohlo zastavit. Clell uvažoval. Kdyby byl na místě Blainea kdokoliv jiný, byla by to celé hračka. „Co kdybychom poštvali Blainea proti Ortmannovi?“ navrhl. „Ať se pozabíjejí navzájem.“

„Moc pomalý.“ Neversovi se ale ta představa líbila, to Clell poznal. „Ale můžeme to zkusit. Zbavíme se aspoň jednoho z nich. Když přijde na střílení, Blaine Ortmanna zabije. Ale jestli se Blaine dostane Ortmannovi pod ruku, bude to jeho konec.“

„To Blaine nikdy nedovolí. Není blázen.“

„Sežeň svoje hochy,“ navrhl Nevers. „Já nasadím Ortmannovi brouka do hlavy. Třeba se nám podaří postavit je proti sobě. A když to nevyjde, rychle se do toho vložíme. Společně zaplavíme pozemky ranče dobytkem a udeříme na Blainea najednou ze všech stran. Odřízneme ho od ostatních a zabijeme.“

„Co bude s Mary Blakeovou?“

„O tom rozhodneme pak. Nemá se čeho bát.“

„Dva chlapi jsou na její straně: Kelsey a Timm.“

„Zabijte je. Odstraňte je dneska v noci. Jasný, Clelli?“

Cestou zpátky na ranč o tom Clell uvažoval. Nevers má pravdu. Nemá smysl poskytnout jim šanci, aby se za ni postavili. Musí zemřít. Kelsey je dobrý chlap, ale jinak to nejde.

Když odstranil Luda z cesty, nechal Blaine ranč na starosti Cokerovi a rychle se rozjel za Mary Blakeovou. Měli se setkat za řekou na místě zvaném Kozí tábor. Když se přiblížil ke hřebeni Lavice, zahlédl Utah ve stínu pod útesem něco zeleného. Mezi starými topoly a platany tam stála malá chata. V návalu zvědavosti si uvědomil, že musí patřit té dívce Angii Kinyonové.

Podíval se, kde stojí slunce. Měl ještě čas se u Angie zastavit. Odbočil s koněm z cesty. Než dorazil k chatě, uviděl, že její okolí je doslova poseté květinami. S potěšením se rozhlédl kolem. Dům stínil útes a vysoké stromy a kolem něho se vinul potůček. Vedle domu

bylo několik zeleninových záhonů, pečlivě a vkusně udržovaných. Dojel pod stromy a sesedl.

Otočil se, když za ním klaply dveře. Na prahu stála tmavovlasá dívka s velkýma tmavýma očima. Rychle sešla po několika schodech na trávník a on smekl klobouk. „Jsem Blaine," představil se. „Správce Šestačtyřicítky. A vy budete Angie Kinyonová."

Změřila si ho jediným rychlým, pozorným pohledem. „Nevím o tom, že by tam byl nějaký správce."

Začal jí vysvětlovat situaci. Dával si na čas a vychutnával si chládek po jízdě na plném slunci. Dívka byla vysoká, krásně stavěná a mluvila hlubokým hrdelním hlasem. Jak spolu rozprávěli, uvažoval, co dělá na takovém místě.

„Máte to tady krásné." Jeho hlas zněl posmutněle. „Asi tu už žijete dlouho."

„Tři roky. To mi tak dlouho nepřijde."

S ženskou zvědavostí si toho mladého muže s vážnou tváří a pomalým úsměvem prohlížela. Všimla si nízko zavěšených revolverů. Byla dost chytrá na to, aby pochopila, co to znamená. Okamžitě si je spojila s jeho jménem. Bylo jí také jasné, jak musel příchod toho mladíka otřást rančery v údolí a jejich pohůnky. Už dávno varovala nic netušícího Joea Neala před tím, co ho nakonec potkalo. Sledovala, jak dobytek ze Šestačtyřicítky tloustne na bohaté pastvě, a viděla, jak po něm muži z ostatních rančů mlsně pokukují. Jejich půda také nebyla špatná, ale mnoho lidí se spokojí jen s tím nejlepším – pokud se jim zdá, že je to nejlepší po ruce.

Angie pověděla Blaineovi, jak byl Neal tvrdohlavý. „Myslel si, že když sám vyrval svůj ranč ze země Apačů, nikdo ho o něj nemůže připravit."

„Říkal, že sem přišel v šedesátých letech," poznamenal Blaine. „Jak si poradil s indiány? Musela jich tady být spousta."

„Snažil se s nimi vyjít po dobrém, ale bojoval, když bylo třeba. Jeho muži ho dvakrát opustili, ale jeden zůstal po jeho boku."

„Jeden zůstal?"

„Ano." Angie Kinyonová se otočila a ukázala na balvan v hlavě hliněného valu asi třicet metrů daleko pod platany. Na hrobě rostly květiny. „Tamhle leží. Byl to můj otec."

„Ach.“ Utah zvědavě pohlédl dívce do tváře poseté stíny vrhanými listím stromů. „Byla jste tu? Prošla jste tím vším?“

„Moje matka zemřela v Texasu ještě předtím, než jsme odjeli s Joem na Západ. V prvním roce neuběhl jediný týden, aby na nás někdo nezaútočil. Druhý rok se to stalo jen třikrát. Pak následoval několikaletý mír, než dostali Apačové strach z vojáků a pokusili se vybít všechny bělochy.“

„Celou tu dobu jste zůstala tady?“

Rychle se na něj podívala. „Nikdo vám o mně nevypravoval?“

„Ne. Forbes mi jen řekl, že bydlíte tady.“

»Vy jste se s ním viděl?“ Záblesk úsměvu na jejích rtech vyvolal v Utahovi bodnutí žárlivosti, jež ho překvapilo. Co to mělo znamenat? Byla snad do Forbese zamilovaná? „Je to dobrý člověk. Nejlepší z těch, které znám.“

Na chvilku se odmlčela a on zabloudil v myšlenkách ke schůzce v Kozím táboře. „Už bych měl jet.“

Následovala ho ke koni. „Dávejte na sebe pozor.“ Náhle mu položila ruku na paži. „Utahu, buďte opatrný! Půjdou po vás, všichni do jednoho. Nemůžete nikomu věřit.“

„Třeba se nám podaří něco vymyslet. Mary Blakeová má dva chlapy a na mé straně je Coker.“

„Mary… tak se s ní už znáte.“ Pátravě si ho prohlédla. „A teď jedete za ní.“

„Ano. Musíme dohodnout plán bitvy.“

„Je sobecká,“ vyhrkla tak náhle, až ho to překvapilo. Nečekal, že bude mluvit špatně o jiné ženě. „Její otec ji rozmazlil.“

„Toho jsem si nevšiml,“ opáčil chladně. „Zdálo se mi, že chce jen chránit svůj ranč.“

Angie vážně přikývla. „Nelíbilo se vám, co jsem řekla, že? Snad by bylo chytřejší, kdybych o ní mluvila hezky, ale vám by to bylo k ničemu.“ Když mlčel, dodala: „Mary je milá a je jako její otec. Pro Gida na tomhle světě neexistovalo nic jiného než Škrtnuté B. A Mary je také silná. Všichni ji podceňují. Bez rozpaků vás využije, pokud si bude myslet, že tím zachrání svůj ranč.“

Obrátil se k šedohnědému koni. „Děkuju,“ řekl, „ale myslím, že ji soudíte příliš přísně.“

„Možná.“ Oči měla velké a tmavé. Jak tam stála v sukni z jelenice a kalikové blůze, vypadala osaměle, půvabně a smutně. „Neříkala bych to, Utahij Blaine, ale vím, že jste lepší než ostatní a že chcete Joea Neala opravdu zachránit.“

Rychle se otočila a zamířila k domu. Díval se za ní trochu zmateně, ale její půvab na něj udělal dojem. Náhle se ohlédla. „Až se všichni obrátí proti vám,“ řekla, „což se určitě stane, protože vím, že jsou to vlci… až k tomu dojde, přijďte za mnou. Budu stát po vašem boku, jako můj otec stál po boku Joea Neala.“

VI.

Hary Blakeová netrpělivě čekala u potoka v Kozím táboře. Byla tam jen temná, polorozbořená chatrč se střechou tak propadlou, že by v ní mohl bydlet jen trpaslík. Za ní se nacházely kamenná ohrada a kolna.

Jakmile se Blaine objevil, šla mu rychle naproti. „Opozdil jste se. Určitě jste mluvil s tou holkou.“

„S Angií? Ano, mluvil.“

„Je krásná.“ Mary to pronesla tak úsečně, že Utah musel potlačit úsměv, když sesedal z koně. Bylo jasné, že ty dvě k sobě nechovají žádné sympatie.

„Ano,“ souhlasil vesele. „Taky si myslím. Jak tedy zní váš návrh?“

„To už jste nejspíš uhodl. Mám dva spolehlivé chlapy, Kelseyho a Timma. Nejsou to žádní pistolníci, ale neopustí mě. Mají kuráž a budou bojovat. Vy jste sám. Společně se ubráníme lépe než každý zvlášť a vaše jméno by nám mohlo pomoci sehnat posily.“

„Jednoho muže mám,“ poznamenal. „Ripa Cokera.“

Zaradovala se. „Výborně! Skvělé! Je z té party na Šestačtyřicítce nejlepší a jako bojovník vydá za ty dva moje.

A můžeme jich sehnat víc, do Junctionu jich přijíždí spousta.“

„Ty ne. To jsou žoldáci.“

„A vy snad ne?“ Zamračila se na něj, pak si sundala klobouk a rozpustila vlasy. „Toho si nevšímejte, Utahu, tahle záležitost mi dělá starosti. Utrhuju se na každého.“

„To se dá pochopit. I mě občas přepadnou obavy.“

Pochybovačně se na něj podívala. „To bych se divila. Vy že byste se něčeho nebo někoho bál? Vypadáte tak zatraceně sebejistě, jako by vám v žilách proudila ledová voda.“

Jen nad tím mávl rukou. „Společně máme čtyři muže a vy navrhujete, že bychom měli spojit síly. Šestačtyřicítka bude náš hlavní stan. Můžeme se tam opevnit.“

Její výraz se prudce změnil. „A opustit Škrtnuté B? Ani na okamžik. Myslela jsem, že se přesunete ke mně. Umím vařit a také tam mám Marii. Nemůžu ji nechat samotnou.“

Chcete říct, že nemůžete nechat ranč bez dozoru, pomyslel si, a okamžitě se cítil provinile. Nejdřív se na Angii zlobil a teď přijal její pohled na věc. „Ze všeho nejdřív bychom se měli rozjet do města a sejít se s Ottenem. Získat ho na svou stranu,“ řekl.

„To se nám nepodaří. Nic by tím nezískal. Zůstane neutrální tak dlouho, dokud to bude možné, a pak se k nim přidá.“ Přistoupila k němu blíž. „Utahu, pomozte mi. Na Šestačtyřicítce máte na jedné straně Ortmanna a na jihu ostatní. Nacházíte se mezi dvěma ohni. Přijďte na Škrtnuté B a můžeme vytvořit jednotnou frontu s nepřáteli na jedné straně.“

Určitou logiku to mělo, ale nebylo jí mnoho. On sám toužil po akci, chtěl popadnout býka za rohy. Nakonec řekl: „Zítra pojedu za Ortmannem. Pokusím se s ním dohodnout a pak se postavím ostatním.“

„Nebude vás poslouchat.“

„Aspoň mu dám šanci.“

Pokrčila rameny a usmála se. „Ach, neměla bych se hádat! Nejspíš máte pravdu. Jen… jen… Cítila bych se bezpečnější, kdybyste byl se mnou. Maria je skvělá a vím, že by za mě položila život stejně

jako Kelsey a Timm, ale ani jeden z nich se nemůže postavit Clellovi. Ten chlap mě děsí.“

Rychle na ni pohlédl. „Myslíte, že vás bude obtěžovat?“

„Nijak by mě to nepřekvapilo. On nebo ostatní.“ Nebyla upřímná a věděla to. Pochybovala, že by si na ni Clell něco dovolil. Rád jí odmlouval a byl k ní drzý, ale přestože měl na svědomí několik životů, k ženám se choval zdvořile. Dokonce, jak slyšela, i ke špatným ženám.

Poznala však, že si o ni Utah dělá starosti, a byla rozhodnutá toho využít. Říkala si, že je pohledný. A ze všech mužů, s nimiž se kdy setkala, byl první, kterého by mohla opravdu obdivovat. Bylo by příjemné mít ho na ranči.

„Přijde mi hloupé, že byste se o sebe měli s Ripem Cokerem starat sami, když se můžete stravovat u nás. Umím vařit a Maria také. A sám víte, že je nesmysl tříštit naše síly.“

„Nejdřív se sejdu s Ortmannem,“ odpověděl. „A pak vás navštívím i s Cokerem.“

Nechali to tak.

Když Blaine přijel zpátky na ranč, bylo tam ticho. Žádný z mužů se ještě nevrátil. Rip vyšel z domu s winčestrovkou v ruce. Blaine ho v krátkosti seznámil s plánem. Coker pokrčil rameny: „No, taková pomoc se nám hodí. Ty chlapy znám. Nenechají nás ve štychu.“

„Dobře,“ řekl Utah. „Hned zítra ráno se rozjedu za Ortmannem a pokusím se ho získat na naši stranu.“

„To se ti nepodaří.“

„Uvidíme. Chceš jet se mnou?“

Coker se zasmál. „To bych si nenechal ujít. Chci vidět, jak se budeš tvářit, až toho chlápka uvidíš. Je větší než kůň.“

Druhý den ráno se vydali na cestu. Cesta vedla zpátky k hřebenu hory Tule a kolem hory samotné. Blaineovi se tak naskytla příležitost seznámit se s kamenitou krajinou, kterou na jihovýchodě lemovalo pohoří Mazatzals vzdálené čtyřicet kilometrů.

Rip jel beze slova a ostražitě se rozhlížel kolem. Promluvil, až když se napojili na cestu do města Yellowjacket.

„Neal mi dělá starosti. Co když se mu něco stane? Co bude pak s tebou?“

Byla to dobrá otázka a Utah se zamyslel. Přišel tam s Nealovou podporou a pravomocí, kterou mu svěřil, ale kdyby Neal zemřel nebo byl zabit, zůstal by v tom sám. Sevřel rty. „Není potřeba si s tím teď dělat starosti. Tenhle most překročíme, až k němu dojdeme."

„Měl bys o ty možnosti uvažovat." Coker poposedl v sedle. „Vsadím se, že Neverse to napadlo."

„Proč zrovna Neverse? Ty ho znáš?"

„Jo. Je to jeden z těch chlápků, který se hlásej ke spravedlivý věci, ale přitom jsou namočený do spousty špíny. Má kuráž, Utahu, a je jako hladověj vlk na lovu. Není tak nevypočítatelnej jako Fox. Není to žádnej pistolník, ale prošel už spoustou bitek. Bude těžký ho zvládnout."

Blaine pokrčil rameny a obrátil koně do Sršního kaňonu. „Ani s jedním to nebude snadný."

Náhle před sebou uviděli chaty. Bylo jich nejméně dvacet. Jen asi polovina byla obývaná a ostatní se nacházely v různém stadiu rozkladu. Stála tam dlouhá budova s verandou, na které byl nápis informující pocestné, že se uvnitř nacházejí saloon a obchod. Na kraji verandy sedělo několik chlapů a kývalo nohama.

Blaine k nim přijel blíž. „Zdravím. Kde bych našel Ortmanna?"

Jeden z mužů pohodil hlavou. „Je vevnitř."

Utah sesedl a Coker se na něj pobaveně podíval. „Zůstanu tady," řekl, „a budu ti je držet od těla."

Utah se ušklíbl. „Starej se radši o sebe," odsekl. Obrátil se a vyšel po schodech na verandu. Chlapi si ho lhostejně prohlédli a zvědavě se podívali na blonďáka s ostře řezanými rysy, jenž se opřel o koryto s vodou.

V obchodě se nacházeli tři muži a jedním z nich byl Lud Fuller.

Blaine se okamžitě zarazil. „Co tady děláš, Lude?" Fuller přešlápl z nohy na nohu. Blainea tam nečekal a setkání ho zaskočilo. „Hledám krávy," odpověděl tupě.

„Pár jich najdeš na konci Křídový jámy," řekl Blaine. „Projeli jsme kolem nich cestou sem."

Otočil se a pohlédl na statného muže, který seděl na pultu. Blaine brzy zjistil, že si Ortmann pokaždé sedá na pult, protože pro něj žádná židle nebyla dost velká. Byl to největší chlap, jakého kdy vi-

děl, měl široká ramena, klenutý hrudník a ruce jako lopaty. Blaine ho odhadl na dobré dva metry a všechny jeho tělesné proporce té výšce odpovídaly.

„Vy jste Blaine," pronesl Ortmann monotónním hlasem.

„A vy Ortmann." Ani jeden se neobtěžoval podat druhému ruku, jen se měřili chladnými pohledy. Blaine vedle toho obra vypadal se svými devadesát kily jako trpaslík.

„Jsem ve válce, Ortmanne." Blaine neměl v úmyslu chodit kolem horké kaše. „Neal odjel ze státu a pověřil mě velením. Vypadá to, že každý v téhle zemi čeká, až se mu naskytne příležitost ukousnout si kus Šestačtyřicítky."

„Včetně mě," přikývl Ortmann. Tvář měl širokou, čelisti a lícní kosti ploché a silné. Měl krátký plnovous a krk mu jako svalnatý sloup vyrůstal z podomácky ušité košile. Na hrudi se ježily chlupy.

„Včetně vás," souhlasil Blaine. „Ale já tuhle válku vyhraju, Ortmanne, a čím míň lidí při tom přijde k úhoně, tím lip. Vy vypadáte na drsnýho chlapa a pár dalších máte kolem sebe."

„Přišel jste poprosit o pomoc?" zeptal se Ortmann.

„Žádnou nepotřebuju. Žádám jenom, abyste se držel stranou. Nechci, abyste na mě zaútočil zezadu, až budu bojovat proti ostatním."

„To je od vás chytrý." Ortmann obracel v prstech velkou sklenici na vodu, která v jeho tlapě vypadala jako hračka pro panenku. „Fakt chytrý. Ale co bych z toho měl? Tahle půda je volná. Dokud ji člověk využívá, má na ni nárok. Jakmile se stáhne, připadne tomu, kdo se jí chopí. Já a mí chlapci chceme pastviny. Chceme ornou půdu. A tady se nám nabízí."

„Ne." Blainův hlas by ledově chladný. „Bez mého nebo Nealova souhlasu nedostanete nic. Říkám to jasně a budu na tom trvat.

A totéž platí i pro ostatní. Doufám, že to všem vyřídíte. Ať si na půdu nechají zajít chuť. Šestačtyřicítka se ničeho nevzdá."

„To jsou silný řeči. Nemáte ani svoji partu chlapů."

Utah Blaine nehnul brvou, jen potichu řekl: „Já vydám za celou partu." Na Ortmanna to proti jeho vůli udělalo dojem. „Vaši pomoc nepotřebuju."

„Abych odpověděl na vaši otázku.“ Ortmann se zvedl z pultu. „Ne, nebudeme se držet stranou. Já a mí chlapi vyrazíme hned, jak přijde čas. Skončil jste. Šestačtyřicítka skončila. Nemáte šanci. Vlci vás roztrhají, jako roztrhali Gida Blakea.“

Utahu Blaineovi se zablesklo v jeho chladných očích. „Jak chcete, Ortmanne,“ pronesl lhostejně. „Ale když je to tak, válka začne teď a tady.“

Obr překvapeně zamrkal. Nemohl se ubránit obdivu k tomu muži. Stál proti němu, Ortmannovi, kterému se každý raději vyhnul. A stál i proti dvaceti jeho mužům, kteří by se na zavolání seběhli.

„Myslíš si, že mě můžeš zastřelit.“ Ortmann si položil své obří tlapy v bok. „Možná se ti to podaří, ale nezastavíš mě, než tě dostanu do ruky. A pak tě zabiju.“

Blaine se chraptivě zasmál. „Myslíš?“ O kousek pootočil hlavu. „Ripe!“ křikl. „Pojďmi podržet kabát! Vypráším tomu velkýmu lososi kožich!“

„Cože, vy zatracenej blázne?“ vybuchl Fuller. „Zabije vás.“

„Radši doufej, že se mu to podaří,“ opáčil Blaine stručně. „S tebou si to vyřídím pak.“

Když Coker vstoupil do místnosti, odepnul si Blaine pistole a podal mu je. „Ortmanne,“ řekl, „moje zbraně by tě zastavily, protože by každá kulka šla do srdce. Dokážu na sto metrů trefit všemi ranami místo o velikosti dolarový mince. Ty bys byl snadnej terč. Ale jseš dobrej chlap, takže tě nezabiju. Jenom tě seřežu.“

„Ty měl“ užasl Ortmann.

„Přesně tak.“ Utah Blaine se náhle usmál. Cítil se skvěle. Na povrch pronikla ta stará láska k bitvě, která v něm stále dřímala. „Budeš se divit, chlapáku. Kolikrát ses v životě pral, desetkrát? Jseš moc velkej. Já se pral snad stokrát. No tak, pojď si pro mě. Natrhnu ti zadek!“

Ortmann se vrhl kupředu, na tak velkého muže překvapivě rychle, ale Utah byl ve střehu a levičkou zasáhl soka do zubů. Menší muž by po takové ráně zůstal stát. Toho obra to však ani nezpomalilo.

Jedna obrovská pěst Blainea zasáhla, právě když se jí klidil z cesty. Ten se však jen otřepal a uštědřil protivníkovi ránu pravičkou na solar. Dopadla s tupým zaduněním a Utah okamžitě praštil Ort-

manna levou rukou do žaludku. Bylo vidět, že údery sedly. Nakonec Blaine uskočil stranou, široce se rozmáchl pravou pěstí a zasáhl obra do spánku.

Ortmann se zastavil a zamrkal. „Ty máš ale ránu!“ řekl a znovu po něm skočil.

VII.

Ortmann máchl levou a pak pravou pěstí. Před levičkou se Utahovi podařilo uhnout, ale pravá ho zasáhla do hrudi a srazila na podlahu. Ortmann se k němu rozběhl, ale Blaine se rychle převalil, vyskočil na nohy a opřel se o pult. Když se obr přiblížil, uštědřil mu Utah krátký úder pravičkou do žaludku a pak ještě jeden levičkou. Hlavou jako beranidlem mu narazil do hrudi a začal ho zpracovávat oběma pěstmi.

Ortmann objal Blainea paží a odtáhl ho od sebe. Pak ho těžkopádně udeřil do obličeje. Rána dopadla na lícní kost a Blaineovi se před očima roztančily hvězdičky. Špičkou boty kopl Ortmanna do holeně. Ten vykřikl, zapotácel se dozadu a Blaine zaútočil plnou silou.

Hromotluk udělal tři kroky dozadu a Utah ho rychle následoval. Ale kousek od pultu obr uskočil ke straně, zasáhl levičkou Blainea do úst a ten ucítil chuť krve. Rozzuřeně zaútočil oběma pěstmi. Ortmann ho však náhle popadl za paži a hodil proti dveřím.

Ty se otevřely, Utah jimi prolétl na verandu a odtamtud do prachu cesty. Ortmann ho následoval. Vrhl se z terasy a zdálo se, že dopadne oběma nohama na Blainea a vyrazí z něj život. Utah se však

rychle odkulil a ztěžka se postavil na nohy. Byl spíš otřesený než zraněný. Zamrkal, a když obr dopadl na zem, praštil ho ještě dřív, než stačil získat rovnováhu. Pěst ho zasáhla do nosu a srazila zpět na verandu. Přikrčený Blaine ho sledoval přes čůrky krve a potu. „Tak jak se ti to líbí, siláku?“ řekl a znovu zaútočil.

Ortmann ustoupil doleva, máchl pravičkou a Utahovi projela hrudníkem bodavá bolest. Zapotácel se dozadu, upadl a lapal po dechu. Ortmann k němu přiskočil a chtěl ho kopnout do obličeje. Blaine ho těžkou botou odrazil, zvedl se ze země a popadl obra jednou rukou za rozkrok a druhou za předek košile.

Setrvačnost a síla Blaineovy paže zvedly Ortmanna vysoko do vzduchu. Pak s ním Blaine praštil o zem. Zadunělo to a Utah se odpotácel dozadu, vděčný na okamžik oddechu. Funěl, otíral si z obličeje krev a díval se, jak se obr pomalu zvedá na nohy.

Blaine už měl na levé ruce přiléhavou koženou rukavici. Zatímco se díval, jak soupeř vstává, natáhl si stejnou i na pravou. Z košile rozervané na cáry si utrhl několik kusů látky. Tělo měl snědé a pod kůží se napínaly pevné svaly. Vyrazil kupředu a Ortmann se na něj ušklíbl. „Tak pojď, kamaráde! Ukaž, jak umíš bojovat!“

Stáli proti sobě a uštědřovali si rány vedené zuřivou silou. Ortmann měl oteklé rty a pod jedním okem, které stěží mohl otevřít, obrovskou modřinu. Blaineovi se táhla přes lícní kost hluboká tržná rána, z níž prýštila krev. Navíc měl prokousnutý ret.

Náhle udělal Blaine krok kupředu a rychlým levým hákem ho zasáhl do úst. A znovu. Potom zamířil oběma pěstmi na tělo.

Blaine teď ostražitě kroužil kolem a držel se mimo dosah těch obřích pěstí a neuvěřitelné váhy. Nohy měl jak z olova, přerývaně dýchal. Kroužil však dál a zamířil levičkou na hlavu a pravičkou doprostřed těla. Ortmann ustoupil o krok dozadu a kýval hlavou ze strany na stranu jako opilý medvěd. Utah šel po něm. Pevně se postavil a udeřil protivníka ještě třikrát do těla. Ten se po něm malátně ohnal, Blaine ho popadl za zápěstí a strhl k zemi.

Ortmann pomalu vstal. Oči měl skelné, obličej od krve. Rozevřel a sevřel prsty a vyrazil po Blaineovi. Ten se přikrčil, šel mu naproti a objal ho kolem kolen. Ortmann se ho pokusil kopnout, ale byl příliš pomalý. Blaine ho nabral ramenem a poslal na zem.

Hromotluk se opět postavil, obrovský, nezkrotný, ale zbitý. Blaine ucouvl. „Máš dost, Orte," zachraptěl. „Nenuť mě, abych tě praštil znova."

„Ty ses chtěl prát," řekl Ortmann. „Tak do toho!"

„Máš dost," zopakoval Blaine. „Teď už bych tě rozsekal na cucky a k čemu by to bylo? Jseš drsnej chlap, umíš se rvát, ale porazil jsem tě."

Ortmann si přejel rukou po zakrváceném obličeji a pak se zadíval na prsty. Zatvářil se znechuceně. „No," řekl, „asi máš pravdu." Utřel si tvář. Pak pohlédl na Blainea, který stál před ním potlučený a celý od krve, ale připravený. „Ty taky nevypadáš nic moc. Napijeme se."

Muži se do sebe zavěsili a odpotáceli se do obchodu. Ortmann vzal z pultu láhev a nalil dvě velké sklenice. Trochu kořalky rozlil kolem. „Tak na tu prvotřídní rvačku!" řekl Blaine.

Ortmann zvedl sklenici ke zdravější polovině úst a zašklebil se. Hodili do sebe pití a Blaine se obrátil k Ludu Fullerovi, který je následoval dovnitř. „Lude, máš padáka. Sbal si věci a do západu slunce ať jseš pryč. Pak odjeďze země. Pokusil ses pověsit Joea Neala, pomalu, aby se udusil. Zkusil si mě podfouknout. Jestli tě večer najdu na území ranče, zabiju tě!"

Lud se zle zašklebil. „Silný řeči na neozbrojenýho chlapa," zavrčel. „Tak mě napadá…" Položil ruku na pažbu pistole.

„To je špatnej nápad, Lude," ozval se Rip Coker, „ale jestli chceš umřít, tas. Blaine zbraň nemá, ale já jo."

Lud Fuller zíral na Cockera. Blonďák měl ve tváři odhodlaný výraz. Stál uvolněně, ruce spuštěné u boků, ale byl ve střehu jako přikrčená puma. Fuller správně pochopil, co mu hrozí. Zaklel, otočil se a vyšel ven.

Cesta zpátky na Šestačtyřicítku ubíhala pomalu. Blaine se musel dvakrát zastavit a vyzvracet. Dostal pár ošklivých ran do těla, a když se nadechl, píchalo ho v boku. Rip Coker se neúnavně rozhlížel po okolí. „Škoda že Fuller nesáhl po zbrani," utrousil. „Dokud je živej, představuje pro nás nebezpečí. Takový jako on dělaj starosti. Nedokážou bojovat tváří v tvář."

Daleko od nich na ranči Škrtnuté B neklidně přecházel Timm a vyhlížel Kelseyho. Už by měl být zpátky. Několik honáků leželo opilých v ubytovně. Nevěděl, kde přišli ke kořalce, ale měl jisté tušení. S Kelseym by se nebál, ale ten dům byl moc velký na to, aby ho mohl ubránit jeden muž. Přišla Marie a přinesla mu kávu. Když konečně uslyšeli dusot kopyt, rozběhl se Timm ke dveřím. Byla to Mary.

„Bože, madam!“ Hlas se mu třásl. „Tak rád vás vidím! Už jsem si dělal starosti. Tom se ještě neukázal.“

„Je Clell na ranči?“

„Myslím, že ne. Odjel a neviděl jsem ho přijíždět.“ Timm přecházel neklidně od okna k oknu. „Měla byste se najíst. Mluvila jste s Blainem?“

„Ano. Je na naší straně. A Rip Coker s ním.“

To byla pro Timma dobrá zpráva. Utahova pověst byla v širém okolí známá a přestože Ripa Cokera neznal, stačilo mu vědět, že ten muž je bojovník. Nepřítomnost Torna Kelseyho mu však nepřestávala dělat těžkou hlavu.

„Kdy se tady Blaine ukáže?“ zeptal se.

„Chtěl se nejdřív sejít s Ortmannem. Myslí si, že ho přemluví, aby se držel stranou, dokud boj neskončí.“

„Madam, kam mohl jet Kelsey? Nechce se mi to líbit. Měl jet za Blainem. A protože se s vámi Blaine sešel, určitě s ním mluvil. Ale kde je teď?“

Tom Kelsey však o Timmovi nepřemýšlel. Neuvažoval ani o návratu na Škrtnuté B. Ležel obličejem dolů na cestě v Drozdím průsmyku. V těle měl tři kulky a jeho revolver se povaloval kousek od jeho natažené ruky.

Kelseyova krev tmavla v písku. Vánek pohupoval korunami stromů. Keře šustily listy. Jeho kůň se o pár metrů vzdálil a nervózně se ohlédl. Znepokojoval ho pach krve. Pak odešel na louku a začal se pást. Kelsey se nepohnul. Vítr mu vál na záda písek a pohyboval šátkem na krku.

Utah Blaine a Rip Coker ho tam našli při západu slunce. Nejlepší cesta z Yellowjacketu do Škrtnutého B vedla přes horu 22 a skrz Drozdí průsmyk. U Ricea na Platanovém potoce si vyměnili koně.

Rice byl osamělý osadník, který trochu zahradničil, trochu lovil do pastí a krotil divoké koně, které lovil v kaňonech. Nikdy nestál na ničí straně. Beze slova převzal jejich zvířata a se zájmem pohlédl na Blaineovu potlučenou tvář. Na nic se však nezeptal. „Dobře se o toho hřebce starejte," řekl Blaine. „Vrátím se pro něj."

Na čerstvých koních pokračovali v cestě rychleji. Věděli, že se na ně události teď začnou řítit. Neměli času nazbyt. Když vstoupili do průsmyku, bylo už šero. Blaine jel první, když náhle přitáhl koni uzdu a položil ruku na pažbu pistole. „Před námi je kůň," zašeptal chraptivě. „Bez jezdce."

Rip vytrhl z pouzdra pušku a pobídl koně kupředu. Okamžitě si všimli Kelseyho těla. „Někdo tady leží!" řekl Rip a sesedl. Pak zaklel.

„Kdo to je?" Blaine také seskočil na zem.

„Kelsey. Je jak řešeto. Nechápu, jak to mohl přežít."

Blaine se hned rozběhl k blízkému křoví a začal lámat suché větve. Rychle rozdělal oheň. Z březové kůry vyrobil čtvercovou nádobu a začal ohřívat vodu. Pak Cokerovi pomohl odnést zraněného k ohništi. Coker pohlédl na hrnek z kůry.

„Jak to, že to neshoří, sakra?" řekl. „Tohle jsem ještě neviděl."

„Voda pohlcuje teplo," vysvětlil Blaine. „Jenom nesmíš dovolit, aby plameny šlehaly nad její hladinu. Je to indiánský trik."

Rychle Kelseyho svlékli, aby se dostali k ranám. Všechny vypadaly zle. Dvě kulky pronikly do břicha a jedna přímo pod srdce. Oběma bylo jasné, že ten muž nemá šanci ani jedna k milionu.

Blaine rány omyl horkou vodou a ovázal je. Kelsey se zavrtěl a otevřel oči. „Blaine," zamumlal, „musím mluvit s Blainem."

„Jsem tady, Tome," řekl Utah. „Kdo tě střelil?"

„Blaine!" zachroptěl. „Musíš pryč! Vy všichni! Zmizte odsud! Miller mi pověděl, že je Neal mrtvej. Zabili ho. A teď půjdou po vás."

Coker zaklel. Dřepl si u Kelseyho těla a chvatně se ho zeptal: „Víš to jistě, Tome?"

„Rink… Rink ho zabil."

„Rink." Coker se napřímil. „Tak to je jasný. Jestli šel po Nealovi Rink, je Neal po smrti. A to znamená, že jsi ze hry, Utahu."

„Ani náhodou.“ Utah ještě ošetřoval zraněného. „Jen klid, Tome.“

„Nezáleží na tom, co si myslíš ty,“ zaprotestoval Coker, „ale co si budou myslet oni. Když je Neal mrtvej, nemáš žádnou autoritu. Vyrojej se jako kobylky. Půjdou po tobě – po nás – a dostanou nás.“

„Možná.“ Utah zatínal zuby a tvářil se pochmurně. Náhle se cítil velice unavený. Dělal, co mohl, ale Neal byl teď mrtvý. Rink Witter toho starého dobráka zavraždil.

Rink… no, něco udělat mohl. „Zabiju Rinka,“ řekl potichu.

„Jestli zůstaneš dost dlouho naživu.“ Coker přecházel neklidně kolem ohně. „Proboha, člověče! Půjdou po nás! Tohle je válka!“

„Tohle ti udělal Clell Miller?“ zeptal se Utah.

Kelseay slábl. „Jo,“ vypravil ze sebe potichu. „O mě se nestarejte. Já – já – jsem skončil. Jeďte pryč. Zmizte.“

Hruď mu klesla a už se nezvedla.

Utah tiše zaklel. „Umřel dobrej chlap,“ řekl a nevědomky tak vyslovil jeho epitaf. „Musíme jet. Timm je na ranči sám.“

„Vezmi jeho pistole. Budeme je potřebovat. Já vezmu pušku a odvedu jeho koně domů.“

Když překročili hřeben poblíž Krvavého jezera, uviděli ve vzdálenosti několika kilometrů světla Velkého N.

„Támhle jsou,“ pronesl Coker trpce. „A pripravujou se na nás.“

„Co si stěžuješ?“ opáčil Utah suše. „Chtěl jsi přece bojovat.“

„Jdeš do toho?“

„Jasně.“

Coker se usmál. Tohle byl chlap podle jeho gusta. „Tak máš parťáka,“ řekl. Pak dodal: „Ty si vezmi Rinka. Já chci Clella.“

VIII.

Rink Witter narazil na Neala na nádraží ve městě Congress. Witter se na Neversův rozkaz vydal do El Pasa, aby Joea Neala zabil. Přijel do Congressu právě včas, aby viděl, jak Joe Neal vystupuje z vlaku pro přepravu dobytka. Okamžitě seskočil z koně a vyšel na nástupiště. Neal si ho nevšiml, dokud nebyli asi pět metrů od sebe.

„Nazdar, Joe," řekl Rink Witter a střelil ho třikrát do břicha. Když staroch upadl, došel k němu, odkopl ruku, která sahala po zbrani, a střelil ho ještě jednou, mezi oči. Pak se beze spěchu vrátil ke svému koni, nasedl a rozjel se zpátky do Velkého N.

Zpráva se rozšířila po krajině jako požár. Neal byl mrtvý. Blaine tedy už nemá žádnou pravomoc. Těch pár, kteří ještě váhali, už na nic nečekalo. Vyrazili jako jeden muž. Nevers začal okamžitě shromažďovat jejich síly. Chtěl obsadit Šesta-čtyřicítku, než se objeví nějaká opozice. Pak si bude moci diktovat podmínky.

Otten mu nedělal žádné starosti, přestože měl určitý politický vliv. Nevers si myslel, že ho odbude několika čtveřečnými kilometry půdy, které Otten raději přijme, aby se nemusel pouštět do boje jednoho proti všem. S Ortmannem problémy budou, ale s Clellovými a Fullerovými muži se je podaří zvládnout. Největší obavy měl Nevers z Lee Foxe –mnohem větší, než si byl ochotný přiznat.

Fox, sídlící na Stolové hoře, byl mezi Neversem a územím Šestačtyřicítky. Fox byl navíc velmi nestálý člověk, jehož chování se nedalo odhadnout. Místo rozumem se řídil náhlými změnami nálady. Kdyby ho popadl jeden z jeho záchvatů vražedného šílenství, půda v širém okolí by byla do týdne nasáklá krví.

Nevers si však uvědomoval strategické výhody, které jeho plán přinášel. Až bude sedět v hlavním stanu Šestačtyřicítky, jeho pozice bude silná a bude si moci diktovat podmínky. A ve spojení s muži ze dvou dalších velkých rančů bude mít nad ostatními velkou převahu.

Když Clell Miller dojel k budovám Šestačtyřicítky, zjistil, že jsou skoro opuštěné. Našel tam několik honáků, kteří mu řekli, že tam není ani Utah, ani Lud. Fuller se vypravil s několika muži pracovat k severní hranici a ještě se nevrátil. A Rip Coker odjel s Blainem.

Clell zvažoval situaci, zatímco si balil cigaretu. Coker byl drsný chlap. Jestli se přidal k Blaineovi, vytvořili silnou dvojku. Sám by si s nimi neporadil. Obrátil koně a zamířil na jih k řece, odkud vedla nejkratší cesta k Velkému N.

Millerem zmítaly protichůdné pocity. Bylo to poprvé, co po vraždě něco takového cítil. Sužovala ho vzpomínka na Torna Kelseyho a na to, jak dobrý chlap to byl. Nemohl ji setřást a to se mu nikdy předtím nestalo. Před mnoha lety mu to však jeden stařec prorokoval: „Umíš to s pistolemi, Clelle," řekl mu, „ale jednoho dne zabiješ nepravého a už nikdy nenajdeš klid."

Nahrbený, aby se chránil před zimou, zíral Miller zatrpkle do tmy. Noc byla neobvykle chladná a on si náhle uvědomil, že se mu nechce vracet do Velkého N a pohlédnout do Neversových chamtivých očí a tváře Rinka Wittera plné jedovaté zloby.

Utah Blaine dojel do Škrtnutého B a seskočil z koně. Pak řekl Ripovi: „Vyřídíme si to s místními chlapy, teď hned."

Rychle zamířil k ubytovně. Coker slyšel, jak Timm přišel ke dveřím. „Zůstaň, kde jsi, Timme. Zvládneme to." Vydal se za Blainem, jenž rozrazil dveře ubytovny a vstoupil dovnitř.

Bylo tam pět mužů. Ostatní honáci byli někde pryč. Jeden z té pětice byl namol a chrápal na pryčně. Ostatní vzhlédli k Blaineovi. Coker stanul po jeho pravici.

„Zúčtujeme spolu, pánové!“ pronesl Blaine zvučným hlasem. „Všechny karty na stůl. Rink Witter zavraždil Joea Neala. Clell Miller zabil Torna Kelseyho, zastřelil ho v Drozdím průsmyku. Teď chci slyšet, jak je to s vámi. Jestli jste na naší straně, zůstaňte. Jestli ne, zmizte okamžitě z ranče tak, jak jste. Jestli chcete bojovat, taste, a uvidíme, kolik vás zůstane naživu.“

Nikdo se nepohnul. Ani jeden z nich však nesáhl po zbrani. Dobře věděli, že nemají dost zkušeností s bojem. I když měli početní převahu, těmhle dvěma mužům se postavit nemohli. Ani jeden z nich nechtěl zemřít. Každý z nich měl pocit, že právě na něho upírá Blaine svou plnou pozornost.

„Už dávno jsem si na vás chtěl vystřelit,“ řekl Coker ledabyle. „Můžeme to vyřídit hned, záleží na vás.“

Ozval se malý, podsaditý chlap z rozježenou bradkou a plešatou hlavou. „Odjedeme. Nebojíme se, ale nepůjdem hlavou proti zdi. Můžeme si vzít zbraně?“

Blaine se zasmál. „Ale jistě! Nikdy jsem nezastřelil neozbrojeného člověka a může se stát, že budu muset pár z vás zabít. Vemte si je, ale pamatujte si tohle: jestli někoho z vás uvidím východně od Měděnýho potoka nebo severně od Potoka mrtvýho muže, měl by radši rovnou střílet.“

„To platí i pro mě,“ přitakal Coker. „Tak co, máte někdo chuť si něco zkusit? Utah si myslí, že bychom vám měli dát šanci. Já bych vás měl radši z krku jednou provždy.“

Plešoun na něj upřeně pohlédl. „Nebuď tak hr. Však dostaneš šanci. Nejseš tak dobrej, jak se děláš.“

„Chceš to zkusit?“ zeptal se Coker. „Myslím, že by bylo nejlepší začít snižovat převahu nepřítele hned teď.“

Muž už nic neřekl, ale ozval se vysoký, hubený chlap v dlouhém spodním prádle. „To mi ani nedovolíte oblíknout si kalhoty?“ zeptal se žalostně.

„Takhle ti to sluší víc. Řekl jsem, že pojedete tak, jak jste. Jestli je vám líto, že přijdete o svoje věci, dávejte to za vinu sobě. Neměli jste zradit člověka, co vás platil.“

Muži se pomalu vytrousili ven a opilého vzali s sebou. Jeden po druhém si pochytali koně, nasedli a mlčky odjeli.

Mary Blakeová stála ve dveřích domu. Timm vstal od okna, kde se krčil s winčestrovkou.

„Utahu! Vrátil jste se! Tolik jsem se bála!“ vykřikla.

„Neviděli jste Torna?“ vyhrkl Timm.

Blaine zaváhal. Věděl, jak dobří přátelé ti dva byli. „Tom už se nevrátí,“ řekl tiše. „Clell Miller ho zabil v Drozdím průsmyku.“

Timm potichu zaklel. „Toho jsem se bál. Tom byl dobrej chlap.“ Třesoucí se rukou si promnul bradu. „Dělali jsme spolu osm let. Kdybych tak byl lepší střelec,“ dodal.

„Nedělej si starosti, stáhnu z toho vraha kůži za tebe,“ slíbil Coker.

Blaine přecházel neklidně po místnosti. Nikdy se necítil dobře, když měl nadcházející bitvu čekat v úkrytu. Raději útočil. Také se mu nezamlouvala přítomnost ženy. Stručně Mary vysvětlil situaci. „Už není čas váhat,“ řekl jí. „Kostky jsou na stole. Měla byste odjet.“

„A nechat vás, abyste s nimi bojovali sami?“ zaprotestovala. „To neudělám.“

„Radši byste měla,“ naléhal. „Možná odsud budeme muset odjet a bojovat někde jinde.“

Coker si vzal pušku, vstoupil do noci a kráčel pryč od domu. Timm vyšel na verandu, zůstal tam stát a zapálil si dýmku. Bez Kelseyho si připadal ztracený. Pořád nemohl uvěřit, že je jeho kamarád mrtvý.

„Mary,“ řekl Utah tiše, „přál bych si, abyste odjela. Třeba do Red Creeku nebo na východ k Mormonům. Tam budete v bezpečí. Tady vypukne peklo.“

Vážně na něho pohlédla. „Co uděláte vy? Co vůbec zmůžete? Chcete se jim postavit sám, bez autority Joea Neala?“

O tom už přemýšlel. Nealova smrt mu podrazila nohy. Neal neměl dědice, půda byla tedy volná. Samozřejmě si na ni mohl činit nárok sám. Kdyby měl dost ozbrojených chlapů, možná by i uspěl. On je však neměl, ani peníze, aby je zaplatil.

Bylo také jasné, že nedokážou dlouho čelit přesile. „Budeme se muset bránit.“ Řekl to neochotně, ale rozhodně. „Je bláznivé si myslet, že jim dokážeme vzdorovat dlouho, ale já se o to pokusím. Když se mi to nepodaří, utečeme.“

Ve dveřích se objevil Coker. „Blíží se jezdci. Co budeme dělat?“

Utah se obrátil ke dveřím. „Radši odjeďte, Mary. Tohle bude zlé.“

„Končíte?“

Suše se zasmál. „V posledních pár hodinách jste už druhá, kdo se mě na to ptá. Ne, nekončím. Jeden muž zabil Joea Neala. Druhý k tomu dal příkaz. Mám tady práci.“

Rip Coker se opíral o roh domu. Když k němu Blaine zamířil, ohlédl se. „Je jich docela dost. Timm zalehnul támhle za tu kamennou zídku.“

„Dobře. Nestřílejte, dokud nezačnou oni.“

Utah Blaine kráčel pomalu z kopce od domu. Svítil měsíc a noc byla jasná. Blížící se jezdci zpomalili. Blaine zvedl ruku. „Stůjte!“

Všech asi dvacet mužů zastavilo koně. „To jsi ty, Blaine?“

„Jasně. Koho jste čekali? Joea Neala jste zavraždili.“

Rozhostilo se krátké, napjaté ticho. Pak promluvil Nevers hlasem plným vzteku. „Jo, Neal je mrtvej. To znamená, žes tady skončil.“

„To bych neřekl. Kdyby byl Neal naživu, mohl by mě vyrazit. Takhle nemůže. Mám pořád svoji práci. Nikdo mě neodvolal. Zůstanu.“

„Nebuď blázen!“ vybuchl Nevers. „Mám tady dvacet chlapů. Přebírám tenhle ranč.“

„Na to bych nesázel,“ opáčil Utah. „Na to tady nemáš dost lidí. A já,“ krátce se odmlčel, „se vrátím.“

„Ne když umřeš.“

Blaine pozdvihl hlas. „Chlapci, rozhodli jste se, že budete pomáhat tomuhle pánovi. Vyzkoušíme, jakou má kuráž. Neversi, oddělám tě hned teď a tady, a s tebou každýho, kdo pozvedne zbraň, aby tě bránil. Dva z vás vyřídím okamžitě, ve světle měsíce. Neversi, tak ukaž, kolik máš odvahy?“

To bylo to poslední, co Nevers očekával, a zároveň to poslední, o co stál. I když nebyl žádný zbabělec, neměl žaludek na to, aby vzdoroval pistolníkovi s Blaineovou pověstí – dokonce ani když na

něj nebyl sám. Bylo mu jasné, že první Utahova kulka bude patřit jemu – a nemine cíl.

Zároveň však věděl, že se musí projevit jako statečný vůdce. Muži, a na Západě obzvlášť, neposlouchají zbabělce. Blaine ho vyzval, aby změřili síly, a on teď musel vymyslet jak z toho ven.

„Co se děje, Neversi? Nejseš připravenej umřít?“ posmíval se mu Utah. „Nemusíš se bát. Moje ruce nejsou dneska v nejlepší formě, takže máš možná šanci.“ Hrál o čas, snažil se odvrátit jejich útok nebojím aspoň podrýt odvahu. „V pera jsem se trochu otloukl, když jsem zmlátil Ortmanna.“

„Cože jsi udělal?“

Byl to jeden z mlčenlivých jezdců vzadu, kteří napjatě čekali na výsledek toho rozhovoru.

Promluvil Riper po Utahově levici. Chtěl, aby všichni věděli, že je tam také. „Přesně tak, chlapci. Blaine málem vytloukl z Ortmanna duši. Vyzval ho na souboj přímo v jeho krámu a pořádně ho zbil. I když,“ dodal, „Ort bojoval jako rozzuřenej medvěd.“

„Slyšels to?“ řekl jeden jezdec druhému. „Utah Blaine ztloukl Ortmanna – pěstmi!“

„Kdyby se někdo z vás rozhodl umřít, pánové,“ prohlásil Coker nenuceně, „tahle brokovnice Colt mu je k službám.“

Rip Coker držel v rukou winčestrovku, ale stál kus za Blainem. Věděl, že v měsíčním světle všichni vidí jen hlaveň, ale nepoznají, k jaké zbrani patří. Brokovnice Colt s otočným zásobníkem mohla vystřelit čtyřikrát a žádný soudný člověk s ní nechtěl mít nic společného. Byl to dobře načasovaný tah, jehož cílem bylo vzbudit v protivnících nechuť bojovat v tak špatném světle.

„Jo,“ zazněl z úkrytu Timův hlas. „Chlapi, jste docela lákávej terč. Takovej moje spencerovka na tuhle vzdálenost určitě nemine.“

Bylo ticho. Několik minut nikdo nepromluvil. Nevers stál zpříma, vděčný za to, že mu ostatní pro tu chvíli přestali věnovat pozornost. Nijak netoužil o střelecký souboj s Blainem, ale nevěděl, jak z té situace ven. Protivník ho dokonale odhadl a to ho přivádělo k zuřivosti. Vycítil také, že muži za ním ztratili chuť zaútočit. Blaine představoval sám o sobě dost velkou hrozbu a k tomu ta brokovnice… Jediná rána z takové zbraně dokázala způsobit strašná zranění a tahle

byla schopná čtyř. A bylo možné, že by Coker stačil znovu nabít, než by se k němu dostali.

A puška Spencer.56 také nebyla žádná špuntovka.

„No dobře!“ Blaine si správně vyložil jejich váhání a náhle pokročil kupředu. „Pro tuhle noc představení skončilo. Jestli chcete tenhle ranč, budete se o něj muset poprat. Ale teď to balíme.“

Nevers se konečně zmohl na slovo. „Tak jo,“ řekl vyrovnaně, „půjdeme. Ale jakmile se rozední, máte nás tu zpátky.“

„Ale jistě! Rádi vás uvidíme!“ zasmál se Blaine. „Je tady spousta místa, abychom vás tu mohli zakopat všechny.“

Ti vzadu se pomalu začali obracet. Nezdálo se, že by to někoho mrzelo. Nevers supěl vzteky, ale nezbývalo mu než následovat své ustupující muže.

Rip Coker pomalu přistoupil k Utahovi. „To bylo o fous,“ řekl upřímně. „Ke konci mi po celým těle naskočila husí kůže.“

„Ta poznámka o brokovnici byla geniální, Ripe,“ řekl Blaine.

Cokera to potěšilo. „Jenom malá finta. V takový tmě bych rozhodně nechtěl být na mušce brokovnice.“

„Co dál?“ ozval se Timm. „Díval jsem se po Clellovi, ale myslím, že v ty bandě nebyl.“

„Počkáme do rána,“ řekl Blaine,“ a těsně před rozbřeskem zmizíme.“

„Sakra!“ vyhrkl Rip. „Zrovna jsme je zastavili, tak proč utíkat?“

„Cílem jakékoliv války je zničit bojovou sílu nepřítele,“ řekl Blaine. „Britové měli sice přesilu a lepší výzbroj, ale Washingtona neporazili, protože ho nedokázali obklíčit. Vždycky jim nějak uklouzl. A přesně to teď uděláme my.

Tenhle ranč jim nikdy patřit nebude, dokud budeme naživu a v tyhle zemi. Dneska jim ho dáme, ale až budeme chtít, vezmeme si ho zpátky!“

IX.

Za rozbřesku vyrazili na cestu. Mary Blakeová, doprovázená tlustou Marií, zamířila do mormonské osady. Později se vrátí do Red Creeku a udělá, co bude v jejích silách, aby si udržela svou půdu. Blaine s Ripem Cokerem a Timmem jeli kamenitou krajinou na jih.

Slunce pálilo a všichni tri postupovali pravidelným tempem čím dál hlouběji do kopců. S sebou vedli tři soumary naložené jídlem a municí.

„Prameny U opuštěnýho telete, to je pro nás to pravý místo," řekl jim Timm. „Je to vysoko v horách a v dost drsný krajině."

Blaine si otřel z obličeje pot, zastínil si oči a pohlédl na západ. Z vrcholku kopce se dívali do dlouhého údolí se řekou, přes kterou se brodili nějací jezdci. Severozápadně od nich se tyčila Stolová hora.

„Lee Fox," řekl Coker. „Nepůjde to tak hladce, jak si Nevers maluje."

„Jestli si dobře vzpomínám, Nevers sídlí o kus dál, v Krvavé míse," řekl Blaine zamyšleně. „Až ukryjeme tyhle zásoby, měli bychom ho poctít svou návštěvou."

„To je řeč!" přitakal Coker.

„A schováme je na třech místech. Nemá cenu nechávat všechna vajíčka v jednom koši."

Vstoupili do spleti kaňonů pod hřebenem Žiletka a udělali jeden úkryt na úpatí Cypřišové hory. Pak jeli dál mezi vysokými borovicemi, v jejichž stínu byl vzduch chladnější. Přesto panovalo sálavé,

prašné vedro. Nespěchali, protože neočekávali pronásledování a nechtěli unavit koně. Blaine si několikrát vzpomněl na svého hřebce. Stýskalo se mu po něm a byl rozhodnutý si ho co nejdříve vyzvednout.

Konečně vstoupili do sevřeného údolí stíněného z obou stran borovicemi a osikami. Mezi nimi bylo roztroušeno několik obrovských ořešáků. Byli teď kousek od pohoří Mazatzals, které předtím Blaine pozoroval ze vzdáleného hřebene Stolové hory.

Za rozbřesku vyrazili podél Klikatého potoka nahoru ke Krvavé míse, kde našli skoro opuštěný ranč Velké N. Byl tam jen kuchař, který vyšel ze dveří s puškou. Utah zastavil: „Kde je Nevers?“

Coker jel vzadu a jakmile spatřil kuchaře, strhl koně ostře doleva a zajel k domu zezadu, zatímco Blaine zůstal na místě.

„Po tom ti je houby!“ odsekl kuchař. „Kdo seš?“

„Jmenuju se Blaine.“ Utah viděl, jak Coker sklouzl z koně a plíží se k zadní stěně domu. „Vyřiď Neversovi, aby se držel dál od Šestačtyřicítky a Škrtnutýho B, nebo si to odnese.“

„Řekni mu to sám!“ opáčil kuchař. Chtěl ještě něco dodat, když ho o řeč připravilo dloubnutí hlavně pušky do zad.

„Pomalu polož tu brokovnici,“ řekl Coker potichu. „Ty bys možná minul, ale já určitě ne.“

S takovým argumentem se nedalo polemizovat. Muž neochotně sklonil zbraň, Coker po ní sáhl a vzal mu ji z ruky. „Co se mnou uděláte?“ chtěl vědět.

„S tebou?“ zasmál se Blaine. „S tebou ve válce nejsme, člověče. Dej nám něco k jídlu. Máme za sebou dlouhou cestu a ráno jsme moc nejedli. Jenom povíš Neversovi, že jsme tady byli. Jestli se pokusí ukrást jedinej kus dobytka z Šestačtyřicítky, podpálíme mu to tady. Vyřiď mu to.“

„Jste jenom tři,“ namítl kuchař od plotny. „To nedokážete.“

„To si piš, že jo,“ zasmál se Coker a pohodlně se rozvalil na židli. „Ať se stane cokoliv, my půjdeme pod kytky až po Neversovi. Na to vem jed.“

Nevers zuřil. Jeho muži obklíčili budovy Škrtnutého B a nenašli tam živou duši. Nevers nebyl blázen a věděl, že ani on, ani nikdo jiný nebude v bezpečí, dokud bude Blaine naživu a někde nablízku.

Dorazil Clell Miller, neoholený a mrzutý. Nevers k němu rychle zamířil. „Kde je Blaine? Viděl jsi ho?“

„Ne.“ Miller unaveně sesedl. „A ani o to nestojím.“

„Dostal jsi strach?“ ušklíbl se Nevers. Miller se podrážděně otočil a Nevers strnul. „Ne,“ promluvil Clell pomalu, „ale tohle se mi nelíbí. Vypadalo to nadějně, ale teď je to celý na levačku.“

Nevers poznal, že by mohl vybuchnout, a nechtěl ho dál provokovat. „Co se stalo?“

„Potkal jsem v Drozdím průsmyku Torna Kelseyho a zabil jsem ho,“ odpověděl Clell.

„Ach.“ Nevers měl Kelseyho také rád, ale zároveň věděl, že stojí mezi ním a vlastnictvím Škrtnutého B. „Blaine odjel,“ řekl. „S Cokerem a Timmem.“

„Tak to je zlý.“ Miller se zachmuřil ještě víc. „Neversi, zabalíme to. Dělá se mi z toho zle.“

„Ty to chceš zabalit?“ vybuchl Nevers. „Zbláznil ses? Lepší kšeft už v životě nepotkáme a ty to chceš zabalit? A kromě toho,“ dodal, „se to už nedá zastavit. I kdybychom z toho vycouvali my, ostatní to neudělaj.“

„To je fakt.“ Clell Miller si Neverse pozorně prohlížel. „Rád bych věděl, jak zaplatíš za Nealovu vraždu.“ Nevers sebou trhl. „Já ho nezabil.“

„Witter ho zastřelil na tvůj rozkaz. Ale Neal měl přátele, Neversi. Někteří se začnou vyptávat. Neal mi jednou vyprávěl, že pomohl z úzkých Virgilu Earpovi. Earpové své přátele nikdy nezradí. Vzpomeň si, jak se drželi Doca Hallidaye.“

Nevers se otřásl. Pod jeho vztekem se skrýval strach. Že by zašel příliš daleko? Ale ne – neměl čas váhat a bylo příliš pozdě ohlížet se zpět.

Zamračil se při té myšlence a netrpělivě potřásl hlavou. „Blainea najdeme a dostaneme. A nebude to dlouho trvat.“

„Myslíš, že na vás počká, dokud ho nedohoníte?“

Nevers otočil svou velkou hlavu. „Jak to myslíš?“

„Jak říkám. Počítám, že na nás udeří, a tvrdě. Zapomněl jsi na Altu? Já ne. A ta banda, se kterou si poradil v Altě, byla mnohem drsnější než většina našich chlapů.“

Stáli tam a snažili se smířit s myšlenkou, že už nemohou zpět, dokonce ani zastavit. Nevers za sebou uslyšel kroky a ohlédl se. Za ním stál jeden z jeho mužů s puškou v ruce. „Blíží se jezdci, šéfe, velká banda. Vypadá to na Lee Foxe."

„Fox," řekl Nevers nahlas. Ten jim ještě chyběl.

Vysoký muž přitáhl otěže svému koni a rozhlédl se kolem. „Tak už ses sem nastěhoval, Neversi? No, tak si to nech. Já pojedu na Šestačtyřicítku."

„Nikdo ještě nevznesl žádnej nárok," odpověděl Nevers a snažil se zachovat klid. „Chci Šestačtyřicítku a kus Škrtnutýho B. Ty můžeš mít zbytek."

Fox se zle usmál. Neverse znovu napadlo to, co už dříve že se ten člověk pohybuje na hranici šílenství. „Máš to dobře promyšlený, viď? A co Ben Otten?"

„Ten je z toho venku."

„Tak mu to řekni. Musíš ho vzít zpátky, nebo půjde za Nealovými přáteli."

Nevers musel uznat, že má pravdu. To, co původně vypadalo tak jednoduše, se zásadně zkomplikovalo. Možná se Millerovi opravdu nezačala třást kolena, třeba jen přišel k rozumu. „Tak jeď na Šestačtyřicítku," řekl. „Tohle vyřešíme později."

Fox se nepohnul. „Jestli chceš, můžeme to vyřešit hned."

Nevers byl jako buldok. Pomalu zvedl svou velkou hlavu a upřel oči na Foxe. „To nedává smysl, Foxi. Nebudeme se přece zabíjet mezi sebou." Pomalu se otočil. „Lude, naraz ten soudek s whisky. Budeme slavit."

Fuller ztěžka vstal. To, jak Blaine tvrdě zbil Ortmanna, ho šokovalo. Nikdo nevěřil, že je něco takového možné, a síla Utahových pěstí všem vyrazila dech. Bylo jasné, že Blaine byl rychlejší a jeho údery tvrdší. Po svém vítězství se zdál být neporazitelný a navíc Fullera vyhodil a přikázal mu odjet ze země.

Fuller o té bitce nemluvil, ale zpráva o ní se už roznesla, a když muži vyprázdnili polovinu soudku, přišla na ni řeč. „Kdybych to neviděl na vlastní oči, tak bych tomu nevěřil," řekl Fuller.

Všechny oči se obrátily k němu. Miller rychle přišel blíž. „Tys to viděl?"

„Jo.“ Fuller se napřímil od kohoutku v soudku, který stál na venkovním stole. „Blaine ho úplně vyřídil. Rozsekal ho jako kus hovězího. Ortmann bojoval tvrdě, ale neměl šanci.“

Rozhostilo se mlčení, které náhle přerušil klidný hlas: „Můžu se přidat?“

Chvatně se otočili. Stál tam Utah Blaine, nohy měl rozkročené a zpod krempy klobouku na ně upíral tvrdý pohled svých zelených očí. Za ním, stále ještě v sedlech, byli Rip Coker a Timm. Každý držel brokovnici, které si vzali na Velkém N.

Nevers zrudl ve tváři. „Ty? Tady?“ zachraptěl.

„Přesně tak.“ Utah přejel pomalu pohledem po shromážděných mužích a nakonec se zastavil na Ludovi Fullerovi. Předák Šestačtyřicítky zbledl. „Kvůli tobě tady nejsem, Lude. Pořád ještě máš čas odjet ze země. Ale ať už tě tu víckrát nevidím.“

„Co chceš?“ zeptal se Nevers.

„Co chci? No, viděli jsme, že tví chlapi narazili sud, tak jsme si řekli, že se tady zastavíme.“ Blaine pomalu obrátil pohled k Neversovi. „Je na tebe hezkej pohled přes mušku winčestrovky, Neversi.“

Nevers zíral na Blainea a kypěla v něm nenávist. Tichý hlásek opatrnosti mu však napovídal, aby se držel zpátky. Tahle situace páchla smrtí.

„Mířil jsem i na Millera,“ řekl Blaine. „Je to příjemnej pocit, vidět vás s muškou mezi očima, chlapi. Mohl jsem ho odprásknout, ale slíbil jsem to někomu jinýmu.“

Clell měl nervy napjaté k prasknutí. „Jo? A komu?“

„Mně, Clelle.“ Rip Coker se na něj zlomyslně usmál. „Řek jsem si o tebe. Vždycky jsem si myslel, že nejseš takovej borec se šestiraňákem, jak se tváříš. Ale neboj se, neoddělám tě ze zálohy jako ty Torna Kelseyho. To byla vražda.“

Clell zrudl, ale očima nervózně těkal kolem. Jeho pohled se setkal s Timmovým a Clellovi přeběhl po zádech mráz. Ten tichý, klidný chlap se na něj díval s takovou nenávistí, s jakou se ještě nikdy nesetkal.

„Kelsey a já jsme dělali léta spolu, Clelle,“ řekl Timm.

Blaine postoupil kupředu a vytrhl Neversovi z ruky plechový hrnek. Pak ho z poloviny naplnil. „Zabiju tě, Neversi,“ pronesl tiše,

„ale teď ještě ne. Dneska jsme tady jenom na návštěvě. Slíbil jsem Cokerovi, že když dnes nechá na pokoji Millera, já nezastřelím tebe.“

Otočil se a došel s hrnkem Timmovi, ten se napil a podal ho Ripovi. Coker se zasmál a dopil whisky do dna. Utah Blaine zamířil s cinkajícími ostruhami zpět. Nikdo nepromluvil; jezdci stáli kolem a pozorovali je. Clell se neubránil obdivu. Ten chlap má kuráž, pomyslel si.

Blaine je všechny odhadl správně. Žádný příčetný západ'an by si netroufl sáhnout po zbrani, když na něj míří dva chlapi s brokovnicemi. Jediný, kým si Utah nebyl jistý, byl Lee Fox. To byl člověk, který by dokázal riskovat. Když na to Utah pomyslel, zalétl pohledem ke Cokerovi.

Rip Foxe pozorně sledoval. Na Ripa se dalo spolehnout, že vždy pozná, odkud hrozí největší nebezpečí.

„To zabíjení jste začali vy dvěma vraždami. Oddělali jste dva dobrý chlapy, Neala a Kelseyho. Můžete to ukončit tím, že odsud vycouváte a budete se držet od tohohle ranče a Spojený 46 dál.“

„Jestli myslíš, že to uděláme, tak musíš bejt blázen,“ odpověděl Nevers. „My se nestáhneme,“ dodal Fox.

Utah Blaine se napil a vrátil hrnek na soudek. O pár kroků ustoupil. „Poslouchejte, chlapi, tohle patří vám všem. Do západu slunce zmizte z těch dvou rančů, nebo začne válka.

Koho tady najdeme, toho zabijeme, a pověsíme každýho, kdo by někomu z nás ublížil.“

„Docela silný řeči na tak malou partu.“

„Chceš vyzkoušet, kdo z nás dvou je rychlejší, Neversi?“ Blaine se na něj podíval zpod krempy klobouku.

„Času dost,“ řekl Nevers.

Utah vyskočil do sedla. „No, řekli jsme vám, co jsme chtěli. Teď je to na vás.“

Náhle se mu v ruce objevila zbraň. „Opasky dolů!“ Ta slova zazněla jako prásknutí bičem. „Rozepněte je a nic nezkoušejte!“

Jako jeden muž sáhli po sponách a nechali pásky sklouznout na zem. „Dobře,“ řekl Blaine. „A teď se otočte.“ Když uposlechli, zavelel: „Utíkejte! Kdo zůstane poslední, dostane dávku broků!“

Jako o závod se rozběhli ke svým koním, zatímco ti tři se otočili a ujížděli po cestě pryč.

Když Nevers uslyšel dusot kopyt, zastavil se a zařval: „Na koně a za nimi! Dám pět set dolarů za Blainea, živýho nebo mrtvýho!“

X.

Cestou od Krvavého jezera jel Timm jako první. Místo aby se vydali po cestě k Drozdímu průsmyku, zabočili na západ k Bublavému potoku. Blaine, který Timmovi zcela důvěřoval, že se v krajině vyzná, jel za ním a Coker uzavíral řadu. Ujížděli rychle a snažili se udržet si náskok, aniž by odrovnali koně.

Za jednou skálou Timm náhle uhnul na západ. Zamířil nahoru do sedla pohoří Mustang a pak dolů do vyschlého potočního koryta. Před nimi se tyčily skalní stěny vrcholu zvaného Věž, kde byli před dávnou dobou lapeni do pasti a zajati Apačové.

„Fox mi dělal starosti. Bál jsem se, že se nenechá zastrašit.“ Cokerův komentář ladil s Blaineovými myšlenkami. „Tohle ho muselo rozzuřit.“

„Jo, teď se z nás stala lovná zvěř.“

Timm na to neřekl nic. Rozhlížel se po horách, pečlivě vybíral cestu a snažil se, aby nechávali co nejméně stop. Kličkovali, vraceli se, volili místa s pískem tak hlubokým, že se v něm otisky stop ztrácely a mísily s těmi, které tam zanechali divocí koně a dobytek.

„Jak jsme daleko od Ottenova ranče?“ zeptal se Blaine.

„Co by kamenem dohodil.“ Timm se otočil v sedle. Zdálo se, že omládl, a Blaine zahlédl v jeho očích veselý záblesk. Cítil se jako ryba ve vodě. Zřejmě mu to připomínalo staré časy v armádě. „Chceš se tam zastavit?“

„Jistě. Když už jsme tady, promluvíme s ním.“

„Ty lumpové po nás půjdou,“ varoval ho Coker.

„To vím. Proto je to možná poslední šance setkat se s Ottenem.“

Měli štěstí, bankéř byl na ranči. Když je viděl přijíždět, vyšel z domu, ale jakmile poznal, o koho jde, zachmuřil se. „Co tady děláte, Blaine? Měl byste zmizet ze země."

„To by se vám líbilo, co?" Blaine se díval, jak Timm odvádí koně ke korytu. „Nikam nejedeme, Bene. Zůstaneme tady a budeme bojovat."

„Nebuďte blázen!" Ben Otten byl spíš nervózní než rozčilený. „No tak, chlapci, nemáte šanci! Celá země je proti vám! Nechci vidět další zabíjení. Odjeďte. Jestli jste švorc, založím vás."

„Ne." Blaineův hlas byl klidný. Pohlédl na Ottena chladnýma, tvrdýma očima. „Nemám rád, když mě někdo k něčemu nutí. Nevezmu do zaječích. Jestli je psáno, že tady mám umřít, budiž. Ale věřte mi, Bene, že vezmu pár chlapů s sebou."

„Není s vámi rozumná řeč," potřásl Otten neklidně hlavou. Sestoupil po schodech z verandy. „Kde je Mary? Co se s ní stalo?"

„Odjela do osady Mormonů. Bude tam v bezpečí."

„Kde je Tom Kelsey?"

„Tak vy jste to neslyšel? Zabil ho Clell Miller. Joe Neal je taky po smrti."

Otten přikývl. „O tom vím. A Torna je mi líto. Neal měl zmizet, dokud byl čas."

Utah Blaine si bankéře prohlížel a jeho mínění se mu jasně zračilo v očích. „Bene," řekl upřímně, „vypadáte jako dobrej chlap. Nerad vidím, jak se paktujete s tou smečkou kojotů! Jakmile jeden z nich padne, ostatní se seběhnou a roztrhají ho."

„To je vážné obvinění." Otten kopl špičkou boty do prachu. „Odkud jedete?"

„Ze Škrtnutýho B. Stavili jsme se tam za Ne veršem a Foxem, aby věděli, kdo stojí proti nim. A proto jsme i tady. Vy víte, co to znamená, že?"

Otten vzhlédl a jeho oči byly jako ze žuly. „Co co znamená? Nezkoušejte to na mě s blafováním, Utahu!"

„Já nikdy neblafuju, Bene." Blaine to pronesl tak chladně, až se starší muž otřásl. „Jenom vám povídám, že když zůstanete s tou bandou, bude to váš konec. Vyženu vás ze země."

Ottenova tvář potemněla a udělal krok kupředu, tak rozzuřený, že mohl stěží promluvit. „Tak vy mě chcete vyhnat?“ křikl. „Nejste nic než otrapa s pistolí, otrhaný psanec! Když tady zůstanete, nechám vás pověsit! Co se to opovažujete, povídat mi takové věci?“

„Pověděl jsem, co jsem chtěl.“ Blaine se k němu otočil zády a sebral otěže svého koně.

„Musíme jet, Utahu.“ Timmův hlas byl plný obav. „Máme je v zádech.“

Blaine nasedl, obrátil koně a pohlédl ještě jednou na Ottena. „Je to na vás. Ale rozhodněte se správně. Nic jste mi neudělal, tak s tím nezačínejte.“

V sevřené skupině vyjeli ze dvora. Ben Otten se za nimi díval s rukou na pažbě pistole. Ten člověk se snad zbláznil! Je na útěku a mluví, jako by to bylo naopak! On… Benův vztek polevil a začaly se mu vybavovat staré historky. Tenhle chlap, sám a bez pomoci, vstoupil do Alty a město zkrotil.

Otten znal i další příběhy. Několikrát slyšel Gida Blakea vypravovat ten o zlodějích dobytka. Podrážděně potřásl hlavou, nahlas zaklel a řekl: „Ten chlap nemá šanci, sakra!“ Jemu samému však ta slova zněla prázdně a nepřesvědčivě. Co když ten muž opravdu vyhraje? Odpověď se skrývala v Blaineových slovech: on nikdy neblafuje. Udělá, co slíbil.

Ale bylo to absurdní. Utah Blaine nemůže přežít ani týden. O pět minut později, když se na ranč vřítil Nevers a jeho muži, si tím byl ještě jistější. Až když večer ležel v posteli, vybavil se mu Blaineův obličej. Vzpomněl si na ty klidné zelené oči a roztřásl se chladem a obavami.

Pronásledování propuklo naplno. Třem jezdcům začalo jít do tuhého. Po půlnoci dorazili k Riceově chatě, nahlédli oknem dovnitř a pak tiše zaklepali na dveře. „Kdo je to?“ zeptal se Rice. „Blaine. Přišel jsem si pro svého koně a dva další.“ Dveře se otevřely a Rice vyšel ven. Ostře si změřil Cokera a pak Timma. „Tak dobře. Svoje koně radši zaveďte nahoru do kaňonu. Je tam stará ohrada, kde si jich nikdo nevšimne. Pojedu s vámi.

V ohradě z křoví se díval, jak odsedlávají unavená zvířata a sedlají čerstvá. Utah poplácal svého koně po zádech a hřebec do něho vesele dloubl nosem. „Neviděl jsi nás," upozornil Ricea.

Rice se uchechtl. „Nejsem za zelena utrženej. Dávejte na sebe bacha, chlapi."

Ustoupil a otevřel jim bránu. Když projížděli kolem něho, vzhlédl k Timmovi. „Doufám, že víš, že ses přidal ke dvěma vlkům?"

Timm se zasmál. „Jasně," odpověděl zvesela. „A abys věděl, Ricei, připadám si o patnáct let mladší! Kromě toho," dodal, „je mi ve společnosti vlků lip než s kojotama."

Čtyři dny nato se zcela vyčerpaní zastavili k odpočinku v kaňonu Telecí ohrada. Seděli kolem ohně a čekali, až se začne vařit voda. Pak Timm klesl k zemi. Coker měl na hlavě zakrvácený obvaz a všichni byli ztýraní hladem a úmornou jízdou. Na koních to bylo vidět ještě víc než na jezdcích.

„Jezdit s vlky není žádná legrace, Timme," řekl Blaine.

Starší muž vzhlédl. Se strništěm na bradě vypadal na víc, než mu ve skutečnosti bylo. „Mně se to líbí, Utahu," řekl tiše. „Chtěl bych jenom jedno. Začít bojovat."

„K boji dojde pozítří," opáčil Blaine. „Odbočíme širokým obloukem na východ. Pomalu, abychom nechali odpočinout koně, zamíříme k Velkýmu N."

Rip Coker vzhlédl. Jeho ztrhaná tvář byla ještě vyhublejší a ústa v nich zela jako propast.

„Udeříme na ně, a tvrdě," řekl Utah. „Ukážeme jim, co je to válka!"

„To je řeč!" vyhrkl nadšeně Rip. „Utíkání už mám plný zuby!"

„Už nás den neviděli," řekl Utah, „a ještě pár dní neuvidí. Necháme je vydechnout a sami si odpočineme."

Nevers byl k smrti unavený. Svlékl se a s úlevou zalehl pod deku. Slyšel, jak se ve vedlejší místnosti pomalu ukládají honáci. Ten večer toho nikdo moc nenamluvil a on jen zachmuřeně zíral na své boty. Pronásledování, zahájené s takovým nadšením, pro ně začalo být úmorné a nebezpečné.

Hned na druhý den se utkali s Blainem a jeho společníky v přestřelce, při níž byli dva muži z Velkého N zraněni, z toho jeden vážně. Někdo tvrdil, že viděl jít k zemi jednoho z Blaineovy skupiny, snad Cokera. Unikli však a zraněného vzali s sebou.

Následujícího dne Nevers a jeho muži dvakrát ztratili stopu a příští den za rozbřesku jim zmizela docela. Po několika hodinách marného pátrání to vzdali a unaveně se vrátili na Velké N.

Nevers se natáhl a přehodil přes sebe deku. Stále zbývalo vyřešit tu věc s Foxem. Rančer ze Stolové hory se nastěhoval do domu na Šestačtyřicítce a poslal svého člověka do Škrtnutého B. Na Velkém N byl také jeden z jeho lidí a říkalo se, že Ben Otten také poslal muže, aby ohlídal jeho nárok na půdu.

Nevers se s trhnutím probudil. Nevěděl, jak dlouho spal, ale probral ho nějaký zvuk zvenčí. Zvedl se na loket a pozorně naslouchal. Uslyšel koňské odfrknutí, zavrzání provazu o zábradlí a pak dusot kopyt. Někdo jim kradl koně!

Vyskočil z postele a hrábl po botách. Ve vedlejší místnosti někdo škrtl sirkou a zapálil světlo. Náhle práskl výstřel a roztříštil cylindr lampy.

Se zuřivým zavrčením sáhl Nevers po pušce, ale od okenního rámu se odrazila kulka a zaryla se do zdi několik centimetrů od pažby jeho zbraně. Další střela zasáhla soudkovitá kamínka ve vedlejší místnosti, odrazila se a někdo vykřikl bolestí. Venku zazněl divoký jekot a práskly další výstřely. Nevers popadl pušku a přiskočil k oknu. Kulka mu však hodila do očí třísky, zbraň pustil a vztekle zaklel.

Střelba pokračovala a venku se rozzářilo jasné světlo. Nevers pohlédl ven přes slzy v očích. Jeho pečlivě navršený stoh byl v plamenech!

Zařval, hrábl znovu po pušce a vyběhl. Odněkud se ozvalo volání: „Chtěl jsi válku, Neversi! Jak se ti líbí tohle?‘ Kulka mu vrhla spršku hlíny na bosé nohy a za ním se roztříštilo sklo.

Ochromený vztekem vystřelil naslepo do tmy a rozběhl se ke stohu. Ostatní se k němu připojili a více než hodinu zoufale bojovali o záchranu sena. Zásoby na zimu však byly pryč – deset tun zmizelo v oblaku kouře!

Zedření a propocení se vploužili zpátky do domu, kde si uvařili kávu. „Já ho zabiju!“ zuřil Nevers. „Chci vidět, jak se houpe v oprátce!“

Všichni mlčeli. Shrbení posedávali kolem a dívali se do země. Boj s ohněm po úmorných dnech strávených v sedle je dorazil. A to ještě museli pochytat koně.

Zraněný byl jen jeden muž. Letící střep ho řízl do tváře a přivodil mu mělkou, i když bolestivou ránu.

Honák poraněný při přestřelce během pronásledování se zvedl na posteli. „Tenhle Blaine bude ještě tvrdej oříšek!“ zvolal.

„Drž hubu!“ okřikl ho Nevers. „Sklapni!“

V domě se znovu rozhostilo ticho. Nakonec vstal Rocky White a protáhl se. „Tak si myslím,“ řekl, „že se půjdu vyspat ven.“ Vyšel ze dveří. Další dva honáci ho pomalu následovali.

Nevers se za nimi zamračeně díval. Pak sprostě zaklel. Ten zatracený Blaine!

Ostatní muži jeden po druhém usnuli a venku se začalo rozednívat. Obloha na východě zešedla. Nevers ležel na posteli a zíral do šedého obdélníku okna. Rostla v něm hluboká a mstivá nenávist k Blaineovi. Dříve ten pistolník představoval jen překážku, kterou je nutné překonat. Teď už ztělesňoval něco víc.

Existovalo jen jedno řešení. Musí poslat Rinka Wittera, aby sehnal několik placených zabijáků, profesionálních lovců lidí. Fox se k němu přidá a Otten možná také. Mohli by slušně zaplatit pět nebo šest chlapů a vypsat odměnu na Blaineův skalp.

Unaveně vstal a vyšel ven. Osedlal koně a nasedl. Ze stodoly vyhlédl jeden z honáků. Nevers na něj křikl: „Zítra se vrátím! Jedu do Red Creeku!“

ary Blakeová dorazila do Red Creeku krátce před nočním útokem na Velké N. Byla příliš netrpělivá, aby mohla čekat na výsledek konfliktu u Mormonů, proto nasedla s Marií do dostavníku do Red Creeku. První člověk, kterého tam druhý den ráno potkala, byl Ralston Forbes.

„Dobrý den!“ Překvapeně na ni pohlédl. „Slyšel jsem, že jste odjela ze země.“

„Neodjela jsem, ani to nemám v úmyslu. Neviděl jste Utahá?“

„Ne, ale hodně jsem o něm slyšel. Nevers mu je na stopě. Onehdy v noci se pustili do křížku a dopadlo to dost vyrovnaně. Co máte v plánu?“

Usmála se na něj. „Dát si něco k snídani a nevypravovat o svých plánech novináři.“

„Tak pojďte! Posnídáme spolu.“ Přešli ulici a dorazili k jídelně právě včas, aby se u dveří potkali s Ottenem. Zamračeně se podíval na ni a pak na Forbese.

„Něco nového?“ zeptal se.

„Vůbec nic.“

Otevřeli dveře, vešli do jídelny a strnuli. U jednoho stolu seděli Blaine, Timm a Rip Coker a jedli. Byli zarostlí, špinaví a zjevně vyčerpaní. Utah vzhlédl a přeběhl po nich pohledem. U Mary zaváhal a pak pokračoval k Ottenovi. Neřekl nic.

„Hodně riskujete,“ prohlásil Forbes. „Jsme na to zvyklí,“ opáčil Blaine. „Objevil se tady Ortmann?“

„Ne. Neukázal se od té doby, co jste ho zmlátil. Co po něm chcete?“

„Myslíte, že vám to řeknu, když vedle vás stojí jeden z nepřátelského tábora?“ zeptal se Blaine.

Otten zrudl a nadechl se, aby něco řekl, ale Rip Coker ho přerušil. „Narazit rozkrokem na zábradlí pořádně bolí, Bene.“

Bankéř kysele pohlédl z jednoho na druhého. „Copak se člověk ani nemůže v klidu nasnídat?“ postěžoval si.

Utah se obrátil k Mary. „Vrátila jste se. Proč?“

„Nemohla jsem vás v tom nechat samotného. Ráda bych vám pomohla.“

Několik minut nikdo nepromluvil. Když Utah unaveně dojedl, přišla servírka a dolila jim kávu. Byla horká a chutnala skvěle.

Rip byl čerstvě obvázaný. Probudili kvůli tomu doktora, aby mu ošetřil ránu na hlavě. Neodpustil si však několik ironických poznámek o tvrdých hlavách.

„Máte něco, co by se dalo zveřejnit?“ zeptal se nakonec Forbes.

Blaine vzhlédl. Oči měl podlité krví. „Ale jistě,“ usmál se zničehonic. „Napište, že Utah Blaine, správce Spojené 46, odjel na pár dní na dovolenou do hor, ale brzy se vrátí na ranč. Můžete dodat, že má v

úmyslu navštívit pohřby několika významných občanů města – a že doufá, že mezi nimi nebude zdejší úctyhodný bankéř Ben Otten.“

Otten zvedl hlavu a ve tváři byl rudý jako rak. Než však mohl otevřít ústa, zaduněla venku kopyta, na dřevěném chodníku zazněly kroky, dveře se rozlétly a v nich se objevila Angie Kinyonová s vlasy rozcuchanými po jízdě ve větru a očima planoucíma vzrušením.

„Utahu! Musíte odjet!“ Ve spěchu sotva popadala dech. „Lee Fox objevil vaši stopu a jede sem s bandou chlapů. Před městem se k němu přidal Nevers! Pospěšte si, prosím!“

Blaine vyskočil a připnul si opasky s pistolemi. Podíval se přes stůl na Angii a jeho oči změkly. „Díky,“ řekl, „mockrát vám děkuju.“

Mary Blakeová se tvářila polekaně a těkala pohledem z jednoho na druhého. Ralston Forbes ji pozoroval a usmíval se.

XI.

Sotva zmizeli, pohlédla Mary Blakeová na Angii. „To je překvapení, vidět tě tady," řekla vlídně, ale s patrným napětím v hlase. „Nejezdíš do města často. Zvlášť v tuhle hodinu."

Angie se vesele usmála, ale v myšlenkách byla někde jinde. Cválala po stezce s těmi třemi muži. Forbes to uhodl a Mary také. „Ne," řekla Angie, „nejezdím sem moc často, ale když je přítel v nebezpečí, je všechno jinak."

„Ani jsem nevěděla, že se s Utahem znáš," pronesla Mary až příliš ledabyle.

„Setkali jsme se jen jednou."

„Jednou?" opáčila Mary ironicky a trochu zvedla bradu. Ralston Forbes se usmál. Bylo to poprvé, co viděl Mary Blakeovou žárlit, a pobavilo ho to.

Angii to náhle došlo. Mile se zasmála. „Copak jednou nestačí?"

„Asi stačí," odpověděla Mary upjatě, „ale na tvém místě bych byla opatrná, Angie. Víš přece, co jsou tihle potulní pistolníci zač."

„Nevím." Dívčin hlas byl nebezpečně přeslazený. „Pověz mi to ty. Jací jsou, Mary?"

Mary Blakeová zbělela ve tváři a vyskočila ze židle. „Co tím chceš říct?" vybuchla. „Chceš mě urazit?"

Angie přesvědčivě zahrála překvapení. „Ale vůbec ne, Mary! Jenom se mi zdálo, že si o mě děláš starosti, a tvoje rada zněla tak – tak zkušeně."

Mary Blakeová se rázně obrátila k Forbesovi, ale než stačila promluvit, ozvala se venku koňská kopyta. Přede dveřmi zastavil tucet jezdců. Lee Fox vtrhl dovnitř. „Kde jsou? Kde je Blaine?“

Angie se pomalu otočila a chladně si ho změřila pohledem. Neodpověděla. Mary pokrčila rameny a odešla k oknu. Lee byl rudý vzteky. Zamířil přímo k Angii. „Vy!“ vykřikl a zuřivě se zašklebil. „Vy jste právě přijela! Viděl jsem venku vašeho zpěněnýho koně! Vy jste ho varovala!“

„A kdyby?“ opáčila a v očích sejí zablesklo. „Měla jsem se snad dívat, jak poctivého člověka zabíjí banda lumpů a zlodějů půdy?“

Lee Fox zalapal po dechu. Vztek mu nedovolil promluvit. „Zlodějů?“ zařval. „Vy nám nadáváte do zlodějů?“

„Pro mě nic jiného nejste,“ pronesla tiše. „Lee Foxi, ani vy, ani nikdo jiný nemáte na půdu Šestačtyřicítky nebo Škrtnutého B sebemenší nárok. Oba ranče patřily mnohem schopnějším mužům, kteří sem přišli před vámi. Celá léta jste čmuchali kolem jako smečka kojotů kolem grizzlyho. Teď jsou medvědi mrtví a vy jste se jako mrchožrouti vrhli na ranče, které vybudovali! Ale pokud má někdo na Šestačtyřicítku právo, je to Utah Blaine!“

„Utah?“ vypravil ze sebe Fox nevěřícně. „Jakej nárok by mohl mít?“

„Neal ho pověřil správou ranče. To stačí. Když nic jiného,“ pokrčila rameny, „je to větší nárok, než máte vy.“ Její tón se změnil. „Proč se nechováte rozumně, Lee? Vraťte se na svůj ranč a spokojte se s tím, co máte, dokud je ještě čas. Nevíte, co děláte.“

Postoupil k ní a z očí mu létaly blesky. „Vy… Vy…“ Pozvedl ruku.

„Foxi!“ vyštěkl Forbes a Lee strnul a ohlédl se po něm. Ralston Forbes držel v ruce revolver. „Jestli se k té dívce přiblížíš o jediný krok, zabiju tě!“

Fox pomalu spustil ruku a ze všech sil se snažil ovládnout. „Ty se drž stranou,“ zavrčel.

„Foxi, je vidět, že jsi zapomněl, co si lidé v téhle zemi myslí o Angii Kinyonové. Jestli ji uhodíš, tví vlastní chlapi tě pověsí. Do hodiny bude po tobě.“

„Nechtěl jsem ji uhodit.“ Fox tam stál a svíral rty. „Ale nemá právo takhle mluvit.“

„Až tvůj rozum převládne nad chamtivostí, pochopíš, že to, co řekla, je pravda. Navíc,“ dodal Forbes, „mám v úmyslu otisknout to samé zítra v novinách!“

Fox se zle zamračil. „Udělej to a roztřískám ti lis a podpálím barák! Naparuješ se tady už dost dlouho. Zavedeme tady novej pořádek. Když se nepřidáš na naši stranu, zabijeme tě!“

Forbes se napřímil v celé své výšce. „Jen to zkus, Foxi, ale na tvém místě bych to nedělal. Určité věci se v téhle zemi netolerují. A mezi ně patří i ubližování ženám a ovlivňování svobodného tisku.“

Fox upřel pohled na Mary Blakeovou. Chtěl něco říct, ale pak se jen otočil a vyšel z místnosti. Ozval se klapot kopyt a byli pryč.

„Díky, Raisi,“ řekla Angie. „Určitě by mě uhodil.“

Forbes přikývl. „A já bych ho musel zabít. Ještě nikdy jsem nikoho nezabil, Angie.“

„Aspoň Blaine získal náskok,“ poznamenala. „Teď už ho nedostihnou.“

„Ne.“

Mary Blakeová se odvrátila od okna. „A co vy, Raisi? Neměl byste se stavět proti nim. Jste tady sám.“

„Sám?“ Forbes zavrtěl hlavou. „Ne, sám nejsem. Ve městě je dobrý tucet mužů, kteří mě podpoří: kovář Ryan, švec Jordán a mnoho dalších.“

Pouhou hodinu nato dospěla do Red Creeku zpráva o útoku na Velké N. Ben Otten právě mluvil s Forbesem v jídelně, když tam přišel honák Rocky White. Poslechli si jeho vyprávění o tom, co se stalo. Shořelo deset tun sena! I když tuna stála pětadvacet dolarů, před blížící se zimou bylo seno nedocenitelné.

A na budovu ranče se snesla sprška kulek. Rocky si začal uvědomovat, že jakmile vypukla válka, může se stát cokoliv. Napil se kávy a zachmuřeně se zadíval z okna a několik minut nepromluvil. Pak řekl: „Šéfovi by měl někdo přitáhnout uzdu. Vyvádí kvůli tomu střílení jako blázen. Rád bych věděl, co čekal, když se postavil Utahu Blaineovi. Ještě štěstí, že ten chlap není zabiják. To už by Nevers čuchal ke kytkám zespod.“

„Co má Nevers v plánu?“ zeptal se Otten. „Najímá pistolníky. Chce Blainea dostihnout a zabít. Poslal Wittera, aby sehnal nájemný vrahy. Nabídne za Blaineův skalp celej tisíc dolarů a po pěti stovkách za ty dva ostatní.“

„To se brzo provalí a za chvíli tady máme maršála Spojených států.“

Honák vstal. „No, to bude možná jenom dobře,“ řekl. „Mějte se.“ Rozhlédl se kolem. „Zvedám kotvy. S tímhle nechci mít nic společnýho.“

Odchod Rockyho Whitea vnesl mezi ostatní honáky neklid. Dva z Ottenových nejstarších mužů zmizeli, aniž by mu o tom řekli a vyzvedli si výplatu. Stejně tak odešel jeden člověk od Foxe. Mezitím je však nahradili nově příchozí, z nichž pět byli pistolníci.

Pronásledování nabralo na obrátkách. Ke zdrojům vody v širém okolí byli vysíláni muži, aby je hlídali. Blaine zjistil, že v Riceově chatě už není bezpečno. Nepřítel ji sledoval. Pod dohledem se ocitla dokonce i ohrada hluboko v údolí. Třetího dne po nájezdu na Velké N zaútočil Blaine na Foxův hlavní stan na Stolové hoře. Doma byli jen dva muži. Svázali je, odehnali jim koně, převrátili koryto na vodu a spálili ohradu.

Clell Miller a Timm po sobě vystřelili, ale oba minuli. Rip Coker padl na Petea Scantlina, indiánského stopaře, který pracoval pro Neversovy lovce lidí. Indián se právě skláněl a přikládal ucho k zemi. Náhle vzhlédl a uviděl Ripa na koni. Popadl pušku a vypálil od boku, jenže Rip mířil přesně a svou čtyřiačtyřicítkou mu prostřelil krk. Tělo se našlo o hodinu později. V písku vedle něho bylo napsáno:

S LOVCI LIDÍ NEMÁME SLITOVÁNÍ. DOSTANETE, CO SI ZASLOUŽÍTE.

Brzy poté se dva Neversovi pistolníci opili v Red Creeku, začali střílet a jednoho místního poranil letící střep. Forbesovy noviny vyšly jako obvykle a titulek na přední straně hlásal:

V ÚDOLÍ PANUJE BEZPRÁVÍ. SNAHA NEVERSE, FOXE A OTTENA ZMOCNIT SE PŮDY SI JIŽ VYŽÁDALA NĚKOLIK OBĚTÍ.

Té noci se do jeho redakce vloupali muži s palicemi a rozbili mu jeden z tiskařských lisů. Forbes je zahnal střelbou. Rozčilený na nejvyšší míru rozeslal výtisky svých novin guvernérovi teritoria, maršálovi Spojených států a redakcím v El Pasu, Santa Fe a dalších západních městech.

Po útoku na Foxe jako by se po Blaineovi slehla zem. Rozšířila se pověst, že je zraněný. Smrt Scantlina se přičítala Blaineovi, dokud se ve městě neobjevil Rip Coker.

Těsně před zavírací hodinou zastavil u saloonu Verde. Prošel dveřmi a vstoupil do baru. Ústa měl sevřená a v očích pochmurný výraz. Hodil do sebe drink a obrátil se k půl tuctu mužů v místnosti. „Říká se, že Petea Scantlina zabil Utah. Byl jsem to já. Blaine se přihlásí ke svým mrtvým a já zas ke svým. Pete mě pronásledoval jako škodnou, tak jsem se obrátil proti němu a dal mu šanci. Prohrál."

„Měl bys radši odjet, Ripe. Jde po tobě Clell."

„Opravdu? Kde je?"

„Ve svém pokoji v hotelu," odpověděl někdo. „Ale ty… bys radši…" Muž náhle zmlkl, když ve dveřích stanul Clell Miller.

Miller se vztekle mračil a těkal zlým pohledem po místnosti. Bylo vidět, že pil. Ne tolik, aby měl nejistou ruku, ale dost na to, aby alkohol probudil zlo, které v něm dlouho dřímalo.

„Hledáš mě, Ripe?" Clell vstoupil dovnitř a dveře se za ním zavřely. „Viděl jsem tě přijíždět, tak jsem si řek, že tě půjdu pozdravit."

„Jasně, hledám." Rip Coker ustoupil od barového pultu. Obličej měl ošlehaný od dlouhých jízd a vyhublý nedostatkem jídla, ale jeho úsměv byl nebojácný a dychtivý. „Chceš si to rozdat hned?"

„Proč ne?" Zatímco mluvil, sáhl Clell po zbrani a náhle tasil, neuvěřitelně rychle, rychleji než Rip. Jeho první výstřel zasáhl Ripa přímo do spony opasku a přinutil ho o krok ustoupit. Clell vypálil znovu a minul, ale Rip stačil dobře zamířit. Jeho rána Millerem otočila. Dopadl na jedno koleno a vystřelil od podlahy. Druhá kulka

Ripa zasáhla, ale on sklonil hlaveň, vypálil ještě dvakrát a obě kulky zasáhly Clella do hlavy. Ten se bezvládně svalil dozadu.

Rip, smrtelně bledý v obličeji, zamířil nejisté ke dveřím. Jakmile vyšel ven, z protější strany ulice zaznělo: „Dostaneme za tebe pět stovek, Ripe!“ A pak třesklo šest ran. Kulky přirazily Ripa ke zdi, ale přesto pozvedl kolt. Byl smrtelně raněný, ale rozkročil se, aby získal rovnováhu, a vypálil. Jeden muž padl k zemi a Rip vystřelil znovu. Zarývaly se do něj kulky, on však dál nabíjel.

Byl rozstřílený na kusy, ale přesto nepadl. Vystřelil jednou a pak znovu. V ulici kdosi vykřikl a na světlovlasého střelce se snesla další salva. Jak padal k zemi, stačil ještě stisknout spoušť a jeden z vrahů se zhroutil do prachu.

Z hotelu vyběhl Forbes následovaný Mary Blakeovou a Angii. Ben Otten a další se začali shromažďovat kolem. Rink Witter se protlačil davem. „Uhněte!“ zavrčel. „Jestli ten parchant není mrtvej, tak brzo bude!“

Forbes se na něj podíval a světlo ze saloonu ozářilo tvrdé rysy jeho obličeje. „Nech ho na pokoji, ty vrahu!“ řekl. „Už jsi toho napáchal dost!“

Rinku Witterovi se zablesklo v očích a podíval se dolů. Už přišel doktor a teď klečel vedle Cokera. Umírající náhle otevřel oči, a když spatřil Wittera, zasmál se. „Jen počkej!“ zašeptal chraptivě. „Seš mrtvej, Rinku! Počkej, až se o tomhle doví Blaine! Pověsí si na opasek tvůj skalp!“

„Zavři hubu!“ zavrčel Witter.

Rip se zesláble usmál. „To ne-nebylo špatný,“ zašeptal. „Dostal jsem Clella. Nikdy by ho ne-napadlo, že ho po-ra-zím.“

Barman, obdivovatel odvahy, ať ji projevil kdokoliv, se k němu sklonil. „Můžeš umřít šťastnej, synu,“ řekl. „Vyřídils ještě dva.“

Rip položil doktorovi ruku na paži. „Marníš čas, felčare.“ Pomalu zamrkal. „Clella a ještě dva! Sakra, myslím, že Utah by to nezvládo moc lip!“

Doktor se pomalu napřímil a pohlédl na Forbese. „Tohle nechápu,“ řekl tiše. „Je jako řešeto. Měl by být mrtvý.“

Angie přistoupila blíž. „Odneste ho do mého pokoje. Má tuhý kořínek. Možná to zvládne.“

Druhý den dopoledne už tu novinu znalo celé údolí. Rip Coker se dostal do přestřelky s Clellem Millerem a zabil ho. Ošklivě zraněný se vypotácel ze saloonu, kde na něj číhalo šest střelců, a on dva zabil, než ho srazila salva. A přestože ho střelili jedenáctkrát, je pořád naživu!

„Třeba to přežije," řekl Forbes Angii. „Cole Younger to koupil jedenáctkrát v přestřelce v Northfieldu a zůstal naživu."

„Jo," vmísil se do hovoru barman. „Dělal jsem v baru v Coffeyvillu, když tam vtrhli bratři Daltonovi. Emmetta tenkrát zasáhlo šestnáct kulek a slyšel jsem, že ještě žije."

Utah Blaine prozkoumával území ranče Spojená 46. Když se vrátil do dočasného úkrytu ve Strži poblíž Bílé skály, čekal tam na něho ustaraný Timm. „Nevíš něco o Ripovi?" zeptal se. „Odjel včera v noci, když jsem spal. Neřekl ani slovo."

Blaine sesedl. Na tváři měl čtyřdenní strniště a oči propadlé nedostatkem spánku. „Ten blázen!" řekl ustaraně. „Jel si koledovat o malér! Osedlej si koně a pojedeme za ním."

„Ne," řekl Timm. „Musíš si odpočinout. Jestli je Rip ještě naživu, tak už naživu zůstane. Když tam pojedeš v tomhle stavu, budeš snadný sousto pro prvního zabijáka, na kterýho padneš. Běž se vyspat."

Blaine věděl, že je to rozumná rada. Timm mu pohlédl do tváře a potřásl hlavou. Pomalu vyšel ven a posadil se mezi skály, odkud mohl sledovat obě cesty do Strže. Nebylo příliš pravděpodobné, že by je tam někdo našel, ale stát se to mohlo. Náhle i na něho padla únava.

Kus od nich na břehu řeky zamával jeden Apač na Rinka, aby k němu přijel. „Jeden kůň," řekl indián. „Moc unavenej tady."

„Velkej kůň?" zeptal se Witter dychtivě. „Jo, jo, moc velkej."

Blaineův šedohnědý hřebec byl větší než většina koní v okolí. Rink Witter si zamyšleně promnul bradu a přimhouřil oči, jak studoval terén před sebou. Asi pět kilometrů od nich se tyčil k obloze jehlan Bílé skály do výše asi pěti set metrů a krajina kolem byla kamenitá a rozeklaná. Muž na unaveném koni se nemohl dostat daleko a člověk tak vysílený, jak musel být Utah Blaine, měl určitě někdy nablízku úkryt. Jinak by se nesnažil tak pečlivě zahladit stopy.

„Prozkoumáme kaňony kolem hory," řekl. „Mám nějaký tušení."

Ani ne deset kilometrů daleko seděl na horkém slunci Timm. Byl velmi vyčerpaný. Teplo mu pronikalo do svalů a uvolňovalo jejich napětí. Pod ním se odplazil chřestýš do stínu a jelen se přišel napít z tůně. Timm si trochu poposedl, ale oči neotevřel.

Byl to skvělý pocit, moci si takhle odpočinout. Úžasný. A po chladné noci bylo teplo pravým požehnáním. Víčka mu padala, silou vůle je otevřel, ale začala se opět zavírat… a už se nezvedla. Timm nebyl tak mladý jako Rip nebo Blaine. Celodenní jízdy si vybraly svou daň. Pomalu mu klesla hlava a usnul.

XII.

Hory, do nichž Rink Witter vedl své čtyři muže, byly rozeklané a porostlé hustým lesem. Pod nižším ramenem kopce přejel přes otevřený vápenitý úsek a zabočil zpátky k řece.

Neúnavně prohledával všechny úkryty, které by mohli použít dva vyčerpaní muži a jejich unavení koně. Severně od vysoké stěny hory se nacházelo několik hlubokých kaňonů. Do každého z nich prosakoval alespoň slabý pramen, jenž jim mohl poskytnout vodu.

I kdyby neměli zásoby jídla, bylo tam dost zvěře, jelenů, losů, medvědů a spousta ptáků. Těžko by se našlo lepší místo pro skrýš. Rink nijak nespěchal. Přikrčený v sedle zkoumal přimhouřenýma očima terén. Předpokládal, že si Blaine vybral úkryt s únikovou cestou. Ale když si nepospíší, poskytnou mu čas, aby si odpočinul. Byl unavený. Musel být unavený. Nejspíš si okamžitě lehl a usnul.

Wardlaw, jeden z Rinkových najatých zabijáků, se pozorně rozhlížel kolem. „Tohle je krajina jako dělaná pro přepadení ze zálohy," poznamenal. „Tenhle Blaine není žádnej zelenáč."

Slunce se už nachýlilo k západu, když prohlédli dva kaňony na severu a pustili se vzhůru hlavním kaňonem zvaným Strž, jenž vedl skoro přímo na východ. Neujeli ani kilometr, když stopař zvedl ruku. Všichni jasně viděli stopy koně, který překročil potok.

Zastavili. Wardlaw škrtl sirkou a zamžoural přes kouř z cigarety na Rinka. „Tušíš, jak je to dlouhý?"

Rink zamyšleně pohlédl do kaňonu. „Tahle propast asi po třech kilometrech cesty na východ ostře zahejbá. Odhaduju, že budou přímo tam, na úpatí Bílý skály. Je tam převis, spousta dřeva na topení a dobrá voda.

Myslím," pokračoval, „že to bude snadný. Když pojedem potichu, můžeme se dostat až k nim."

Timm se s trhnutím probudil, vyděšený z toho, co udělal. Musel spát několik hodin, protože slunce už zapadlo. Začal se zvedat a pak se zarazil. Ani ne šedesát metrů od něho byl Rink Witter se svou bandou!

Okamžitě ho zahlédli. Wardlaw zvedl k rameni pušku a vypálil. Kulka vrhla na Timma sprškу štěrku. Také sáhl po pušce. Jeho rychlý výstřel měl patřit Rinkovi, ale valach, na kterém seděl, v té chvíli pohnul hlavou a dostal to přímo mezi oči. Kůň padl na zem, způsobil chvilkový zmatek, ale Wardlaw vystřelil znovu a srazil Timma mezi skály. Timm si lehl na zem a začal se plazit.

Utah se probral z hlubokého spánku. Vyskočil na nohy a vrhl se do skuliny ve skále, ještě než si uvědomil, že se střílí asi sto metrů od něho. Chvatně hodil na oba koně sedla a připnul je. Pak přidal sedlové tašky. Pro člověka zvyklého vydat se okamžitě na cestu to byla otázka minuty.

Uslyšel za sebou další výstřely a poznal, že je Timm pro tu chvíli v pořádku. Ale Blaine také věděl, že tohle místo neudrží déle než několik minut. Naštěstí se už blížila noc. Nechal koně stát a rozběhl se krátkou strží k hlavní větvi. První, co tam uviděl, byl Timm. Starší muž se krčil za balvany, pušku měl připravenou a záda od krve. Utahovi bylo hned jasné, že je vážně zraněný.

Vklouzl vedle něj a pošeptal mu: „Zůstaň tady, parťáku!"

Timm se tvářil zoufale. „Usnul jsem!" přiznal se studem.

Blaine se usmál. „Stejně bys je neviděl dřív, dokud by nebyli přímo tady." Před nimi se objevil Apač a Blaine ho škrábl kulkou do ramene. Pak vypálil do převisu, od něhož se kulka odrazila do úkrytu zabijáků.

Pohlédl na Timma. Byl ošklivě poraněný, ale pořád se ještě mohl hýbat. „Osedlal jsem koně," řekl. „Doplaz se k nim, a jestli to půjde, nasedni."

Utah skočil doleva, vystřelil, vrátil se na původní místo a vypálil znovu. Jako protřelý bojovník s indiány věděl přesně, jaké mají šance. Jejich protivníci byli zkušení, krvelační zabijáci. Půjdou po nich, rychle a nemilosrdně.

Do skály vedle něho náhle udeřila střela a on si všiml, odkud přišla. Bylo to z místa za balvanem na příkrém svahu. Ten se opíral o kámen a za ním byla hromada suti. Přitiskl pušku k rameni, pečlivě zamířil a stiskl spoušť.

Kámen se roztříštil a balvan poklesl. Blaine vystřelil ještě jednou. Nevěděl, jestli to způsobila první nebo druhá kulka, ale v okamžiku, kdy třeskl druhý výstřel, balvan se utrhl a začal se valit z kopce.

Ozval se vyděšený výkřik a pak ještě jeden. Na otevřené prostranství vyběhli dva muži. Utah chladnokrevně zasáhl prvního do hrudi a druhého srazil k zemi střelou, která zřejmě trefila koleno. Lavina kamení se s hlasitým rachotem svalila dolů a zasypala koryto potoka.

Utah nečekal, až se lovci lidí vzpamatují. Otočil se a rozběhl se kaňonem ke koním. Timm seděl v sedle, zhroucený na sedlové hrušce. Jeho puška ležela na zemi. Utah ji zvedl, zasunul do pouzdra a vyrazil. Vedl Timmova koně po potemnělé skalní stezce mezi obrovskými balvany. Stíny už zhoustly a blížila se tma. Utah jel rychle, jen se občas ohlédl po zraněném příteli.

Šplhali vzhůru po úzké, klikaté stezce vedoucí mezi borovicemi. Údolí pod nimi i kaňon naplnila temnota. Za nimi, daleko na jihu, osvětlovalo slunce zlatou září čtyři vrcholky pohoří Mazatzals.

Po dvou kilometrech odbočil ze stezky do borového lesa a po hustém koberci z jehličí přejel na cestu vedoucí dolů ke korytu Červeného potoka. Místo aby ho Utah sledoval na jih, kde měli skrýši potravin a munice, vydal se kaňonem doleva, proti proudu. Pak překročil horské sedlo k dalšímu potoku.

Zjistil, že se Timm stále drží na koňském hřbetě, a zachmuřeně pokračoval v cestě. Po několika hodinách trmácení spatřil svůj cíl: kaňon, přes který vedl přírodní skalnatý most. Ponořil se do něj a postupoval, dokud nedorazil k jeskyním, o nichž se před časem doslechl.

Když zastavili, Timm se zakymácel v sedle. Utah ho vzal a položil na zem. I ve slabém světle poblíž vchodu do jeskyně bylo vidět, jak je bledý. „Zvládnul jsem to, co?“ zašeptal a omdlel.

V jedné z jeskyní byl na podlaze písek a Blaine tam zavedl koně, tak daleko, aby na ně zvenčí nebylo vidět. Pak zapálil oheň. Bylo nemožné, aby je tam někdo našel.

Když byla voda horká, odkryl Timmova zranění a pečlivě je vyčistil. Jeho společník byl zraněn těžce a to, že se udržel tak dlouho v sedle, se podobalo zázraku. Opatrně zranění obvázal, pak se posadil vedle starocha a začal chystat jídlo.

Vzduch venku byl vlhký a bylo v něm cítit přicházející déšť. Zaslechl vzdálené zadunění hromu a byl vděčný za úkryt v jeskyni. Pomyslel si, že déšť aspoň smyje stopy.

Byli však daleko od svých zásob jídla a Timm byl v takovém stavu, že se s ním nedalo hýbat. Navíc bylo možné, že Rip Coker potřebuje jejich pomoc, ať už je kdekoliv. Timm se zavrtěl, něco zamumlal a pak tiše zasténal. Vypadal špatně a bez léků… Náhle se Utahovi ze vzdálených zákoutí paměti vynořila vzpomínka, na kterou už léta nepomyslel.

Došel k pytli s kukuřicí pro koně a přinesl jí několik misek. Na kameni ji rozdrtil na hrubou mouku a udělal kaši, kterou vetřel do ran. Kdysi dávno viděl, jak tuhle medicínu používají indiáni. Když znovu zašel k ústí jeskyně, viděl, jak venku lije. Bylo štěstí, že sluj byla dost vysoko ve skále, takže se voda nemohla dostat dovnitř.

Koně při jeho příchodu napřímili uši a on je poplácal. Pak se vrátil k pacientovi. Konečně se Timm probral. Utah ho podepřel kolenem a pomalu ho nakrmil horkou polévkou uvařenou z kukuřice a sušeného masa. Timm byl při vědomí, ale neměl ponětí, kde je.

Když staroch zase usnul, vrátil se Utah k ústí jeskyně. Potok se vylil z břehů a odplavil všechny stopy, které zanechali na dně kaňonu. Blaine nasbíral naplavené dřevo a odnesl ho dovnitř, aby mohlo uschnout. Pak se vrátil ke zraněnému a vyměnil kukuřičné obklady na ranách. Přidal palivo na oheň, aby hořel nízkým plamenem, zabalil se do přikrývky a usnul.

Ráno připravil snídani a použil zbytek kukuřice na nové obklady. Zdálo se, že je Timmovi o něco lépe. Něco snědl a nálada se mu trochu zlepšila.

„Ujde to," usmál se. „Moje stará by to neuvařila lip."

„Nevěděl jsem, že seš ženatej, Timme."

„Už nejsem. Amy umřela. Na choleru."

„To mě mrzí."

Timm na to nic neřekl a Utah vstal. „Budeš v pořádku? Chci se podívat po bylinkách na tvoje rány."

„Jen jdi."

Blaine přistoupil k ústí jeskyně a vyhlédl ven. Timm se díval za ním. „Utahu," hlas se mu trochu zatřásl, „my-myslíš, že bude někdy všechno jako dřív? Myslíš…" Jeho hlas se vytratil.

„Neboj se, Timme," ujistil ho Blaine. „Zase se vrátíme ke starý práci."

„Asi bych radši dělal pro tebe," řekl Timm potichu.

Za hodinu se Utah vrátil. V náručí nesl svazek bylin používaných indiány na léčení ran. Zastavil se. „Timme?"

Žádná odpověď. Blaine složil svůj náklad a spěchal dovnitř. Stačil mu jediný pohled.

Timm byl mrtvý. Umřel klidně a po smrti se usmíval.

Utah Blaine na něj pohlédl. „Byl bych moc rád, kdybys pracoval pro mě. Byl jsi dobrej chlap, Timme. Moc dobrej chlap."

Unaveně posbíral zbraně a munici. Zůstal sám. A někde venku po něm slídili jeho lovci, kteří ho chtěli uštvat jako divoké zvíře.

XIII.

Angie si dělala starosti o Utahá Blainea, přesto se do svého malého domku nevrátila. Stála před hotelem s Raisem Forbesem, když uviděla přijíždět Rinka Wittera. Doprovázeli ho dva muži a další dva viseli přes sedla svých koní. Jeden z těch, co přežili, byl zraněný. Angie beze slova sledovala, jak ta malá kavalkáda projíždí kolem.

Forbes se náhle otočil. „Jdu za nimi. Musím zjistit, co se stalo."

Angie ho rychle následovala. Ulice se začala pomalu plnit lidmi. Nevers byl toho rána ve městě a Lee Fox také. Stál tam i zachmuřený Lud Fuller, který toho v posledních dnech moc nenamluvil.

Ulicí prošel Ben Otten a postavil se vedle Neverse. Pohlédl Rinkovi do jeho krutého, větrem ošlehaného obličeje. „Ne," řekl Witter, „Blainea jsme nedostali. Utek nám a Timma vzal s sebou, ale myslím, že Timm byl ošklivě zraněnej. Sledovali jsme je k Bílý skále, ale ztratili jsme je u Červenýho potoka. Měl namířeno na jih k pohoří Mazatzals, ale se zraněným Timmem a unavenejma koňma se nemoh dostat daleko."

„Ztratil jste několik mužů."

Rink Witter se obrátil k Forbesovi, který tu větu pronesl. „Lovit Blainea není žádná legrace. Zabil mi dva chlapy a jednoho koně. A Wardlaw je zraněnej."

Rink seskočil na zem. „Utah se pohybuje po krajině jako indián," prohlásil. „Nenechává víc stop než vlk."

„Myslíš, žes dostal Timma?" zeptal se Fox.

Witter přikývl. „Asi jo."

„Takže Blaine zůstal sám," řekl Nevers. „A dá pokoj."

Lud Fuller přešlápl z nohy na nohu. „Ten se nevzdá. Viděl jsem, jak se rval s Ortmannem. Ani neví, co to slovo znamená."

Nevers se na Fullera zamračil. Pak se otočil a kráčel k hotelu. „Pojď, Rinku. Musíme si promluvit."

Forbes pohlédl na Angii. „Co budeme dělat?" řekl. „Je to hrozný pocit, být takhle bezmocný. Můžu o tom napsat do novin, ale pochybuji, že se mi podaří vydat víc než jedno číslo, než mi zase rozmlátí redakci."

„Kdyby tak přišel dopis od guvernéra."

„Nejspíš ty noviny zahodil."

Došla k nim Mary Blakeová s bičíkem v ruce. Zastavila se a pohlédla z jednoho na druhého. „Je někde tam venku," řekla. „Půjdu ho hledat."

„Raději bys ho měla nechat na pokoji," odsekla Angie. „Poslední, co by potřeboval, by byla nějaká ženská, která by k němu dovedla Wittera."

„Najdu ho. A Rink Witter mě sledovat nebude. Setřesu ho."

„Nejdřív Coker a teď Timm. Je tam úplně sám."

„To není tvoje válka," pronesla Mary tiše. „Nemáš si proč dělat starosti."

Angie neodpověděla, jen se podívala kradmo na Forbese. Rozhlédla se po ulici. Od stanice kráčel vysoký muž v černém. V pravé ruce nesl vak. Zarazil se a pak zamířil k místu, kde stáli. Měl šedé vlasy a pronikavé oči.

„Dobrý den," řekl. „Jsem George Padjen, právník. Mohu se zeptat, s kým mám tu čest?"

„Jsem Ralston Forbes." Usmál se. „Byl jsem místní novinář, než mi rozbili lis." Jeho zájem náhle zesílil. „Nejste náhodou od guvernéra?"

„Ne,“ usmál se muž. „To nejsem. Dostal jsem doporučení, abych si dával pozor, s kým tu mluvím, ale vy jste na seznamu těch, na které se mohu s důvěrou obrátit.“

„Mohu vám představit slečnu Kinyonovou? A slečnu Blakeovou?“

Padjen rozmáchlým gestem smekl a pak pohlédl na Forbese. „Kde je Utah Blaine? Na Šestačtyřicítce?“

Forbes mu stručně vylíčil události několika uplynulých dní: bitku s Ortmannem, útok na Blainea na ranči, útěk a zabití Kelseyho, Cokera a nejspíš i Timma.

„Ale vy jste říkal, že Coker je stále naživu?“ namítl Padjen.

Forbes se ironicky usmál. „To sice je, ale nemá šanci. Doktor čeká, že každou chvíli umře, ale zatím se nějakým zázrakem drží. Co se týče Utaháa, je stejné, jako by byl mrtvý. Je mimo hru.“

„Tak se zdá, že jsou mé zprávy důležité,“ řek Padjen tiše. „Než se Joe Neal vrátil, přišel ke mně a sepsal závěť. Kdyby se s ním něco stalo, měl ranč přejít na Blainea.“

„Cože?“ vykřikl Forbes, až se po něm lidé ohlédli. „Mluvíte pravdu?“

„Jistě.“

Forbes ho popadl za paži. „Tak pojďte se mnou!“ Rychle ho vedl k redakci novin. „Tohle vysázím a vytisknu ručně!“

Obě dívky mu nabídly pomoc, Padjen vysvětlil podrobnosti a Rais Forbes si sundal kabát a dal se do práce. Rychle vytiskl dvacet letáků. Pod palcovým titulkem popisovaly v krátkých, výstižných větách nový zvrat v celé záležitosti.

!!! JOE NEAL ODKÁZAL 46 BLAINEOVI!!!

Podle poslední vůle soudně ověřené v El Pasu odkázal Joe Neal ranč Spojená 46 s dobytkem, koňmi a veškerým příslušenstvím Utahu Blaineovi, na kterého má přijít okamžitě po smrti majitele. TO NAPROSTO VYLUČUJE VEŠKERÉ NÁROKY NA PŮDU VZNÁŠENÉ SKUPINOU RANČERŮ, KTEŘÍ ZAÚTOČILI NA RANČE SPOJENÁ 46 A ŠKRTNUTÉ B A ZABILI NĚKOLIK TAMNÍCH HONÁKŮ.

Podle podmínek poslední vůle nesmí Blaine ranč prodat, pronajmout ani přenechat žádnému z rančerů, kteří teď sídlí v údolí. JAKÉKOLIV NÁROKY VZNÁŠENÉ TĚMITO LIDMI JSOU NYNÍ NEOPRÁVNĚNÉ, A POKUD BUDOU TYTO OSOBY POKRAČOVAT VE VRAŽEDNÝCH ÚTOCÍCH, STANOU SE Z NICH ZLOČINCI A JAKO S TAKOVÝMI S NIMI BUDE ZACHÁZENO!

Padjen se usmál a pohlédl na Forbese. „Jestli tohle rozšíříte, měl byste se tu radši zabarikádovat nebo odjet z města!“

Forbes smutně pokýval hlavou. „Už jsem o tom přemýšlel, to mi věřte!“ Pak vzhlédl a sebral několik letáků. „No nic, už jsem si koledoval dřív! Jdeme na to!“

Padjenovi se rozzářily oči. Posunul si pistoli dopředu, sebral zbývající letáky a vyšel ven.

Angie pomalu opustila dům a zůstala stát na ulici. Věděla, co se teď stane. Nebo si to aspoň myslela. Co jiného by se mohlo přihodit? Nevers zašel už příliš daleko na to, aby mohl couvnout. Stejně tak Fox. V chamtivé touze po ranči zavraždili několik lidí. Teď přišli i o poslední náznak zákonného nároku. Bylo jasné, že Spojená 46 patří Blaineovi.

Utah se teď skrýval někde v horách, možná zraněný a zcela jistě hladový. Mohla by se k němu Mary Blakeová dostat, aniž by ji Witter sledoval? Ne, ani kdyby přesně věděla, kam má jít. Na to nebyla dost zkušená. To však neplatilo pro ni. Věděla… Rázně se otočila a odcházela ulicí pryč.

Daleko v horách nedaleko jeskyní pohřbil Utah Blaine Timma. Nad hrobem pronesl několik prostých slov, pak vyrýpl v okolí několik květin a zasadil je ke hrubému kříži.

Ustoupil a pohlédl na hrob. „Sbohem, Timme!“ Otočil se a kráčel ke svému hřebci. Nasedl a s Timmovým koněm za sebou vyrazil Borovým kaňonem na jihozápad. Poprvé v životě šel na lov. Chystal se vyslídit tři muže a zabít je.

Blaine ujížděl rychle. Po každých osmi kilometrech vystřídal koně. Takhle postupoval nocí průměrným tempem dobrých deseti kilometrů za hodinu v jakékoliv krajině. Za rozbřesku Timmova ko-

ně pustil a ponechal si jen starochovu pušku. Teď měl dvě a k nim brokovnici a tři pistole. Všechny zbraně byly nabité.

Potřeboval však jídlo. Pořádně se nenajedl už několik dní a Angiina chata byla jen několik kilometrů severně. Obrátil koně na sever po cestě vedoucí podél řeky. Ani ne hodinu po východu slunce dospěl k chatě. První, co uviděl, byl tenký sloupec kouře stoupající z komína. Vzápětí spatřil u brány do ohrady osedlaného koně.

Zajel mezi borovice za chatou, uvázal koně a s brokovnicí v ruce kráčel krytý stromy ke stavení. Zastavil se pod velkým platanem, kde si kdysi povídal s Angii, a pozorně se rozhlédl po zemi okolo. Objevil jen dívčiny stopy a otisky kopyt jejího koně. Ostražitě prozkoumal terén za řekou. Až potom zamířil ke dveřím. Otevřel je a vstoupil.

Angie byla oblečená na cestu a rychle balila cestovní vak. Na stole ležel jen jeden talíř.

„Neměla byste ještě pár vajíček, Angie?“

Obrátila se a vyvalila na něj oči. „Utahu! Díkybohu! Jste v pořádku!“

„Nepovídejte, že jste si o mě dělala starosti.“ Zachmuřeně na ni pohlédl. „Vy odjíždíte?“

„Chtěla jsem vás jet hledat. Neal napsal v El Pasu poslední vůli. Odkázal vám ranč a všechno ostatní.“

Utah Blaine překvapeně zamrkal. „Mně? Víte to jistě?“

„Ano.“ Chvatně se pustila do smažení vajíček a přitom mu všechno vysvětlila. Seznámila ho s podrobnostmi závěti, jak je znala od Padjena, a pak mu pověděla, co udělal Forbes.

Nakonec se zeptala: „Kde je Timm, Utahu?“

„Včera večer jsem ho pohřbil. Koupil to při přestřelce u Bílý skály. Neviděla jste Cokera?“

Popsala mu Ripův zoufalý souboj ve městě, při kterém zabil Clella Millera a dva další muže. „Několik dní je v bezvědomí. Doktor nad ním zlomil hůl, že prý je prostřílený jako řešeto, ale on stále žije.“

„Chtěla jste mi povědět o Nealově závěti?“ Pohlédl na ni přes okraj hrnku. „A o čem ještě?“

„O ničem, jen že… Mary si o vás dělá starosti. Říkala, že vás pojede hledat.“ Zaváhala. „Milujete ji, Utahu?“

„Mary?“ vyhrkl překvapeně. Angie k němu stála zády, takže jí neviděl do obličeje. „Jak vás tohle napadlo?“

Naložila na talíř vejce, šunku a hromádku topinek. Začal jíst a pro skvělou chuť jídla zapomněl na všechno na světě. Několik minut nepronesl ani slovo. Když zvedl hlavu, zahanbeně se usmál. „Bože, já měl ale hlad! Nenašla by se v tomhle domě břitva?“

„Je tady jedna po tatínkovi. Pár jeho věcí jsem si nechala. Břitvu, pistoli…“

Dívala se, jak břitva odírá pěnu a strniště z jeho tváře. Bylo to už dávno, co viděla, jak se muž holí. Všimla si, jak široká má Utah ramena. Rychle vstala, došla ke dveřím a rozhlédla se po stezce a protějším břehu řeky.

„Co udělají, Utahu? Půjdou stále po vás?“

Ohlédl se po ní s břitvou v ruce. Jejich oči se na okamžik setkaly. Rychle sklopila zrak, začervenala se a cítila, jak se jí rozbušilo srdce.

Její otázka byla zapomenuta. Pomalu k ní přistoupil a postavil se za ni. „Angie…“ Položil jí levou ruku na rameno. „Angie, já myslím…“ Otočila se a upřela na něj polekaný pohled svých velkých tmavých očí. Ruka mu sklouzla k jejímu pasu, přitáhl si ji k sobě, sklonil se a políbil ji na rozevřené rty. Tiše vzdychla a přitiskla se k němu. Oba přeslechli zvuk kopyt přijíždějícího koně. Odtrhly je od sebe až kroky na verandě. Obrátili se ke dveřím.

Stála tam Mary Blakeová s kloboukem v ruce a obličejem zarudlým od větru. Přebíhala pohledem z Utahá na Angii a zpět a nosní dírky se jí trochu rozšířily. „No, Angie,“ pronesla napjatým hlasem, „vidím, že ses sem dostala první.“

„Cože? Já… právě jsem přijela domů! Já…“

„Bude ti to víc slušet, když si otřeš pěnu z brady,“ řekla Mary. „Nebo se chystáš na holení?“

„Ach!“ vyhrkla Angie a rozběhla se k zrcadlu.

Utah se tiše zasmál. „Dobrý den, Mary. Je to překvapení, vidět vás tady.“

„To jsem si všimla,“ odvětila Mary suše. „A když odtud rychle nezmizíte, čeká vás ještě jedno. Rink Witter je mi v patách.“

XIV.

Rink jede sem?“

„Ano, ale myslím, že Nevers se sem dostane první. Rink odbočil z cesty, aby se porozhlédl po stopách. Je s ním Wardlaw a Lud Fuller.“

„A s Neversem?“

„Šest jeho jezdců.“

Utah Blaine popadl klobouk a nasadil si ho na hlavu. „Vy dvě zůstaňte tady. Poradím si.“

Vyšel ven a obešel dům. Odvázal hřebce a vedl ho lesem k domu. Kůň už se napásl a teď mu dal napít, ale jen trochu.

Když uviděl oblak prachu, vyskočil do sedla a rozjel se k říčnímu brodu. Řeka byla nějakých deset metrů široká a voda mu sahala po třmeny. Zastavil v lesíku a nechal koně ve skrytém dolíku.

Díval se, jak se jezdci objevují v zátočině řeky a míří k němu. Nechal je přiblížit a zatím se posadil na kámen a zapálil si cigaretu. Když byli asi tři sta metrů daleko, klekl na jedno koleno, přitiskl pušku k rameni a zamířil na Neverse. Neměl v úmyslu toho muže zabít, chtěl mu jen ustřelit ucho.

Ale nijak zvlášť mu na jeho životě nezáleželo. Kdyby kůň nečekaně poskočil… Vystřelil.

Nevers sebou trhl, přitiskl si ruku k hlavě a Blaine uslyšel jeho bolestný výkřik a uviděl, jak mu po tváři stéká krev.

Okamžitě hvízdaly vzduchem kulky a muži se rozptýlili. Blaine začal střílet. Jeden muž se chtěl ukrýt a Utah ho střelil do nohy. Další kulka srazila Neversova koně, který svého jezdce zalehl. Pak Blaine vypálil znovu a vmetl Neversovi písek do očí.

„Chceš umřít, Neversi? Jak se ti líbí tohle?“

Opět vystřelil, úmyslně minul, ale kulka dopadla o něco blíž. „Máš v očích písek, Neversi? Tohle bude ještě lepší!“ Namířil přímo před rančerův obličej a zasypal ho prachem.

Blaine chvilku počkal a pak zavolal: „Vy ostatní se držte stranou a nic se vám nestane. Ať jeden z vás dojde pro toho chlapa a ošetří mu nohu! Běžte! Nebudu střílet!“

Jeden honák se rozběhl, zvedl zraněného a Blaine počkal, až se s ním vzdálí do bezpečí. Slyšel, jak Nevers od země volá: „Jděte po něm, vy blázni! Odrovnejte ho!“

Utah se zasmál. „Nikdy jsem neviděl, že bys po mně šel ty sám, Neversi! Ani když jsi měl za zadkem spoustu chlapů!“ Znovu po Neversovi vypálil. „Zabiju prvního muže, kterej se objeví na břehu tohohle potoka!“

Dával si načas a pohledem přebíhal po okolí, aby mu neunikl žádný pohyb. Odhadoval, že ani jeden z honáků nebude nijak spěchat přes řeku pod palbou. Koneckonců, na tohle měl Nevers své placené zabijáky. Bylo však možné, že někteří nebudou chtít nechat svého šéfa přišpendleného k zemi a vyděšeného – a to byl Nevers pořádně.

Bez pomoci se zpod mrtvého koně nedostane a Utah Blaine ho mohl zabít, kdykoliv by se mu zachtělo.

„Dal jsi zabít Timma,“ řekl Blaine konverzačním tónem, „nechal jsi prostřílet Cokera a na mě jsi najal vrahy. Byl jsi jedním z těch, kteří se pokusili pověsit Joea Neala a já bych tě měl rozstřílet na kusy.“

Nevers nepromluvil. Ležel klidně. Došlo mu, že ho Blaine nemá v úmyslu zabít. Měl sice strach, ale uvědomoval si, že kousek za ním jedou Rink Witter a jeho pistolníci. Uslyší střelbu a budou si vědět rady.

Blaine vystřelil znovu, pak se stáhl do křoví a rozběhl ke koni. Nasedl a po písku, aby nedělal hluk, popohnal zvíře k řece. Překročil ji a rozjel se po cestě, aby nadjel Witterovi. Sjížděl právě ze svahu porostlého stromy, když uslyšel výkřik. Ani ne dvě stě metrů před ním se v rojnici pohyboval asi tucet jezdců! Stačil mu jediný pohled, aby poznal, že je to Fox a jeho lidé.

Utah rychle vypálil a pobídl koně ze svahu. Přijel právě včas, aby zastavil Wittera, který se blížil po cestě – ale takhle to neplánoval. Zasáhl Witterovu malou družinu plnou rychlostí. Neměli šanci se mu vyhnout: jeho hřebec byl těžší a měl výhodu rychlosti. Blaine popadl otěže jednou rukou a druhou tasil kolt.

Jeden muž vykřikl a rozhodil ruce a v tom do něj Blaine narazil. Koně frkali, strkali do sebe a zvedli velký oblak prachu. Jak se hřebec prodíral skupinou, zahlédl Utah sevřenou tvář Rinka Wittera a všiml si, že střelec sahá po pistoli. Blaine se po něm ohnal hlavní revolveru, ale uhodil ho do ošlehané tváře jen hřbetem ruky. Witter spadl z koně, Blaine ho nechal za sebou a ujížděl k řece.

Třeskl výstřel a on ucítil palčivou bolest v boku. Zatajil dech a obrátil koně proti proudu. Pak zpomalil a odbočil do svahu. Každé nadechnutí ho teď bolelo, ale kůň běžel hladce, jako by to byl jeho první den na cestách. Utah se ohlédl. Nikdo nebyl v dohledu. Přejel hřeben, sestoupil do suchého potočního koryta a zamířil na severozápad k Šestačtyřicítce. Bylo to víc než patnáct kilometrů, ale on postupoval rychle, proplétal se mezi kopci a používal všechny triky, které znal, aby zakryl stopy.

Dvakrát musel zastavit. Jednou, aby si ovázal ránu, podruhé, aby se napil. Kulka ho ošklivě poranila a ztratil hodně krve. Sedlo od ní bylo rudé a bok koně také. Odbočil na západ, objel úpatí hory a pokračoval k budovám ranče.

Cestou přemýšlel. Poznají, že je raněný. Otřel si z obličeje pot a uviděl, že má na ruce krev. Očistil si ji o legíny. Jeho pronásledovatelé po něm teď půjdou jako vlci po postřeleném jelenovi. Původně měl v plánu dostat se za Wittera, ostatní odzbrojit a utkat se s ním v přestřelce. Příjezd Lee Foxe mu však plány zmařil a on se ocitl v úzkých.

Jel dál krokem, šetřil hřebcovy síly. Zkontroloval zbraně, znovu nabil pistole a pušku. V hrdle měl sucho a obzor před ním se vlnil a tančil. Bylo hrozné vedro. Na ranč už to nemohlo být daleko.

Šli po něm, všichni. Rink Witter má teď dobrý důvod, srazil ho k zemi. A Neverse vyděsil k smrti. Stahovali se kolem něho, aby ho zabili. Slunce palčivě žhnulo a šaty mu byly cítit zatuchlým potem, který se mísil s odporným pachem krve.

Pohlédl dolů a uviděl pod sebou budovy ranče. Vypadaly opuštěně. Klamal ho zrak, nebo viděl ve vzduchu viset prach, jako by tam před nedávnem někdo projel? Navedl hřebce na stezku dolů lesem a skrčil se v sedle.

Mělo to být jeho poslední útočiště? Ne, potřeboval jídlo na cestu, která ho ještě čekala. Chtěl o něj požádat Angii, ale jeho lovci přišli příliš rychle.

Angie… Jak temné byly její oči! Jak měkké a horké její rty! Taková ústa nikdy předtím nelíbal. Vzpomněl si, jak ji objímal kolem pasu, a pak zvedl hlavu a uviděl, že kůň vchází do dvora ranče. Sklouzl ze sedla. Kolik času má? Deset minut, půl hodiny, hodinu?

Nenapadne je, že tam přijede. Něco takového nečekají. Náhle se otevřely dveře na verandu a na schody vyšel nějaký muž. Utah Blaine zastavil a přimhouřil oči proti slunci a potu. Uviděl Luda Fullera.

„Nejsem žádnej trouba!“ Ano, byl to Ludův hlas. „Došlo mi to, věděl jsem, že přijedeš sem. Tak jsem se jim ztratil. Bylo mi jasný, že seš ošklivě zraněnej. Tak co, jakej je to pocit? Já Lud Fuller zabiju Utahá Blainea!“

Utah se zapotácel a snažil se prohlédnout mlhu, jež mu visela před očima. Tenhle chlap, Lud Fuller, ho musí zabít. Sbíral síly, zatímco se předák chvástal. Stál tam, pozoroval ho a snažil se udržet na nohou. Fuller držel v ruce pistoli. Možná byl hlupák, ale nechtěl riskovat, že Utah tasí první.

Utah Blaine stál jako vrostlý do země. Znovu ucítil pach své propocené košile a nemytého těla. Blýskl očima pod plochou krempou klobouku a řekl: „Jsi blázen, Lude! Měl jsi odjet, když jsem tě poslal pryč!“

Síla v jeho hlase Fullera vylekala. Zvedl ruku s pistolí a jeho prst na spoušti se napjal.

Vůbec neviděl Blainea tasit. Ten ani nevěděl, že sáhl po zbrani. Měl za sebou mnoho podobných situací, spoustu let praxe. Byl sice zraněný a vyčerpaný, ale měl ty pohyby tak hluboko zakořeněné v mozku, že je dělal zcela automaticky, bez ohledu na bolest, pot a slabost. Zbraň hladce vylétla z pouzdra a spustila. Jediný Fullerův výstřel mířil do země a Utah Blaine vypálil dvakrát. Obě kulky zasáhly pytlík s tabákem, který měl Fuller v levé kapsičce košile. Utah se zapotácel a vyměnil prázdné nábojnice za plné.

Na mrtvého se ani nepodíval. Vybavila se mu ta krutá slova, kterými Fuller při lynčování žádal, aby Joe Neal zemřel pomalu. Předák rozhodně zemřel rychle.

Utah Blaine vstoupil do domu a ve spíži našel plátěný pytel. Nacpal ho potravinami, vším, co mu přišlo pod ruku. Otevřel skříň, našel nějaké náboje a přidal je do pytle. Vyšel ven, vyhnul se Fullerovu tělu a zamířil k ohradě.

Přišel k němu velký vraník a dloubl do něj nosem. Utah mu nasadil uzdu a vyvedl ho ven. Pak vyměnil sedla a pustil šedáka do ohrady, ale ještě předtím se chopil staré deky a pečlivě ho vytřel.

Když skončil a připevnil pytel za sedlo, vymyl si ránu. S pohledem stále upřeným na cestu sundal provizorní zakrvácený obvaz a vyměnil ho za nový. Byl nervózní, protože rána vypadala ošklivě. Věděl však, že mnoho mužů bylo zraněno mnohem hůř, a přesto mohlo pokračovat v cestě a přežít. Nikdo nevěděl, kolik olova člověk snese, když má stále vůli žít.

Nějak se mu podařilo vylézt do sedla. Rozjel se na sever. Pamatoval si, že se řeka stáčí trochu na západ. Tam ji mohl překročit a pokračovat skalnatou krajinou na severovýchod. Cestou se přivázal k sedlu v obavě, že by se v něm nemusel udržet.

Asi pět kilometrů od domu překročil řeku. Po levé straně měl dva vrcholky a po pravé jeden. Ostatní byly před ním. Zdálo se, že vpředu se nachází horské sedlo a on do něj s vraníkem směřoval. Pak na několik kilometrů omdlel. Když znovu otevřel oči, ležel zhroucený na hrušce sedla a kůň pravidelně kráčel.

„Výborně, hochu," pochválil ho. „Seš kamarád."

Zvíře zastříhalo v odpověď ušima. Slunce už zapadlo, ale ještě bylo světlo. Před ním se černaly hory a pláně byly šedé. Nejvyšší

vrcholky odrážely šarlatovou a zlatou barvu západu slunce, které stále osvětlovalo oblaka.

Všude panovalo naprosté ticho. Vzduch ho chladil v plicích a na tváři. Nastavil obličej větru a omýval se jím jako vodou. Hlavu měl těžkou a v boku ho hlodala mučivá bolest. Krajinu před ním změkčovala sametová temnota, která měnila denní hněď, červeň a purpur pouště a hor na jednobarevný klid noci. Vyšly hvězdy, tak velké a blízké, že připomínaly lampy zavěšené jen několik metrů vysoko. Po jeho pravé ruce se zvedal vysoký násep, obrovský černý útes, který si pamatoval jako charakteristický bod ukazující na místo, o němž mu dříve pověděl Neal. Byla to Umrlcova hora.

Umrlec… On sám bude možná brzy mrtvý… a další mrtvolu nechal za sebou.

Umrlec… Oni všichni, Rink Witter, Nevers, Lee Fox a on sám, jsou mrtvoly. Muži, které živí násilí a zbraně.

Kymácel se v sedle jako opilec, přemýšlel o tom a ta jména se pochmurně opakovala v temných zákoutích jeho mysli. Rink a Nevers a Fox… Rink… Nevers… Fox… muži, kteří brzy zemřou… Rink… Nevers… Fox.

Poslední světlo se rozplynulo, poslední odstín šarlatové zmizel z oblohy. Temné stíny, které číhaly pod vysokými útesy a v hlubokých kaňonech, vycházely ven, zaplňovaly nebe a shlukovaly se kolem něho se svým chladným dechem a ledovýma rukama. A vraník kráčel dál, jistě a pravidelně, do černoty noci.

XV.

Ben Otten, šedý v obličeji, se krčil na židli ve své kanceláři. Banka zavřela už před několika hodinami, ale on tam stále byl, svaly na čelistech se mu napínaly, sevřený žaludek ho bolel. Už znal nejnovější zprávy. Právník Padjen byl ještě ve městě. Najal ho Neal a zaplatil mu dopředu, aby byl k ruce Utahu Blaineovi.

Dvacet plakátů vylepených Ralstonem Forbesem nechal Nevers strhat, ale to celou záležitost neukončilo. Novina se rozšířila jako blesk. Forbes se zabarikádoval se svým tiskařem v redakci, kde oba měli dost jídla, munice a zbraní. Neměli v úmyslu nechat se vyštvat z města nebo přijít o lis.

Mary Blakeová se vrátila do města s historkou o bitvě u brodu. Rink Witter chodil po městě s obvázaným obličejem, protože mu Blaine zlomil nos. Utah Blaine byl stále naživu a jeho lovci neměli velké štěstí. Nakonec se jim ho podařilo vystopovat zpátky na Spojenou 46, ale tam našli jen několik hodin starou mrtvolu Luda Fullera.

Clell Miller… Lud Fuller… Tom Kelsey… Timm… Kolik ještě dalších? A konec v nedohlednu.

Nevers a Fox přišli ráno do banky a předložili Ottenovi ultimátum. Byli v tom zapletení všichni a bylo zbytečné, aby Otten tvrdil opak. Od počátku věděl, o co se jedná, a mlčky jejich plány schvalo-

val. Až dosud se na ničem aktivně nepodílel, ale ten čas právě nastal. Buďto do toho půjde s nimi, nebo ho budou považovat za nepřítele.

Odměna byla bohatá. Více než sto dvacet tisíc hektarů půdy, z nichž část tvořila poušť, ale zbytek byly bohaté pastviny s dostatkem vody a svěží trávy. A dobytkem. Na obou rančích dohromady musí být padesát tisíc kusů a dobrých pět tisíc je zralých na přepravu. A ještě jednou tolik na podzim! Otten dobře věděl, že žádný jiný ranč na téhle straně údolí Tonto by tolik dobytka nepojal.

Pokud se jim spojenými silami podaří vyhrát a oba ranče převzít, budou z nich boháči. Dva muži s oprávněnými nároky na podíl byli už odstraněni. Pokud se k nim přidá on, a bylo jasné, že ho zoufale potřebují, budou jen tři. Mohl počítat se čtyřiceti tisíci hektary půdy, což bylo čtyřikrát víc, než už měl.

Mezi nimi a vším tím bohatstvím stál jediný člověk. Pokud Utah Blaine zemře, celá opozice se rozpadne. Blaine nemá dědice; právníkova práce skončí, a když se mu slušně zaplatí, odejde. Mary Blakeovou se po čase podaří vytlačit s malým odbytným, které tou dobou už bude zoufale potřebovat.

Věděl, že Mary Blakeové zbývá v bance jen tři sta dolarů.

Forbes… No, Ralston Forbes dostane, co si zaslouží. Až se podaří odstranit Blainea, nebude mít Witter co na práci. A pak přijde čas rozdělit ten velký, šťavnatý meloun.

Ben Otten si nervózně promnul bradu. Bylo to velké rozhodnutí. Jakmile do toho aktivně vstoupí, nebude se moci stáhnout. Navíc měl obavy z Lee Foxe. Ten muž byl naprosto nevypočitatelný, šílený. Mohl ho dát zabít a Neverse také.

Ben Otten se napřímil. Nevers a Fox mrtví! To by znamenalo… Nervózně si olízl suché rty. To by znamenalo, že by mu spadlo do klína všechno!

Jak se postarat, aby zemřeli? Blaine byl neznámo kde, ale bylo jasné, že má na ty dva spadeno a dříve nebo později si je najde. Zabil už Fullera, přestože byl vážně zraněný. A jestli to Utah Blaine neudělá? Otten si vybavil chladný pohled Rinka Wittera. Muži jako on nevědí, co je věrnost, a za pořádnou sumu udělají cokoliv.

Pomalu vstal a začal přecházet po místnosti. Zbývá ještě Rip Coker, ale ten nepřežije. V nejhorším případě se o to postará sám.

Ano, bylo načase, aby vstoupil do hry, aby začal opatrně jednat. Musíš být velmi opatrný, Bene!

Když se obrátil ke dveřím, prožil okamžik prozření. Byl to jen záblesk, nic víc, ale on věděl, že s ním zůstane navždy.

V tom zlomku vteřiny uviděl oči Utahá Blainea. Byly v nich odvaha a nezlomná vůle. A vzpomněl si na Ripa Cokera opřeného o zeď, jak střílel a zabíjel, dokud nepadl k zemi. Ripa Cokera, který stále svíral tenké stéblo života.

Co to v těch mužích bylo a drželo je při životě? Jaká vytrvalost a kuráž je hnaly kupředu? Coker byl smrtelně nebezpečný, ale byl to jen bledý stín muže známého jako Utah Blaine.

V tom krátkém okamžiku, kdy stál u dveří s rukou na klice, uviděl Otten ty zelené, tvrdé oči a pocítil strach. Po zádech mu přeběhl mráz a on měl pocit, že kráčí po vlastním hrobě.

Ta chvilka pominula a on vyšel ven na temnou ulici. Okna saloonu vrhala na zem obdélníky světla. Pohlédl na tmavé obrysy domu, kde Ralston Forbes hlídal svůj tiskařský lis. Forbes ještě neskončil… Co otiskne příště? Odvaha, se kterou ve svých letácích obvinil Neverse a Foxe, byla obdivuhodná. I Forbes měl kuráž.

Potřásl unaveně hlavou a vstoupil do saloonu. Jeden muž u baru se po něm ohlédl. Byl to Hinkelmann, kterému patřil obchod se smíšeným zbožím. Když

k němu Otten přistoupil, Hink se ho zeptal: „Bene, co si o tom myslíš? Jak to dopadne? Nemůžu přijít na to, kdo je v právu a kdo ne.“

„Máš pravdu,“ přitakal Ben Otten, „taky už jsem o tom přemýšlel.“ Objednal si pití. „Znám Neverse už dlouho. Vždycky se ke mně choval dobře.“

„Jo,“ přikývl neochotně Rink, „to je fakt.“

„Platí účty a řekl bych, že ho podráždilo, když viděl, že má někomu zvenčí, muži s Blaineovou pověstí, připadnout nejbohatší ranč široko daleko. Ačkoliv,“ dodal, „Blaine je možná v právu… pokud on a ten právník nejsou spolčení. A navíc Rink zabil Neala, ale kdo ho na něj poslal?“

„Rink přece pracuje pro Neverse,“ namítl Hinkelmann nejistě.

„To ano, ale u chlapů jako on nikdy nevíš. Nabídneš jim peníze a… Někdy si říkám, jak moc se vlastně snaží Blainea najít. Nechápu, jak jim dokáže tak dlouho unikat."

Ještě chvíli se bavili a pak Otten odešel. Na schodech se zastavil. Tak, už udělal první krok. Stále ještě mohl vycouvat… ale hluboko ve svém nitru věděl, že na to už není čas. Času rozhodně neměl nazbyt.

Angie, sama ve své chatě u řeky, se neklidně, s otevřenýma očima převalovala na lůžku. Tam někde venku ujížděl temnou nocí muž… zraněný… krvácející… sám. Muž jejího srdce?

Ano. S pohledem upřeným do tmy si to přiznala. Je to její muž, ať se stane cokoliv, ať zemře někde tam venku sám, ať odjede a potká někde jinou ženu, bude pořád patřit jí, bude v jejím srdci. Žádný jiný není a nebude a ona to poznala už v tom okamžiku, kdy spolu mluvili pod platany.

Znovu se převalila a povlečení zašustilo. Nemohla usnout. Vstala, rozsvítila a vklouzla do papučí. V županu došla ke kamnům, rozdmýchala oheň a uvařila si kávu. Kde může být? Kde v té temnotě je ten muž, kterého miluje?

Zprávy se šířily rychle a ona věděla to, co ostatní. Věděla o zabití Luda Fullera, o krátké bitvě, která mu předcházela, a o tom, jak se střílející Blaine vřítil jako šílenec přímo mezi zabijáky Rinka Wittera. Slyšela o Witterově zlomeném nose, o jeho zuřivém vzteku a slibech, že Blaine bude umírat velmi pomalu.

Doslechla se také, že je Utah zraněný. Sledovali ho podle kapek krve. Postřelili ho, ale unikl. Kdyby věděla, kde je, rozjela by se za ním. Kdyby to tak tušila… ale raději zůstane tady. On věděl, kde ji najde, takže bude nejlepší, když tady na něj počká a bude doufat, že se objeví.

Ráno dojede na Šestačtyřicítku pro šedého hřebce, odvede ho k sobě domů a bude se o něj dobře starat až do okamžiku, kdy si pro něj Blaine přijde.

Vrátila se do postele a konečně usnula. V noci se rozpršelo a dlouhými, temnými kaňony se z duněním valil hrom a odrážel se od skalnatých stěn.

Přes den pilně a soustředěně pracovala, snažila se zaměstnat a nepřemýšlet. Uklidila dům, vysmýčila všechny pokoje, umyla i nádobí, které bylo čisté a které nikdy nepoužívala. Chtěla se pustit do šití, ale při tom by ji ovládly myšlenky, kterým se chtěla vyhnout. Nachystala jídlo a kávu tam, kde by je snadno našel, a připravila oheň. Pak si oblékla nepromokavý plášť, osedlala koně a vyrazila na Šestačyřicítku.

Věděla, že by ji tam mohly čekat problémy, ale staří honáci odjeli, takže tam nejspíš nikdo nebude. Najde šedáka a vezme ho k sobě. Nechá také zprávu na místě, kde ji Blaine nepřehlédne, pokud se tam objeví.

Zemi bičovaly provazy deště. Na ranč to nebylo daleko, ale cesta byla rozbahněná a musela jet krokem. Z klobouku jí kapala voda a její klisna deštěm ztmavla. Vrcholky hor se ztrácely v šedých mracích. Všechny strouhy byly plné, takže musela pečlivě hledat nejlepší místo, kde je přejít.

Když už měla Šestačtyřicítku na dohled, polekala se. Před stájí stál osedlaný kůň. Náhle vyšel ze stáje muž v plášti a odvedl koně dovnitř. Na tu dálku ho nepoznala.

Rozbušilo se jí srdce. Zaváhala. Nikdo nesměl přijít na to, že se přátelí s Blainem, a nebylo nutné, aby někdo věděl, že odvádí šedého hřebce k sobě. Jakmile by na to přišli, začli by ji sledovat.

Aniž by vyjela z lesa, objížděla ranč obloukem v takové vzdálenosti, aby ho ani na okamžik nespustila z dohledu. Ať tam byl kdokoliv, musel brzy vyjít ze stáje a zamířit k domu. V duchu ho viděla, jak odsedlává koně a vytírá ho do sucha. Brzy bude hotový.

Zajela pod starý košatý strom, který skýtal jistý úkryt před lijákem. Bouřka ustala a hrom duněl už jen nad kaňony daleko od Bílé skály. Sledovala ranč a vdechovala svěží vůni lesa zesílenou deštěm. Chvíli se nic nedělo a pak viděla, jak ze stodoly vychází nějaký muž. Aby nezanechala stopy, postupovala po tvrdé zemi nebo skále a blížila se k domu. Nedokázala poznat, kdo ten muž je nebo zdaje raněný.

Šedák stál s ostatními koňmi v ohradě se skloněnou hlavou a ocasem proti větru. Jestli ten muž byl Blaine, musela se s ním vidět. Pokud nebyl, nechtěla se s ním setkat, ale chtěla vyvést hřebce z

ohrady a odjet s ním pryč. Tušila, že za ní Blaine přijede, jakmile bude moci. A přála si, aby u ní měl připraveného svého koně.

Muž na ranči určitě sleduje cestu; proto pobídla koně a pustila se riskantně dolů po svahu zalesněného kopce.

Nechala koně stát a sklouzla dolů k boku velkého nákladního vozu. Odtamtud pokračovala k zadní stěně stáje. Oknem nahlédla dovnitř a těžce na ni dolehlo zklamání. Ačkoliv nepoznala, o jaký druh koně jde, určitě to nebyl velký černý valach, na kterém podle očitých svědků teď Utah jezdí.

Brána ohrady byla přímo před domem. Nemělo smysl pokoušet se vyvést tudy koně ven. Kdyby se jí tak podařilo sundat několik klád z ohrady… Ale ty byly přivázané koženými popruhy pevnými jako dráty. Sáhla do kapsy pro nůž a zavolala na koně.

Šedák zvedl hlavu a nastražil uši. Pak zvědavě zamířil k ní. Tiše na něj promluvila a on k ní natáhl nos, ale když ho chtěla pohladit, stydlivě sklopil oči. Viděla, jak ho Blaine krmil kousky chleba, a přijela připravená. Doufala, že si tak koně nakloní. Vytáhla kousek chleba a podala mu ho. Dychtivě po něm chňapl a vytrhl jí ho z ruky.

Opatrně ho pohladila po mokrém krku a nasadila mu ohlávku. Pak začala přeřezávat kožené popruhy.

„Tohle bych nedělal!“ ozval se za ní tichý hlas.

Polekaně se obrátila a vytřeštila oči. Za ní stál Lee Fox s pistolí v ruce. V očích mu plál podivný plamen, když si ji prohlížel přes mohutné lícní kosti ve svém vyzáblém obličeji; byly to oči muže, který není zcela při smyslech.

XVI.

Valach byl zmatený. V sedle měl jezdce, který jel nějak zvláštně a vůbec se ho nesnažil řídit otěžemi. Instinkt vraníkovi velel zamířit domů, ale jezdec se vydal tímhle směrem, tak ho kůň sledoval. Jak kráčel, začaly se mu vracet vzpomínky. Před třemi lety tuhle krajinu znal. Jakmile poznal své okolí, jeho krok se zrychlil.

Vraník měl dobrou paměť. Tahle cesta kdysi vedla domů. Možná se chce jezdec vrátit. Valach našel průchod kaňonem a objevil stezku vedoucí nahoru mezi horou na severu a potokem tekoucím od pramene.

Utah Blaine otevřel oči. Tělo měl ztuhlé bolestí a chladným deštěm. Zablesklo se a on viděl, proč se kůň zastavil. Napravo byla hluboká strž, jíž se valila voda, nalevo skalní stěna s krátkým svahem suti na úpatí. Přímo uprostřed cesty ležel velký balvan a kamení, které strhl při svém pádu.

V hlavě mu bušilo, ruce měl znecitlivělé, jak se mu řemen, kterým si přivázal zápěstí k sedlové hrušce, zařezával do kůže. Chvilku bojoval s uzly, než se mu podařilo ruce uvolnit a mohl pobídnout koně kupředu. Úzký prostor mezi balvanem a strží zvíře zneklidňoval; zkusmo hráblo kopytem a couvlo. „No dobře, starej brachu, zkusíme to druhou stranou.“

Nalevo byl příkrý svah suti, ale valach se na Blaineovo pobídnutí začal hrabat nahoru. Náhle se nad nimi ozval hrozný rachot. Vyděšený kůň se vrhl kupředu a Blaine, který nebyl zcela při vědomí, sklouzl ze sedla. Instinktivně vykopl nohy ze třmenů a dopadl na promočenou zem.

Uši mu zalehly ohlušujícím hřmotem kamenné laviny a přes něj se začaly řítit kameny a bahno. Začal se zvedat, ale kámen ho uhodil do hlavy a srazil na zem. Když to skončilo, začal se z nebe valit déšť, jako by ho lavina strhla s sebou. Černý valach stál mimo dosah laviny a neklidně čekal. Cesta ho znepokojovala, a tak se po pár minutách otočil a odběhl. Za ním zůstal nehybně ležet muž napůl pohřbený hlínou a kamením.

Když ho probral studený déšť, převalil se na bok, pak se zvedl na kolena. Celý bok měl jako v ohni a v hlavě mu bušilo. Potácivě překonal bariéru vytvořenou lavinou. Po koni nebylo ani stopy. Kráčel dál, padal a vstával, prodíral se křovím, až se konečně doplazil pod velký strom a tam se zhroutil na jehličí, více mrtvý než živý.

Rozbřesk nepřišel, jen chorobně nažloutlé světlo pronikající skrz šedé mraky. Černé borovice se tyčily k obloze a skláněly své elegantní vrcholky na východ. Padaly velké kapky a vítr kýval větvemi stromů. Utah Blaine znovu otevřel oči. Do tváře ho píchalo promočené jehličí.

Překulil se a posadil. Otvor po kulce mu znovu krvácel a sražená krev mu přilepila košili k boku. Hlava ho stále bolela a vlasy měl plné krve a bahna. Na místě, kde ho do hlavy uhodil kámen, měl tržnou ránu. Sáhl po zbraních a našel je na svém místě, připevněné koženými řemínky, které zavazoval, když jel na koni.

Opatrně osahal zranění způsobené kamenem a otok kolem. Musela to být pořádná rána. Pracně pokrčil nohy pod sebe, chytil se kmene stromu a podařilo se mu vstát. Hlava se mu točila a hučelo mu v ní. Rozhlédl se kolem. Vraník nikde.

Získal rovnováhu, pokusil se udělat krok a nějak se mu podařilo udržet se na nohou. Zamířil k nedalekému potoku. Na chvíli přestalo pršet. Sáhl pod padlý kmen a oloupal z něj suchou kůru. Našel trochu suchého listí a hrst trávy. Nejnižší větve blízkých stromů byly uschlé. Olámal je a připravil hranici.

Když se oheň rozhořel, vyrobil z kůry nádobu a nabral do ní vodu. Pak ji postavil na dva kameny nad oheň. Bok mu spalovala palčivá bolest, hlava mu třeštila a celé tělo měl ztuhlé a bolavé. Sundal si z krku šátek a vysušil ho nad ohněm. Z pravého pouzdra vyndal revolver a pečlivě ho osušil včetně všech nábojů. Než skončil a vrátil zbraň do pouzdra, začala se voda vařit.

Odmočil si obvaz z rány a prozkoumal ji, jak nejlépe to šlo. Kulka mu pronikla masem těsně nad pravým kyčelním kloubem, ale nezdálo se, že by zasáhla nějaký životně důležitý orgán. Jeho znalosti anatomie nebyly nijak valné. Věděl, že ztratil spoustu krve. Rána se zdála být zanícená. Začal se rozhlížet po blízkých křovinách a bylinách a podařilo se mu najít jen yerba del pescado, rostlinu s listy tmavými na horní straně a skoro bílými vespod. Poblíž ní naštěstí objevil její léčivou příbuznou, yerba de San Pedro. Chvilku pod ní hmatal, dokud neposbíral několik spodních suchých listů. Ty rozdrtil a položil na pečlivě vymyté zranění. Pak je znovu obvázal, jak nejlépe uměl, a hned se cítil lépe.

Lehl si pod ponurou oblohu a odpočíval. O pár minut později uhasil oheň, vyčistil druhý revolver a vstal. Nevěděl, jak daleká cesta ho čeká, ale tady nebyl v bezpečí. Jestli se vraník vrátil domů, vydají se nepochybně po jeho stopách a mohli by se dostat až k němu.

Pokud se mu v noci podařilo udržet správný kurs, kopec tyčící se vedle něho musel být Umrlec. Byl příliš slabý, takže nebyla naděje, že by se mu v tom místě podařilo dostat z kaňonu. Kráčel po kamenech a pomalu stoupal strží. Zhruba každých padesát metrů musel zastavit a cestou neustále pátral po jeskyních nebo jiných místech, které by mu mohly posloužit jako úkryt..

Dostal se k místu, kde byla suť pod srázem porostlá křovím a stromy, vylezl na svah a postupoval dál lesem mimo stezku. Šlo se mu hůř, ale postupně se propracovával výš a výš mezi skály. Po nějakém čase si začal uvědomovat burácení, které se mu rozhodně nezdálo a s každým krokem sílilo.

Vyšel z lesa a okamžitě se zarazil. Před sebou uviděl mýtinu s ohradou z klád, zjevně velmi starou, a malý srub. Za ním se ze skály řítil bílý napěněný vodopád. U ohrady se pásl jeho vraník. Utah na-

pjatě zamířil k chatě. Neviděl však kolem žádné stopy kromě valachových ani jiné známky, že by stavení bylo obydlené.

Černý kůň náhle zvedl hlavu a zaržál na něho. Došel k němu, sundal mu sedlo a zavedl ho do ohrady. Pak se dovlekl k chatě, urazil zámek na dveřích a vstoupil.

Na všem ležela silná vrstva prachu. Byly tam dvě třípatrové postele, několik lavic, židle a stůl. V krbu bylo dřevo, jen ho zapálit, a našel také několik hrnců a pánví.

Vrátil se ke dveřím a posadil se na práh s puškou v klíně. Kdyby se valach vrátil na ranč, byl by teď ve velmi špatné situaci, ale takhle věděl, že po něm po nočním dešti nezůstaly žádné stopy. V tomhle úkrytu zjevně nikdo dlouho nebyl, nejspíš několik let, a dalo se předpokládat, že o něm nevěděl nikdo kromě Neala, ale ten už to nikomu nepoví.

Když si odpočinul, vstal, uklidil starým koštětem část domu, rozdělal oheň a uvařil kávu. Ve vaku, který mu tam valach donesl, měl spoustu jídla, takže se po dlouhé době zase pořádně najedl. Poté si na chvíli lehl, a když se cítil lépe, vyšel ven, aby se porozhlédl kolem. O kus dál v Bahnité strži našel ještě jednu lépe postavenou chatu a další ohradu. Byla lépe ukrytá a také dál od vodopádu, takže tam bylo větší ticho.

Chytil valacha, který byl poslušný jako poník, vrátil se do Bahnité strže a pustil ho do ohrady. Pak přestěhoval svůj majetek do druhého srubu a zametl po sobě stopy. Když skončil, byl zcela vyčerpaný. Lehl si na pryčnu, zabalil se do pokrývek a usnul.

Probudil se až v noci a do střechy bubnoval déšť. Venku byla stará stáj, tak si natáhl plášť do deště, zavedl do ní valacha a donesl mu několik náručí sena. Pak se vrátil do chaty, uvařil si kávu a opět ulehl. Usnul skoro okamžitě.

Vzbudil se s trhnutím. Bylo ráno a do srubu se doslova valila voda. Střecha byla na několika místech děravá, ale okolo krbu bylo sucho. Přemístil se k němu, rozlámal starou lavici na topení a začal vařit kávu.

Cítil se lépe, ale mohlo to být lepší. Rána vypadala zle, i když nebyla tak zanícená jako dřív. Nepřipadalo v úvahu, že by mohl jít ven. Obvázal se nějakými hadry z vaku a opřel se v židli.

Poprvé se začal vážně zamýšlet nad svou situací. Byl zraněný a slabý. Ztratil hodně krve. Měl munici a jídlo, ale kdyby se pokusil zastřelit nějakou zvěř, aby si vylepšil jídelníček, mohl by upoutat něčí pozornost. Věřil, že je prozatím v bezpečí, pokud to s krvelačným Rinkem Witterem v zádech vůbec bylo možné.

Kromě střechy byl srub pevný a mohl v něm nějakou dobu vzdorovat obležení. Kdyby ho však podpálili, ocitl by se v pasti. Neměl by o nic větší šanci, než měl Nate Champion v dobytkářské válce v Johnston County. Nechat se polapit v chatě by pro něj bylo osudné.

Dva dny odpočíval a třetího dne osedlal valacha a odvedl ho nahoru do strže na místo, odkud bylo možné snadno uniknout. Instinkty mu velely, aby se vydal na cestu. Právě si balil v chatě přikrývky, když uslyšel koně.

„Povídám ti, že seš blázen!“ Byl to Neversův hlas. „Tady nahoře nebude!“

„No dobře!“ To byl Wardlaw. „Tak mi řekni, kde je!“

„Šéfe,“ ozval se další hlas, „vidím stopy! Někdo tady byl!“

„Tak to je on! Dávejte pozor!“

Utah Blaine už měl utíkání dost. Upustil přikrývky a pušku a vyběhl na otevřené prostranství. „Jasně, jsem tady!“ vykřikl a začal pálit z obou koltů. Jezdec na hnědákovi sáhl po zbrani a dostal kulku do hrudi. Zasténal a pomalu se hroutil k zemi. Nevers pobídl koně k lesu, střílel naslepo a neúčinně, a Blaine dostal dalšího muže. Do stromu za ním udeřila kulka a Utah vykřikl: „Tak co je, Wardlawe? Tady jsem! Tady je těch tisíc babek! Pojď si pro ně!“

Vysoký pistolník nasadil koni ostruhy a divoce se k němu rozjel, ale Blaine neuhnul a třemi kulkami do hlavy ho srazil na zem. Kůň doběhl k němu, Blaine vystřelil na zbývajícího muže, sebral deky a pušku a vyskočil do sedla. Dojel nahoru do strže, rychle přesedl na vraníka a pokračoval dál.

Teď však neutíkal. Obloukem zamířil k útesům nad sebou. Zastavil a pohlédl dolů. Na zemi leželi tři muži a dva se nad nimi skláněli. Zatímco je pozoroval, vyšel z křoví Nevers s puškou v ruce, doprovázený čtvrtým chlapem. Utah věděl, že Wardlaw a nejméně jeden další muž je mrtvý. Měl v úmyslu zvýšit skóre. Klekl si za plo-

chý balvan, zvedl pušku a třikrát vystřelil. Neměl však v úmyslu Neverse zabít. Chtěl, aby zakusil hořkost porážky.

Jedna kulka škrábla Neverse do zad. Zapotácel se, otočil a to už na něj letěly další střely. Znovu dostal zásah, rozběhl se, zakopl a upadl. Jiný z mužů se popadl za břicho a svalil se, ostatním střílel Blaine za paty, až je zahnal do křoví, a jednomu roztříštil pažbu pušky. Když znovu nabil, uviděl, jak se Nevers začal plazit, a střelil do země kousek před něj. „Zůstaň, kde jsi, sakra!“ vykřikl. „Lež a užívej si to, ty srabe!“

Z křoví práskla puška a Blaine třikrát po sobě vystřelil tak rychle, jak jen stačil natahovat zbraň. Nejprve mířil na místo, odkud se zablesklo, a pak nalevo a napravo od něho. Uslyšel, jak něco těžkého dopadlo k zemi, a praskání větví. Stáhl se z malé vyvýšeniny, znovu nabil, vrátil se ke koni, nasedl a rozjel se zpátky na ranč.

Věděl, že není ani zdaleka v pořádku, ale utíkání už byl konec.

Utah Blaine jel rychle směrem k dobytčí stezce, která vedla podél úpatí Umrlcovy hory. Daleko před sebou viděl vrcholky Dvojčat. Přejel kamenitou pláň a vstoupil do kaňonu za Lavicí, odkud bylo vidět na Angiin ranč.

Bude Angie doma? Náhle se poprvé po mnoha dnech usmál. „Už se těším, až ji zase uvidím,“ řekl černému valachovi.

Kus před chatou odbočil z cesty a přiblížil se k ní obloukem zezadu. Z komína se nekouřilo a nebylo vidět žádný pohyb. Sklouzl z koně a sundal řemínky přidržující kolty. Opatrně vystoupal po schodech ke dveřím a otevřel.

Místnost byla prázdná a chladná, kamna studená. Angie nikde. Na stole leželo nádobí od oběda, což znamenalo, že odjela náhle nejméně den před jeho příchodem a možná dříve.

Žaludek se mu stáhl obavami a pomalu se rozhlédl kolem. Její puška byla pryč. A pistole také.

Pohlédl na kalendář. Datum pátého bylo odškrtnuté a teď bylo šestého. Byla pryč jen jednu noc. Nejméně čtyřiadvacet hodin.

Utah Blaine vyšel ven a rozhlédl se po cestě. Za kopci leželo město Red Creek. Na severozápadě Šestačtyřicítka. Kudy se tedy má dát?

XVII.

Angie Kynionová na Lee Foxe chladně pohlédla. Uvnitř měla však ke klidu daleko, protože viděla, že Fox, vždycky výstřední a divný, má blízko ke zhroucení. Její intuice ji varovala, že ten člověk může být nebezpečný.

Angie však o Foxovi leccos slyšela. Jeho otec byl pracovitý, bohabojný průkopník, jeho matka silná žena, která se dobře starala o rodinu. Něco z toho muselo ve Foxovi přece zůstat.

„Chci toho koně," řekla tiše. „Patří Utahu Blaineovi."

„Proto jsem tady," opáčil a změřil si ji divným pohledem. „Blaine se pro něj vrátí."

„To pochybuju. Kdybych si to myslela, nejezdila bych sem. Odvedu to zvíře k sobě domů a postarám se o něj. Je to moc dobrý kůň."

Fox přikývl, ale ona stále nepoznala, co si myslí. Pak náhle řekl: „Co pro vás Blaine znamená?"

Měla v povaze být upřímná. Pohlédla zpříma na Lee Foxe a řekla pravdu. „Miluju ho. Nevím, jestli on miluje mě. Neměli jsme ještě čas si o tom promluvit, ale miluju ho tak, jak musela vaše matka milovat vašeho otce. Miluju ho celým srdcem."

Fox si ji obdivně změřil. Náhle se zasmál a se smíchem zmizel z jeho očí plamen šílenství. „Tak to je šťastnej chlap, Angie. Moc šťastnej chlap. Ale vyveďte toho hřebce ven bránou, byla by škoda zničit dobrou ohradu."

Bylo to prosté. Něco, co řekla, nebo její upřímnost, udělalo na Foxe dojem. Obešel ohradu a sám jí šedáka přivedl. K ohlávce mu uvázala provaz, aby ho mohla vést, a nasedla na svou klisnu. Fox došel ke svému koni. „Nemá cenu, abych tady zůstával. Řekla byste mu o mně.“ Vyhoupl se do sedla. „Pojedu s vámi. Nechci, aby vás obtěžoval Nevers a ta jeho banda.“

Chvíli jeli mlčky, když se náhle Fox rozpovídal. „Takže vy jste slyšela o mý matce? Nikdy jsem nepoznal ženskou, která by byla muži tak věrná. Moc rád bych takovou potkal a Blaine našel vás. Možná na něj zapomenete, až bude mrtvej.“

„On neumře. Ne teď. Nikdo z té vaší tlupy na něj nemá.“

Fox pokrčil rameny. Zdál se už docela normální. „Možná ne, ale všechno je proti němu. Nevers to už nevzdá. A když se k nim teď přidal Otten, není v tyhle zemi místo, kde by se Blaine mohl schovat. Jestli chce přežít, bude se muset spakovat a zmizet.“

„Ale to on neudělá.“

„To ne.“

Rozešel se s ní na křižovatce, odbočil a vypadalo to, že má namířeno do Red Creeku. Seděla na koni a dívala se za ním. Odjede, nebo se obloukem vrátí? Nemohla to vyloučit. Lee Fox, ať šílený nebo příčetný, byl Západan a jako takový se k počestné ženě choval s úctou. Dokázal by zabít jejího manžela, bratra a syna, ale jí by nezkřivil ani vlásek.

Angie překročila řeku a po druhém břehu dojela k chatě pod platany. Byla tichá a opuštěná, jako když odjížděla. Odvedla koně do stáje a šla dovnitř. Nic se tam nezměnilo. Teprve když přistoupila k toaletnímu stolku a zvedla hřeben, uviděla ten vzkaz. Usmála se. Napadlo ho položit lístek na místo, kam půjde nejdřív. Stálo na něm:

Zůstaň. Jel jsem na 46. Vrátím se. „Ukažte mi to!“

Neslyšela nikoho přicházet. Vyděšeně se otočila a zjistila, že za ní stojí Rink Witter. Natáhl ruku po vzkazu.

Ačkoliv znala jeho jméno a skutky už deset let, nikdy ho neviděla zblízka. Teď se dívala do jeho bleděmodrých očí, na vrásčitou a ošlehanou pleť, rovné bílé zuby a jemné rysy. Natažená ruka byla malá a až na snědou kůži skoro ženská. Viděla nízko zavěšené kolty, jejichž výstřely byly to poslední, co mnozí muži slyšeli.

Rink Witter byl lovec skalpů v šestnácti, žoldák ve válkách o dobytek v osmnácti, vrah pracující pro hazardní hráče a majitele saloonů ve dvaceti. Zloděj koní a dobytka, psanec – ale hlavně zabiják. Bojoval po boku Watta Moormana v shelbyvillské válce. Tváří v tvář dokázal zabíjet stejně rychle jako ze zálohy. Byl jako smrtící stroj, naprosto bez slitování. Slyšela, že čím je přestřelka divočejší, tím pevnější má ruku.

Neměla na vybranou. Věděla, že když mu lístek nedá, vezme si ho. Bude mu ho muset dát, hrát o čas, čekat na příležitost. Beze slova podala vzkaz Rinkovi.

Vzal si ho, chladně si ho prohlédl a pak nahlas přečetl, co tam bylo napsáno.

Otočil se. „Hoernere," řekl, „ty zůstaneš tady. Řekni ostatním, ať jedou na Šestačtyřicítku. Utah Blaine tam má namířeno. Když ho tam nenajdou nebo ztratí jeho stopu, pojedou do Red Creeku. Sem ať se nevracejí."

Rink lístek zmačkal a hodil na podlahu. „Uvařte nám kafe," zavrčel, pak sebral její pušku a pistoli a vyšel ven.

Došla ke kredenci a začala pomalu mlít kávu. Při práci přemýšlela o své situaci. Byla bezmocná a nemělo cenu, aby začala jednat bezhlavě. Jediné, jak mohla Utahovi pomoci, bylo čekat, dívat a snažit se najít nějaké východisko.

Rozdělala oheň a postavila na něj vodu. Utah bude opatrný. Je dost zkušený na to, aby neriskoval. Musí důvěřovat jeho rozumu. Také je možné, že přijede na Šestačtyřicítku, zjistí, že šedák zmizel a najde její stopy.

Ve skutečnosti projel Blaine asi dvě stě metrů od nich, když se vracela s Foxem na křižovatku. Utah Blaine se zastavil pod stromy kousek od ranče a ubalil si cigaretu. Už se cítil lépe. Bok ho sice stále bolel, ale mohl se snadněji pohybovat. Kouřil a několik minut si prohlížel budovu ranče. Konečně usoudil, že tam nikdo není. Chystal se vyjít ze křoví, když náhle spatřil malé, ostré otisky Angiiných bot. Sledoval je, našel místo, odkud pozorovala ranč jako teď on, a pak z nich vyčetl, jak obešla stodolu, aby se k ní dostala zezadu. Někdo tehdy musel být v domě. Opatrně sledoval stopu k rohu ohrady, kde

se pokoušela přeřezat řemeny. Uviděl stopy Lee Foxe, ale nejprve je nepoznal.

Nedošlo tam k souboji… Odešli spolu k bráně… Ten muž ji otevřel a vyvedl hřebce.

Četl z těch znamení jako z knihy. Neviděl jen to, co měl před očima, ale dokázal si i vyložit pohyby oněch osob a někdy i odhalit jejich myšlenky a vztahy mezi nimi.

Děvče tady nasedlo… Muž došel ke svému koni… Byl vysoký nebo měl hodně dlouhé nohy. Witter to nebyl. Ani Nevers. Prohlédl si i koňské stopy a došel k závěru, že šlo o Lee Foxe.

Jeli spolu po cestě vedoucí k chatě. Takže Angie zamířila domů. Museli se někde minout, protože on se pohyboval mimo cestu.

Zastavil se a přemýšlel. O setkání s Foxem právě teď nestál. Musel se nejdřív utkat s Neversem a Witterem. Přestože byl Fox trochu mimo, existovala šance, že se s ním dohodne. To u Neverse neplatilo.

Ben Otten mu vůbec nepřišel na mysl. Otten stál stranou a Utah Blaine neměl možnost dozvědět se, že vstoupil do hry. Nebo že by mohl být nebezpečný.

Věděl, že utíkat už nebude. Tuhle fázi měl za sebou. Právo bylo jednoznačně na jeho straně a on měl v úmyslu dokončit svou práci. Pojede přímo do Red Creeku a ukáže se tam. Pokud bude někdo chtít vyvolat konflikt, má ho mít.

Jel pomalu, aby se valach neunavil. Slunce pálilo a zpod kopyt se zvedal prach. Doprovázel ho nakyslý pach potu, na který po těchto těžkých dnech už nikdy nezapomene. Zdálo se mu, že takhle zapáchá odjakživa, že byl vždycky neoholený, vyhublý hladem a žíznící po čisté studené vodě.

Blaine napínal uši a obezřetně se rozhlížel kolem. Ale nemohl být pořád ve střehu. Nemohl být stále opatrný. Víčka mu těžkla a brada padala na hruď. Zvedl hlavu a snažil se udržet oči otevřené. Nešlo to.

Odbočil z cesty do rokle, kde po chvíli dorazil k travnaté ploše stíněné před sluncem. Zavedl koně mezi stromy a uvázal ho. Pak si zul boty a natáhl se do trávy. Jakmile si lehl, usnul.

Witterovi tři vrazi dorazili na Šestačtyřicítku krátce poté, co Blaine odjel. Naštěstí byli unavení, hladoví a nijak zvlášť horliví. Uvařili si kávu a z bohatých zásob na ranči si připravili jídlo. Když se najedli, rozhodli se, že pojedou dál.

„Hele," řekl jeden z nich, který se jmenoval Todd, „Turley, ty tady zůstaneš, kdyby se sem náhodou vrátil."

Turley nic nenamítal. Měl už trmácení na koni plné zuby. Ukryl koně a usadil se v domě tak, aby viděl ven, sám nepozorován.

Věci se už začínají rýsovat, říkal si Todd. Když jsou Rink Witter a Hoerner v chatě té dívky, Turley na Šestačtyřicítce a pár chlapů na Velkém N, mají už pod palcem skoro všechna místa, kde by Blaine mohl doplňovat zásoby. Ztratili však Blaineovu stopu asi tři kilometry od Šestačtyřicítky a jeli dál do Red Creeku, kde zjistili, že tam Blainea nikdo neviděl. Todd pak podal zprávu Benu Ottenovi.

Otten už viděl situaci jasně a zamlouvala se mu. Vložil se do toho v pravý čas. Fuller a Clell Miller byli vyřízení a on by se vsadil, že buď Nevers nebo Fox budou mrtví, než to střílení skončí. Takže si cenu rozdělí on a ještě jeden muž.

„Dobrý nápad, nechat Turleyho na Šestačtyřicítce," řekl. „Jestli se tam Blaine vrátí, bude z něj mrtvola." Otten vytáhl z kapsy hrst mincí a položil Toddovi do dlaně zlatou dvaceti-dolarovou. „Kup si drink," vybídl ho, „ale nepřeháněj to, dokud tohle neskončí."

Todd strčil minci spokojeně do kapsy a už byl na odchodu, když Ben Otten potichu řekl: „Možná by nebylo špatné, kdyby sis zapamatoval, od koho jsi ty peníze dostal, Todde. Tedy pokud bys chtěl ještě další."

Todd se neohlédl. „Mám docela dobrou paměť, pane Ottene, zvlášť co se peněz týče. Nezapomenu. Mimochodem, Peebles je taky dobrej chlap."

Otten sáhl do kapsy pro dalšího zlatého orla. „Dej mu to a oba mě informujte o tom, co se bude dít." Zaváhal, nevěděl, kolik toho může říct. Pak dodal: „Nikdo neví, kolik zbude těch, co na tom všem vydělají, až tahle válka skončí."

Vrátil se zpátky do banky, aniž by věděl, jestli jeho slova padla na úrodnou půdu. Todd vypadal docela chytře a zdálo se, že by byl ochotný nechat se najmout. V každém případě mohlo těch čtyřicet

dolarů zapůsobit jako rozhodující argument. A bylo to lepší než jednat s Rinkem Witterem. Z toho chlapa mu běhal mráz po zádech.

Blaine náhle otevřel oči. První co uviděl, byly obrovské nohy, pak kolena a puška položená v klíně. Nakonec se jeho pohled zastavil na Ortmannově potlučeném obličeji.

Překvapilo ho, že se ten obr usmívá. „Člověče," řekl, „ty spíš stejně tvrdě, jako se pereš."

„Kde ses tady vzal?" zeptal se Utah a opatrně se posadil. Nevzpomněl si na toho muže od jejich rvačky. Teď pochopil, že to byla chyba.

„Trochu se rozhlížím kolem," řekl Ortmann a típl v trávě cigaretu. „Našel jsem tě, jak tady spíš, a napadlo mě, že bych tě měl ohlídat. Ani ne před dvěma hodinama projelo kolem pár Neversovejch chlapů."

„Ty tady jsi už dvě hodiny?"

„Skoro tři. Nechal jsem tě prospat." Blaine sáhl pro váček s tabákem a ubalil si cigaretu. Když se dotkl jazykem papírku, zvedl oči. „Co máš v plánu, Orte? Na čí straně jsi?"

Ortmann se zasmál a pobaveně se na Blainea podíval. Jedno oko měl ještě podlité krví. „Žádnej plán nemám. Jenom jsem si říkal, že chlap, kterej mě dokáže přeprat, si nezaslouží umřít, tak jsem se rozhod, že se do toho vložím."

Utah Blaine na něj vyvalil oči. „Myslíš na mojí straně?"

„Jasně." Ortmann zívl, opřel se o loket a do úst si strčil stéblo trávy. „Nikdy jsem proti tobě nic neměl, sakra. Chtěl jsem kus dobrý půdy a napadlo mě, že bude snadný urvat si kus Šestačtyřicítky. Ostatní si to mysleli taky, i když jenom pět nebo šest opravdu chtělo půdu. Některejm šlo jenom o to dělat problémy, jinejm o výpalný.

Řekli mi, že seš pistolník, zabiják. Myslel jsem si, že mi nebudeš k ničemu, ale když jsi zahodil zbraně, bojoval po mým a porazil mě, poznal jsem, že seš chlap podle mýho gusta."

Utah Blaine vstal a prohrábl si prsty vlasy. Pak si nasadil klobouk a natáhl ruku. „Jsi ten největší chlap na světě," řekl prostě. „Vydáš za tři."

Ortmann mlčel a Blaine chvilku přemýšlel. Pak promluvil: „Takže na rovinu. Tvoje pomoc mi přijde vhod, ale o nikoho jiného

nestojím. Nemá cenu, aby zbytečně umírali lidi, a někdy toho dva chlapi zvládnou víc než celá banda.“ Pak dodal: „Kolik je tady ještě poctivejch chlapů?“

„Možná pět nebo šest. Většinou farmáři z východu, jeden irskej zedník a tak podobně.“

„Dobře.“ Blaine potáhl z cigarety. „Až tahle válka skončí, postarám se, aby každej z vás mohl hospodařit na slušným kusu dobrý půdy. Ta zem bude patřit ranči, vy na ní budete pracovat a ranči připadne polovina úrody. Jestli na ní po pěti letech budete ještě hospodařit a odvádět dávky, připadne vám.“

Ortmann se zhluboka nadechl. „To je férová nabídka, člověče. Vím, že do toho půjdou. Znám je, všechno to jsou dobrý lidi.“ Zvedl pušku. „Tak jo, Utahu. Kam teď?“

„Co třeba nejdřív do Red Creeku?“ pronesl Blaine tiše.

XVIII.

Proti Ralstonu Forbesovi a jeho novinám už nikdo žádné další kroky nepodnikl. Red Creek dřímal na slunci s jedním okem otevřeným. Bylo ticho, ale všichni si uvědomovali, že město hrozí výbuchem. Mnoho občanů Red Creeku pocházelo z Texasu nebo Nového Mexika a pamatovalo si na boje mezi Moderátory a Regulátory, když snaha o potlačení zločinu vedla skoro k občanské válce. Příjezd Todda a Peeblese nezůstal bez povšimnutí. Oba muže ve městě dobře znali. Todd bojoval ve válce v Mason County a uprchl z vězení tam i v Sonoře. Peebles byl bojovník s indiány, zvyklý zabíjet bez ptaní. Byli to chladní, nelítostní muži a jejich pohled na věc se vždy shodoval s názorem toho, kdo si je najal.

Padjen pozorně sledoval ulici zpoza velkého okna hotelu Červená řeka. Měl zkušenosti se sbíráním informací, takže zakrátko pochopil, jak jsou rozdány karty. Dostal zaplaceno za to, že se postará o všechny právní aspekty převodu ranče do rukou Utahá Blainea, a měl v úmyslu dosáhnout toho dřív, než odjede z Red Creeku. Byl svědkem příjezdu Todda a Peeblese a velmi ho zaujal Toddův rozhovor s Ottenem. Dokonce zahlédl, jak si mince vyměnily majitele. Pak viděl, jak Todd přechází ulici a následován Peeblesem vstupuje do saloonu.

Mladý právník se nenuceně pohyboval po městě a s využitím všech svých diplomatických schopností si získával sympatie a šířil svůj pohled na věc. Věděl, že se mu to vyplatí, až boje skončí. Neda-

lo se odhadnout, kdo zemře příště. V každém případě udělal výbor bdělosti chybu, když začal s lynčováním, oběsil Blakea a málem i Neala.

Naznačoval, že to celé vypadá jako souboj dvou skupin, z nichž každá měla na střelbě svůj podíl, ale zabití Joea Neala byla vyložená vražda. Místní se pomalu začali přiklánět na jeho stranu. Padjen však věděl, že na akci je ještě brzy.

Todd byl vysoký, hubený muž se zachmuřeným obličejem a úzkýma, zlýma očima. Položil velké ruce na bar a objednal drink. Snědý Peebles stanul vedle něho. Dali si drink a hned nato další.

Ani jeden z nich neslyšel, že do ulice vjeli dva koně. Ale Padjen je okamžitě uviděl a napřímil se na židli. Neala a Blainea viděl pohromadě jen jednou, ale toho velkého muže s černým kloboukem nemohl nepoznat. A ten chlap jako hora nemohl být nikdo jiný než Ortmann.

Vyběhl zadním východem z hotelu a podařilo se mu dostat ke stájím v okamžiku, kdy tam dorazili ti dva. Nějaký pilný příznivec druhé strany už určitě běžel varovat ty v baru.

Utah Blaine uviděl Padjena a zastavil se, ale když se Padjen přiblížil, okamžitě ho poznal. „Je pravda, že Neal odkázal ranč mně?“ zeptal se.

„To se můžete spolehnout, ale dávejte si pozor, nebo si ho neužijete. V saloonu jsou dvaWitterovi zabijáci. Todd a Peebles.“

„Špatný herci,“ utrousil Ortmann a přehodil žvanec tabáku do druhé tváře. „Který dveře si mám vzít na starost?“

„Zkusíme je zajmout,“ řekl Blaine po chvilce přemýšlení. „Zabíjení už bylo dost.“

„A kam je zavřete?“ zeptal se Padjen prakticky. „Podívejte se, moc rád bych tady nastolil mír, ale když chytnete chřestýše za ocas, je lepší mu rozšlápnout hlavu, než vás uštkne.“

„To dává smysl,“ poznamenal Ortmann.

Utah Blaine si ten problém nechal projít hlavou a pak pohlédl na Padjena. „Je Angie Kinyonová ve městě?“

„Ne,“ odpověděl právník, „není. Nikdy jsem se s ní nesetkal, ale kdyby tu byla, věděl bych to. Mary Blakeová ji zná.“

Že by se Angie vrátila na ranč? Pokud ano, kde je Rink Witter? Utah promýšlel všechny možnosti a nelíbila se mu ani jedna. A k tomu ještě tahle komplikace ve městě. „Radši se vraťte do hotelu," poradil Padjenovi. „Není třeba, abyste se do toho pletl."

„Ale já…," začal protestovat právník.

„Ne," prohlásil rezolutně Blaine. „V záloze budete užitečnější."

Padjen zamířil zpátky ulicí, ale když ušel několik kroků a přecházel ulici, vyšel ze dveří saloonu Todd. Zůstal stát s jednou rukou na veřejích a zíral na Padjena. Krutost toho muže potřebovala oběť a zde, v osobě právníka, který přinesl zprávu Utahu Blaineovi, ji našla.

„Hej, ty!" zavolal Todd a vyšel do ulice. „Pojďsem!"

Padjen cítil, jak se mu sevřel žaludek. Nebyl ozbrojený a ani neuměl se zbraní zacházet. Ušel ještě několik kroků a pak se zastavil. „Co se děje?" zeptal se tiše. „Potřebujete právníka?"

Todd se zasmál. „Jaks na to sakra přišel, že potřebuju právníka? Já řeším svoje spory pistolí."

„Opravdu? Tak to vám jednoho dne přijde vhod obhájce, to mi věřte, příteli." Padjen se usmál. „Pokud se k vám dřív nedostane lynčující dav."

Todd sestoupil z chodníku a zamířil k Padjenovi. Klaply dveře a právník věděl, že Peebles vyšel ven také. „Nadežeň mi ho, Todde," řekl Peebles. „Vypálím mu cejch."

Padjen byl bledý, ale neztratil nervy. „Radši si nic nezačínejte," řekl. „Benu Ottenovi by se to nelíbilo."

To Todda zarazilo a zmátlo. Tenhle muž přinesl do města zprávu o Blaineově dědictví. Na druhou stranu to byl právník a Todd měl zkušenost, že právníci a bankéři jsou tvrdší než zloději. V kapse mu chřestily drobné ze zlaté mince a on nechtěl přísun zlata přerušit, sotva začal.

„Co máš s Benem Ottenem?"

Padjen postřehl šanci. Psanec byl zmatený a dostal strach. „Po tom vám nic není," odsekl ostře. „Pokud vám Ben bude chtít něco říct, jeho věc. A teď ustupte."

Zhluboka se nadechl a kráčel dál. Snažil se jít pomalu a klidně a neohlížet se. Konečně se dostal do hotelu. Pohlédl na šedovlasého recepčního. „To bylo o fous!" řekl.

Ale scéna na ulici ještě neskončila. Todd, podrážděn tím, že ztratil oběť, a také pocitem, že byl podveden, se rozhlížel po novém terči. Ani ne padesát metrů daleko uviděl uprostřed ulice stát nějakého muže.

Neznámý byl vysoký a horní polovinu obličeje mu stínil černý klobouk s plochou krempou. Na sobě měl vyrudlou tmavomodrou košili, potrhanou a špinavou. Na dvou opascích visela pouzdra se zbraněmi přivázaná nízko na stehnech. Boty měl okopané a bylo vidět, že už dávno neviděly leštidlo. Todd si nedokázal vybavit, jestli ho už někdy viděl.

Jak se díval, dala se mlčící postava do pohybu. Muž pomalu kráčel ulicí a Todd, který měl v sobě právě tolik whisky, aby v něm rozpálila zlobu, zaváhal. Zamžoural a pokoušel se rozeznat obličej, když náhle uslyšel Peeblese.

„Pozor!“ šeptal Peebles chraptivě. „To je Utah Blaine!“

Todd ztuhl šokem a náhle nevěděl co dál. Nikdy se nepovažoval za pistolníka Blaineovy třídy. Byl nájemný vrah, docela dobrý a vždy připravený zabíjet. Nechyběla mu odvaha, ale na druhou stranu nebyl blázen.

Blaine se k němu mlčky blížil. Nakonec to byl Todd, kdo promluvil první. „Co chceš? Kdo seš?“

„Ty pomáháš Witterovi. Jdete po mně. Jsem Blaine.“

Todd polkl. Přišel okamžik, kdy měl sáhnout po zbrani. Začal se potit. Náhle ho napadlo, co na té ulici vlastně pohledává. Proč hledá problémy, když by mohl být v saloonu. Proč tam sakra nezůstal?

„Já po tobě nejdu.“

„V Bahnitý strži to vypadalo jinak,“ řekl Blaine. „No, dostal jsi šanci. Zahoď zbraně a sedni na nejbližší vlak z města – nebo umřeš na místě, kde teď stojíš.“

A bylo to tu. Todd v hloubi duše tušil, že tenhle okamžik přijde, že ho čeká osudné střetnutí, kterému se nebude moci vyhnout. Víc než kulky se však bál oprátky. Možná má štěstí.

Blaine pozvedl hlas. „To platí i pro tebe, Peeblesi. Zahoď opasek a odjeď příštím vlakem z města.“

Peebles stál ve dveřích do saloonu. Napadlo ho, že má šanci. Jestli Blaine vystřelí, bude mířit nejdřív na Todda. Ve zlomku vteři-

ny by mohl Blainea zabít a shrábnout těch tisíc dolarů, které nabízel Nevers.

V okamžiku váhání, který předcházel Peeblesově odpovědi, Todd ke své hrůze vytušil, jaký bude další krok.

„Ty mě nezastrašíš, Blaine!“ vykřikl Peebles. „Z města neodjedu a zbraně nezahodím!“ Zatímco mluvil, sáhl po pistolích.

Todd pochopil, co se děje. Oběma rukama sevřel pevné pažby koltů, když ho náhle cosi udeřilo do břicha a na okamžik uvěřil, že ho Blaine uhodil pěstí. Ten však stál dobrých dvacet metrů daleko. Todd ucítil palčivou bolest, jako by do něj někdo zarazil žhavý pohrabáč. Podíval se ulicí a postava muže v černém klobouku jako by se zapotácela… Někde třeskla další zbraň… Pak se figura zapotácela ještě víc a on sklopil zrak k prachu u svých nohou. Bylo to divné. V prachu uviděl velké rudé kapky… červenou… krev… ale čí… Podíval se na sebe a z úst mu unikl bolestný sten. Zvedl hlavu k Blaineovi. „Ne!“ vyrazil ze sebe. „Prosím! Nestřílej!“ A pak padl na tvář a byl mrtvý.

Peebles rychle vypálil, minul a ztratil nervy. Uviděl, jak to Todd koupil do žaludku a otočil se zpátky ke dveřím. Podruhé vystřelí z bezpečí. Proběhl dveřmi a strnul.

Otrmann vstoupil do saloonu zadním vchodem. Stál uprostřed místnosti s brokovnicí v rukou. „Nazdar, Peebe!“ řekl. „Zastřelils mýho kámoše.“

„Proti tobě nic nemám!“ zachraptěl Peebles. Věděl, že Blaine půjde za ním. Zoufalství mu dodalo odvahu a on namířil na Ortmanna. Jeho kulka minula a roztříštila láhev za barem. Dávka broků z Ortmannovy pušky ho zasáhla do břicha. Peebles tvrdě narazil na dveře a otočil se kolem své osy, jako by ho udeřila silná ruka. Zhroutil se na chodník a pistole mu vylétla z ruky. Otevřel oči, zavřel je a znovu otevřel. Ve stínu pod verandou byla zima. Taková… zima…

Padjen si otřel tvář. Neuběhly ani tři minuty od chvíle, kdy ho Todd zastavil, a teď byli oba muži mrtví. Díval se, jak Blaine nabíjí zbraň, pak se otáčí a odchází ulicí.

Ben Otten seděl za svým stolem. Slyšel střelbu, ale nevstal. Nijak nestál o to zjistit, co se děje, věděl, že čím méně toho ví, tím lépe.

Když se otevřely dveře, Ben Otten vzhlédl. Uviděl v nich Utahá Blainea a ztěžka polkl. „No… tedy… Utahu! Jak se daří? Můžu pro vás něco udělat?“

„Ano. Můžete se sbalit a odejít z města.“

„Odejít z města?“ Otten vstal. „To snad nemyslíte vážně, Blaine! To… tohle vám neprojde! Patří mi tahle banka, mám tady ranč, mám…“ Jeho hlas se změnil v koktání a pak utichl docela.

„Jste v tom až po uši, Bene.“ Blaine byl trpělivý. „Jste blázen, když se ve svým věku pouštíte do takovejch věcí. Měl byste se sbalit a vypadnout.“

Otten bojoval o čas, čas na přemýšlení a plánování, třeba jen minutu, vteřinu… „Co se stalo na ulici?“ zeptal se.

„Todd a Peebles skončili v oblaku kouře ze střelnýho prachu.“

„Vy… jste je zabil?“

„Jen Todda. Peeblese zastřelil Ortmann.“

„Ortmann?“ Bankéř si přejel přes ústa hřbetem ruky. „Proč zabíjel Peeblese?“

„Ortmann je se mnou.“ Blaine se chladně díval, jak se starší muž snaží informaci strávit, a potěšila ho jeho reakce. „A tohle si zapamatujte.“ Blaineův hlas byl tvrdý jako ocel. „Když vám říkám, abyste odjel z města, myslím to vážně. Až se vypořádám s Rinkem Witterem, Reversem a Foxem, přijdu si pro vás. A doufám, že už tady nebudete, Ottene.“

Benu Ottenovi došly diplomatické schopnosti. Zachvátil ho strach dřímající těsně pod povrchem. Dostal vztek sám na sebe, že se mu nedokázal ubránit. Cítil, jak se mu svírají dírky, cítil, že toho bude litovat, ale přesto to řekl. „Ukousl jste si velké sousto, Utahu. Witter, Nevers, Fox a pak já. Možná se ke mně ani nedostanete.“

„Na to nespoléhejte.“ Utah se opřel svýma velkýma rukama o desku stolu. „Jestli něco nesnáším, Bene, tak je to chlap, který čeká schovaný, až ostatní umřou, aby mohl shrábnout všechno.

Nejste moc chytrej, Bene. Zjistil jsem to za pár dní z toho, co jsem viděl a slyšel. Máte pár dolarů, několik hypoték na majetku a vysoký mínění o svý osobě. Ta domýšlivost by vás mohla stát krk. Věřte mi, že tomu, kdo je skromnej, chutná jídlo stejně dobře, ale žije mnohem déle.“

Obrátil se a vyšel z banky. Náhle na něj padla únava. Zastavil se uprostřed ulice a pomalu si ubalil cigaretu. Spadl mu do klína velký majetek a byl teď boháč. Ale dědictví s sebou neslo i zodpovědnost, povinnost udržet ho pohromadě a zvelebovat. S jistým smutkem si uvědomil, že jeho tulácké dny jsou u konce, protože přijal zodpovědnost a pochopil, co z ní vyplývá.

Teď je tu válka, ale bude zase mír. Někdo se však musí postarat, aby mír vytrval, a on věděl, že je to jeho úkol.

Ortmann stál o kus dál a čekal na něho. Když k němu Blaine došel, usmál se. „Stejně je lepší, když bojujeme společně než proti sobě," řekl.

Blaine se zasmál. „Už jsem poznal, že umíš rozdávat pořádný rány. A teď vím, že to umíš i s brokovnicí."

„Vím, co byl Peebles zač. Chladnokrevnej vrah a lovec lidí. Zabil nejmíň deset chlapů, ale jenom jednomu nebo dvěma dal šanci se bránit." Srovnal krok s Blainem. „Co teď?"

Blaine se zastavil u redakce novin a Ralston Forbes vyšel ven, aby ho přivítal. Po ulici přicházel Padjen. „Chci, abyste vytiskl noviny, Raisi," řekl Utah, „a věnoval mi trochu místa na první straně. Zaplatím si ho, když to bude nutný."

„To rozhodně nebude. Cokoliv, co řeknete, patří na titulní stranu."

„Tak dobře." Utah zahodil cigaretu do prachu a rozšlápl ji špičkou boty. „Napište tohle. Zítra v poledne převezmu Spojenou 46. V pondělí začnu najímat honáky a potřebuju jich dvacet. Pak tam přidejte, že Nevers má deset dní, aby prodal svůj ranč a odjel. Jestli ho tady pak najdu, zastřelím ho."

„Opravdu chcete tohle zveřejnit?" vykřikl Padjen.

„Přesně tak. A ještě," pokračoval Blaine, „informujte Foxe, že chci, aby do deseti dnů zmizel jeho dobytek z území Šestačtyřicítky. Nechám ho na pokoji, když se bude držet stranou."

„To neudělá," řekl Ortmann.

„Asi ne, ale má možnost." Blaine se zhluboka nadechl. „A teď už musíme jít. Večer jedeme na Šestačtyřicítku."

XIX.

Tu zprávu přinesl Neversovi na Velké N Ben Otten. „Tak on se vrací na Šestačtyřicítku?“ řekl zadumaně. „Tak to bude jeho konec.“

Ben Otten měl špatné tušení. Ani slovem se Neversovi nezmínil, že ho Blaine poslal pryč. Jediné, co ho teď mohlo zachránit, byla smrt Utahá Blainea. Neversův důvěrný tón mu nijak nepřidal na optimismu. „Kdo je na Šestačtyřicítce?“

„Turley. Rink a Hoerner jsou u tý holky.“ Otten neklidně vstal. „To je špatné! Chlapi nesnesou, aby někdo obtěžoval ženu. To přece víš, Neversi. Myslím, že i jeden z mých honáků by dokázal zabít chlapa, který by ublížil ženě.“

„S Rinkem je v bezpečí. K ženám se chová s úctou.“ Nevers pohlédl na Ottena a v očích se mu zablesklo. „Ale chystám se tam zajet osobně. Ta klisnička potřebuje trochu zkrotit. Pletla se, do čeho neměla. Teď dostane, co zaslouží.“

„Nech to děvče na pokoji!“ Ottenův hlas byl napjatý. „Povídám ti, že to tví lidi nesnesou.“

„Jakmile budeme v sedle, nikdo s tím nic nenadělá. A kromě toho se vina hodí na Blainea. Jako všechno ostatní.“

Nebyla řeč o tom, že by Angie Kinyonová mluvila. Nevers zjevně neměl v úmyslu nechat ji naživu, aby mohla promluvit. Ben Otten šokovaně zíral na Neverse. Jak daleko ten člověk zašel! Před několika týdny ještě tiše hospodařil na svém ranči a závistivě pokukoval po zelené trávě Šestačtyřicítky. Pak přišlo lynčování, zabití Gida Blakea a vražda Neala. Čí nápad to byl? Částečně Neversův a

částečně Millerův. Ale od zabití muže a uloupení jeho ranče k zavraždění ženy byl už jen krůček.

Mnul si bradu a přemýšlel o osamělé Angii… a Neversovi. Otten se začal potit.

Nevers vyšel ven a zabouchl za sebou. Otten pohlédl na brokovnici na stojanu… Brokovnici používal Ortmann. Vina by padla na něho. Zaváhal a vzpomněl si, že se v ubytovně svítilo. A proč by vlastně měl zabíjet Neverse? Aby ochránil Angii… nebo ji zachránil pro sebe?

V ústech mu vyschlo, až se musel napít vody. Pak zamířil do ubytovny. Postarší muž se zachmuřeným obličejem, kterého znal jen od vidění, seděl na pryčně a četl si. O kus dál spal další. Na třech postelích, na něž dopadalo světlo lampy, nebyly žádné lůžkoviny. Otten pokývl hlavou jejich směrem. „Někteří honáci odešli?“

„Jo. Tři to zabalili dneska ráno. Ani se jim nedivím.“

„Proč?“

„Velký N skončilo.“ V hlase starého honáka byla rezignace. „Když se Nevers postavil Blaineovi, byl to začátek jeho konce.“

„Blaine je jenom člověk.“

„Ale jakej člověk. Podívejte se, co se stalo. Jdou po něm všichni, co maj nohy. A on se rozjede do Yellowjacketu a málem vymlátí z toho obra Ortmanna duši.

Všechny vás převez, Foxe, Millera, Fullera a Rinka Wittera. Miller je mrtvej. Lud Fuller je mrtvej. Wardlaw je mrtvej. K tomu ještě dva nebo tři další. A teď se k nim přidali i Todd a Peebles – a to byli tvrdý chlapi, to mi můžete věřit. Ale je snad mrtvej i Blaine?“

„Až doteď měl štěstí.“

Staroch si odplivl. „To není štěstí, je prostě chytrej. Kliku by moh mít tak dvakrát, ale Blaine vždycky uhod, co uděláte, a přechcal vás. Je na vás prostě moc rychlej. A už to zašlo moc daleko. Prolilo se moc krve. Přijde sem zákon a vám to všechno zlomí vaz.“

Otten věděl, že má pravdu. Podrážděně se otočil k odchodu. Neverse opouštějí jeho vlastní honáci. Došel ke svému koni a zůstal tam sklíčeně stát.

Znovu si představil Angii samotnou s Neversem. Bože, taková žena! Vybavil si její ladné pohyby, linii stehen pod suknì, když jede

na koni, bělost jejího krku, křivky ňader… Naskočil do sedla, divoce obrátil koně a pobídl ho ostruhami.

Bude tam pár minut před ním. Zastaví Rinka. Dostane Rinka nebo Neverse. Zabije Neverse sám. Sám… a pak… pak… Zuřivě zabodl ostruhy valachovi do slabin a řítil se po cestě, až ho vítr šlehal do tváře. Dostane se tam před Neversem… Jel zuřivě a bezohledně. Tušil, že by tak mohl zabít koně, ale bylo mu to jedno.

VRed Creeku v restauraci pohlédl Forbes přes stůl na Mary Blakeovou. V uplynulých dnech trávili hodně času spolu. Teď byl však neklidný. V zemi panovalo velké napětí a připomínala soudek se střelným prachem hrozící výbuchem. Za poslední hodinu viděl dvakrát projít ulicí muže, které znal jako počestné občany, ozbrojené pistolemi a puškami. Události začaly nabírat obrátky. „Otten odjel z města," řekla mu Mary. „Je v tom až po uši. Někdo mluvil a já mám seznam těch, co se zúčastnili lynčování. Vedl je Lud Fuller, ale Otten byl s nimi těsně předtím, než zabili vašeho otce. A hned poté se s nimi setkal. Tak brzy poté, že musel vyčkávat někde nablízku. Chtěl z toho vyjít s čistýma rukama."

„Tatínek vždycky považoval Ottena za svého přítele."

„Ten člověk je posedlý penězi. Ty mu brání vidět věci ze správné perspektivy. Je pro něj důležité jen získat a mít – bez ohledu na způsob, jakým toho dosáhne."

„Jak k tomu vlastně došlo, Raisi?"

„Čest by měla znamenat víc." Forbes pokrčil rameny. „Někdy si myslím, že se lidé zbláznili. Tahle země je tak velká a bohatá a oni se z ní snaží urvat co nejvíc, sami zabíjejí nebo schvalují násilí a zapomínají na poctivost. Naštěstí však ne všichni, tahle země rodí dobré lidi a bude rodit lepší. Těm špatným nakonec dojdou síly, vymřou a ti dobří dají všechno do pořádku. Výhodou je mít v zemi mladou generaci a vládu, která je ochotná zavádět změny."

K jejich stolu přistoupil Padjen. Uklonil se Mary na pozdrav, přitáhl si židli a posadil se. „Přišlo za mnou asi půl tuctu místních," řekl. „Chtějí, abych jim pomohl uspořádat volby a vybrat starostu, městskou radu a šerifa."

„Jsem pro!" Forbes uhodil dlaní do stolu. „To se mělo stát už dávno."

„Kdo by se hodil na šerifa?“ zeptal se Padjen. „Znáte zdejší muže. Chtěl jsem Blainea, ale nesouhlasili.“

„Nemohl jste přece čekat, že na to kývnou. Je na jedné straně sporu.“ Forbes se zamyslel. „Já bych byl pro Rockyho Whitea.“

„Nepracoval jako honák na Velkém N?“

„Dělal pro všechny, Neala, Neverse a Ottena. Aleje to dobrej chlap a bude svou práci brát vážně. A není zabiják.“

„Dobře.“

„Co se bude dít teď, Raisi? Nezpůsobí to problémy i Utahovi?“

„Možná ano, ale Utah by s tím také souhlasil. Tohle střílení a zabíjení musí skončit.“

Zmlkli a Ralston Forbes se zachmuřeně díval do talíře před sebou. Mary na něho pohlédla přes stůl a neklidně poposedla na židli. „Co udělají, Raisi?“ zeptala se. „Zatknou i Blainea?“

„To nevím. Lidem ve městě už došla trpělivost. Proti Blaineovi nic nemají. Vědí, že to nezačal, a uvědomují si, že jeho nárok na Šestačtyřicítku je oprávněný. Ale jeho pověst mu škodí. Všichni ho znají jako pistolníka.“

„Byl jste se podívat na Ripa?“ zeptala se pak.

„Je na tom trochu lépe. Dneska otevřel oči a byl při vědomí, když ho krmili. Pak zas hned usnul.“

Mary Blakeová vstala. „Raisi, dělá mi starosti Angie. Je tam na ranči sama. Ještě před pár dny bych se o ni nebála, ale teď se může přihodit cokoliv.“

Promnul si zátylek a přikývl. „Ano, mluvil jsem o ní s Padjenem.“ Začal přecházet neklidně po místnosti, zatímco Mary čekala. Všechno její nepřátelství k Angii bylo pryč. Byl to pomíjivý pocit, zrozený z její náhlé potřeby získat pro sebe a pro ranč silné ruce a vůli Utahá Blainea, z potřeby pomstít smrt svého otce.

Teď, když trávila tolik času s Raisem Forbesem, se její pocity změnily. Byl jako Blaine, stejně odhodlaný, i když mu chybělo něco z Utahovy energie a síly.

„Dáme dohromady skupinu chlapů, Padjene, a rozjedeme se tam,“ řekl náhle.

„Počkejte chvíli. Poslal jsem pro Rockyho Whitea.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Přišla servírka a dolila jim kávu. Forbes a Padjen seděli ztraceni v myšlenkách. Po několika minutách se k nim připojil Kent, kterému patřil obchod se smíšeným zbožím. S ním dorazil kovář Dan Corbitt a doktor Ryan.

Rocky White se dostavil jako poslední. Byl to vysoký, šlachovitý mladík s vážnou tváří a silnýma rukama. „Takže vy mě chcete za šerifa?“ řekl a rozhlédl se kolem. „Je to tak?“

„Přesně.“ Slova se ujal Forbes. „Usnesli jsme se, že jste na tu práci ten pravý. Budete dávat pozor na to, co se ve městě děje. Zarazíte násilí a zbraně se budou odkládat při vjezdu do města. Žádné přestřelky a ničení majetku.“

„A co mimo město?“

„K tomu právě mířím. Angie Kinyonová je sama ve svém srubu. Není tam v bezpečí. Chceme za ní jet a odvést ji sem. Když dojde k bitce, pokusíme se jí vyhnout a raději zatýkat.“

White pomalu přikývl. Pak se rozhlédl po přítomných. „Můj táta taky jednou dělal šerifa. Chápu svoje povinnosti, ale něco si musíme ujasnit. Nikoho nezabiju, pokud se tomu budu moct vyhnout. Když to půjde, budu zatýkat, ale když to nepůjde, podpoříte mě?“

„Bezvýhradně!“ vyhrkl Kent vzrušeně. „Je na čase nastolit tady právo a pořádek!“

Forbes a ostatní souhlasně přikývli. Pak znovu promluvil Rocky White. „Ještě jedna věc. Co s Utahem Blainem?“

„Co je s ním?“

„Přátelí se s vámi, Forbesi. A Padjen ho právně zastupuje. Nebudu nikomu nadržovat. Když to bude třeba, zatknu i jeho.“

Forbes přikývl. „To je v pořádku.“

White se opřel o stůl. „Abyste mi rozuměli, nic proti Blaineovi nemám. Seknul jsem s prací na ranči, protože jsem usoudil, že je v právu. A myslím si to pořád. Na tu půdu nemá nárok nikdo jinej než on. Ale jestli má být mír, musí se to týkat i jeho.“

„V pořádku.“

Rocky White odstrčil židli od stolu a vstal. „Tak můžeme vyrazit.“

Turley si připravil jídlo, snědl ho a pak slídil kolem, dokud nenašel láhev whisky. Nalil si skleničku a vyšel na verandu, odkud vi-

děl na cestu v obou směrech. Po několika hodinách na ranči byl už neklidný. Chtěl vědět, co se bude dít.

Seděl na verandě, popíjel whisky a kouřil a přitom se pozorně rozhlížel. Tisíc dolarů za zabití Blainea – to bylo víc, než si vydělal za celý život. A Blaine na Šestačtyřicítku nejspíš přijede.

Zašel do kuchyně, vzal láhev a vrátil se s ní na verandu. Upřel pohled na cestu a zarazil se. Co ten oblak prachu?

S puškou v ruce sestoupil po schodech z verandy. Nic neslyšel. A toho prachu nijak moc nebylo. Možná vzdušný vír.

Začal být nervózní. Bylo tam až příliš velké ticho. Sevřel pušku v rukou a pomalu se rozhlédl po dvoře ranče. Všude byl klid.

„Sakra," řekl nahlas, „už jsem lekavej jako ženská."

S puškou pod ramenem zamířil k ohradě a naložil koním seno. Několik minut se díval, jak žerou, pak se otočil a kráčel líně do stínu pod velkým stromem. Posadil se na lavičku u kmene a pohledem přejížděl po kraji lesa, rozích budovy, všude. Nikde nic.

Takhle nervózní obvykle nebýval. Vstal a zamířil k domu. Nějaký hluk ho přiměl, aby se ohlédl. Nic. Náhodný závan větru pohnul listím. Podrážděně došel k domu a vystoupal po schodech. Otevřel dveře zavěšené na kožených pantech a posadil se do chládku verandy.

Nalil si další drink. Žilami se mu plížilo teplo a cítil se lépe. Mnohem lépe. Náhle vstal. Proč tam s ním kruci někdo není? Bylo hrobové ticho. Ani ptáček nezazpíval… dokonce ani křepelka.

Ani cikády nezpívaly slunci svou oslavnou píseň. V ohradě zadupal a zafrkal kůň. Turley si přejel rukou přes obličej. Potil se. Však bylo také horko. Znovu naplnil sklenici tou dobrou whisky, postavil ji a rozhlédl se ostražitě kolem. Nikde se nepohnul ani lístek.

Náhle uslyšel, že po cestě přijíždí kůň. Blížil se klusem. Turley chvatně vstal a sestoupil z verandy. Kůň byl dosud ukrytý za stromy. Pak se kopyta ozvala za stájí a konečně se jezdec objevil na dvoře. Turley mu neviděl do obličeje pod krempou klobouku. Muž seskočil z koně a přehodil mu přes hlavu otěže. Obešel zvíře a Turley sebou trhl. Byl to Utah Blaine.

Pistolníkovi to vyrazilo dech. Ani na okamžik nepochyboval, že přijíždí přítel. Nikdo jiný, říkal si, by ne vjel s takovým klidem do

dvora. Ale byl to ten, na koho tam čekal. Chtěl Blaineův skalp, chtěl těch tisíc dolarů a teď je měl na dosah ruky. V podobě muže s rychlýma rukama a dvěma pistolemi, které zabily už nejméně dvacet mužů.

„Ty seš Turley?“

Turley měl tak sucho v hrdle, že skoro nemohl promluvit. „Jo, to jsem.“

„Párek tvých kamarádů špatně skončil v Red Creeku. Todd a Peebles.“

„Jsou mrtví?“ Turley na něj vyvalil oči a přál si, aby byl zpátky na verandě. Na slunci mu bylo hrozné horko. Proč sakra pil tu whisky? Když člověk pije, ruce ho tak neposlouchají. „Tys je zabil?“

„Jenom Todda. Peebles mě chtěl zastřelit ze zálohy za dveřmi, ale tam už na něj čekal Ortmann s brokovnicí. Skoro ho roztrhl na dva kusy.“

„Proč mi to povídáš?“ Turley se snažil sebrat odvahu a zvednout pušku. Dokáže to dost rychle?

„Myslel jsem si, že tě to bude zajímat, Turley,“ řekl Blaine potichu. „Mohl bych tě nechat naživu. Víš, Ortmann je právě teď za tebou a drží tu samou brokovnici.“

Když Ortmann promluvil, přeběhl Turleymu po zádech mráz. „Přesně tak, člověče. A nestojím v jedny čáře s tebou a Blainem. Chceš zahodit zbraně, nebo zkusíš vystřelit? Vyber si.“

Turley se bál pohnout. Co když si myslí, že se bude chtít bránit? Podíval se na Blainea, jako by čekal na rozkazy.

„Nasedni na koně, Turley, a ujížděj odsud,“ řekl Blaine. „Jestli se tady ještě někdy ukážeš, pověsíme tě.“

Turley se roztřásl. „Vy… vy mě necháte jít?“

„Přesně tak, ale pospěš si, než si to rozmyslíme.“

Turley se klopýtavě rozběhl ke koni. Pine, tam pojede. A pak na jihovýchod do Silver City. Kamkoliv, jenom pryč odsud.

XX.

Angie byla vystrašená, ale také opatrná. V domě byl starý námořní revolver jejího otce. Byl nabitý a uložený v dřevěné krabici v zásuvce skříně. Pomyšlení na zbraň trochu zmírňovalo její obavy, ale přesto se ji nepokusila získat. Neměla kde ji ukrýt a nechtěla riskovat, dokud to nebude naprosto nezbytné.

Odhadla Rinka Wittera několik hodin po jeho příjezdu. Choval se k ní s úctou, která by ji překvapila, kdyby neznala muže na Západě. Rink byl Západaďan – krutý v boji a bezohledný vrah, ale velmi ohleduplný k ženám.

Hoerner byl jiný. To Angie také poznala. Když si šla upravit vlasy, převlékla se do co nejobyčejnějších šatů a dělala, co mohla, aby zakryla svůj půvab. Snažila se však marně. Byla krásná, měla tmavé oči, plná ňadra a pohybovala se s elegancí, která jí byla vlastní stejně jako měkké, výrazné rty.

Hoerner byl statný chlap s chlupatou hrudí a hlubokým hlasem. Neustále ji sledoval pohledem, ale ona věděla, že dokud je tam Rink, je v bezpečí. Pistolník byl pověstný svou prchlivostí a Hoerner byl dost chytrý na to, aby se ho nepokoušel rozzlobit.

Rink Witter byl obdařen skoro indiánskou trpělivostí. Blaine ve svém vzkazu psal, že se vrátí, a tak to určitě udělá. Rink vycítil, že Angie Kynionová Utahá miluje a vážil si jí za to.

Obdivoval Blainea navzdory faktu, že se ho chystal zabít. Utah Blaine byl bojovník a to Rink dokázal ocenit.

Když uviděl oblak prachu na cestě, zůstal klidně sedět a pozoroval ho. Ještě dříve, než mohl rozeznat rysy jezdcova obličeje, poznal, že to není Blaine. To ho rozčílilo.

Ať už to byl kdokoliv, neměl tam co pohledávat. Nikdo neměl důvod tam jezdit. Prach nebo stopy mohly Blainea varovat, aby byl velmi opatrný.

Muž na koni byl Nevers. Dojel na dvůr a sesedl. Rink vstal a tiše zaklel. Nevers už kráčel ke dveřím a nechal koně stát na otevřeném prostranství! Ten blázen! Co si myslí, že je Utah zač? Nějaký zatracený zelenáč?

Nevers otevřel dveře a rychle se rozhlížel po Angii. „Kde je ta holka?“ zeptal se.

„Ve vedlejší místnosti.“ Rink pohodil hlavou. „Co se děje? Zbláznil ses? Jestli Blaine uvidí tvýho koně, nikdy sem nepřijede.“

„Blaine má namířeno na Šestačtyřicítku. Tam ho dostanete. Hned se tam z Hoernerem rozjedete.“

Rinkovi se to vůbec nelíbilo. „Přijede sem. Nechal tady vzkaz.“

„Na tom nesejde. Otten ho viděl ve městě. Řekl Benovi, že se chce na Šestačtyřicítce usadit.“

To dávalo smysl, ale Rinkovi se změna plánu pořád nezamlouvala. Nezdálo se mu ani Neversovo chování. Nedokázal poznat, co na něm není v pořádku, ale něco tam určitě bylo. Pak ho napadla jiná věc. „Otten viděl Blainea ve městě? Kde byli mí chlapi?“

Nevers ovládl svou netrpělivost. Bylo by hloupé vzbudit ve svém muži podezření. Rink by nikdy netoleroval to, co měl v plánu. „Tví chlapi?“ Snažil se ovládnout, ale i tak byl jeho hlas plný vzteku. „Ti si vedli opravdu moc dobře! Blaine a Ortmann je rozmázli jako švábы. Blaine zabil Todda, a když se do toho chtěl vložit Peebles, Ortmann ho zastřelil.“

To vyžadovalo vysvětlení, proč bojuje Ortmann na straně Blainea. Nevers to krátce a podrážděně objasnil. Hoerner ho tiše pozoroval a potahoval z cigarety. Nenechal se oklamat. Věděl, proč Nevers přijel a co má za lubem.

Rink váhal a pátral po důvodu Neversovy zjevné úzkosti a podráždění. Když na nic nepřišel, pokrčil rameny. „Tak jo, pojedem na

Šestačtyřicítku. Je tam Turley. Když se tam Blaine objeví, Turley na něj aspoň zkusí vystřelit.“

Rink se otočil a kývl na Hoernera. Ten zaváhal a pohlédl na Neverse. „Opravdu chceš, abych jel s tebou? Možná bych měl radši zůstat tady.“

Nevers probodl Hoernera pohledem. „Ty pojedeš na Šestačtyřicítku!“ vyštěkl zuřivě. „Kdo tě platí?‘

„Vy,“ odpověděl Hoerner, „ale možná si od vás přestanu mzdu brát.“

Rink Witter se díval z jednoho na druhého. „Jedeš se mnou?“ zeptal se Hoernera. „Nebo se bojíš Blainea?“

Hoerner se prudce otočil, rudý ve tváři. „Zatraceně dobře víš, že se nebojím nikoho!“ Popadl klobouk a pušku., Jdeme!“ U dveří se zastavil. i „Možná budeme brzo zpátky,“ řekl Neversovi.

Nevers stál ve dveřích a díval se za nimi. Pak se rychle obrátil. Angie Kinyonová stála ve vchodu do kuchyně. „Oni odjeli?“

„Jo.“ Neversův hlas byl zastřený a něco v jeho tónu rozeznělo Angii v hlavě varovný zvonek.

Obezřetně na něj pohlédla. Nikdy neměla Neverse ráda. Cítila v něm zvíře, tupé a kruté. Nevers měl silný krk a široká, svěšená ramena. Podíval se na ni přes stůl. „Dokážeš se dostat chlapovi pod kůži,“ řekl tiše. „A taky do snů.“

„Opravdu?“ Angie Kinyonová už věděla, o co jde, a dokázala chladně uvažovat. Tomuhle čelila od svých čtrnácti let a pokaždé se jí podařilo nějak vyklouznout. Ale Russ Nevers se toho večera choval jinak – něco ho sžíralo.

„Víš to moc dobře,“ řekl Nevers. „Proč se chceš zahodit s tím Blainem?“

„Utah Blaine je lepší než vy všichni dohromady,“ odpověděla tiše. „Stojí na vlastních nohách, zatímco vy se schováváte za tlupou najatých zabijáků.“

Neversovi zrudl krk a v očích se mu krutě zablesklo. Chtěl tu dívku pevně stisknout a dát jí lekci. „Myslíš, že se ho bojím?“ zavrčel pohrdavě, ale znělo to trochu nuceně.

„Vím, že ano,“ řekla Angie. „Nejste blázen, Russi Neversi. Jenom blázen by se Blainea nebál.“

Dosedl na židli proti ní. „Nalej mi trochu kafe," poručil.

Změřila si ho pohledem, došla ke kamnům a zvedla konvici. Vzala do ruky hrnek a naplnila ho. Ale místo aby s ním došla k němu, jak čekal, podala mu ho přes stůl. Pokusil se ji chytit za zápěstí a ona mu polila ruku skoro vroucí kávou.

Vykřikl bolestí a přitiskl si ruku k ústům. „K čertu s tebou! Určitě jsi to udělala schválně!"

„Ale pane Neversi! Jak to mluvíte!" zvolala posměšně.

Probodl ji pohledem. Pak se náhle rozběhl kolem stolu. „Je na čase, aby z tebe někdo dostal tu tvoji povýšenost!" vykřikl. „A udělám to já!" Rychle mu vyklouzla a zůstala stát proti němu.

„Kdyby někdo přišel, vypadal byste jako blázen," řekla. „A co byste dělal, kdyby přijel Blaine?"

Zastavil se, celý rudý vzteky. Její slova pronikla jeho zuřivostí. Náhle si uvědomil, že se úmyslně připravil o všechnu pomoc! Co když přijde Blaine?

Angie chladnokrevně zvedla vzkaz z místa, kde ho nechal Rink. Hodila ho před něj na stůl. „Jak se vám líbí tohle?" zeptala se. „Víte, co se stane, když vás Blaine přistihne, jak mě obtěžujete?"

„Nenajde nás," zavrčel. „Odjel na Šestačtyřicítku!"

Zatímco spolu mluvili, dělo se několik věcí naráz. Ben Otten projížděl posledním úsekem cesty k chatě u řeky, zatímco Lee Fox se se dvěma muži blížil ze severu. Opustil svůj post, kde vyhlížel Blainea, a dorazil ke stavení obloukem přes kopce. Když zastavil na kraji a podíval se dolů, uviděl stát na dvoře koně. A pak spatřil, jak k brodu přijíždí další jezdec a chystá se vstoupit do řeky. Lee Fox rychle promluvil na své lidi a rozjel se po cestě dolů.

V Red Creeku bylo rozmístěno šest zástupců šerifa ozbrojených brokovnicemi. Jejich úkolem bylo udržovat mír. Pak vyšel na ulici Rocky White doprovázený Padjenem a Forbesem. Nasedli na koně.

Jeden drsný pistolník, který přijel do města hledat práci, si dolil sklenici. Pohlédl na barmana. „Jednu na cestu!" řekl.

„Odjíždíte?"

Muž kývl hlavou k ulici. „Vidíte ty chlapy, co jedou z města? Jsou to poctiví lidi, a pořádně naštvaný! Pane, mám za sebou spoustu

šarvátek, ale když se naštvou obyčejný lidi, je na čase vydat se na cestu. Do deseti minut budu v prachu!“

Ben Otten se přiřítil k chatě, právě když Nevers podruhé vyjel po Angii. V okamžiku, kdy dívka utekla do vedlejší místnosti, uslyšel dusot kopyt. Zarazil se a zbledl. Sáhl pro pistoli a rozběhl se ke dveřím. Dostal se tam právě včas, aby viděl nějakého muže seskočit z koně a zamířit k domu. Nevers byl vyděšený. Zvedl zbraň a vypálil.

Ben Otten zahlédl tmavou postavu ve dveřích, uviděl, jak u hlavně zbraně vykvetl ohnivý květ a ucítil, jak ho něco udeřilo do hrudníku. Noha mu sklouzla z prvního schodu na verandu, padl na obličej a pak se skutálel dolů do prachu.

Russ Nevers vyběhl ven a zvedl kolt, aby vystřelil podruhé. Náhle strnul a zíral na ležícího muže. Ben Otten!

Angie uslyšela jeho překvapené zavrčení v okamžiku, kdy vyndávala ze zásuvky krabici s pistolí. Ukryla zbraň pod zástěru a vrátila se do kuchyně.

Russ Nevers uslyšel její kroky. Otočil se a otupěle na ni pohlédl. „Je to Otten,“ vypravil ze sebe. „Zabil jsem Bena Ottena.“

Ještě tam tak stál, když do dvora vjel Fox se svými muži. „Proč jsi ho zabil?“ zeptal se udiveně.

„Překvapil mě. Myslel jsem, že je to Blaine.“

Fox se podíval na Neverse a pak na Angii. Bylo vidět, jak mu situace pomalu dochází. Dospěl k rozhodnutí a přikývl.

„Odkliď ho odsud,“ řekl krátce. „Jede sem Blaine.“ Pak se otočil ke svým mužům. „Dejte té holce roubík, ale chovejte se k ní slušně.“

Angie ho slyšela promluvit, ale slovům nerozuměla. Nevers chytil Ottenovo tělo v podpaží a vlekl ho pryč. Dva honáci sesedli a zamířili k ní, zřejmě aby Neversovi pomohli. Netušila, co mají v úmyslu, dokud se jí nezmocnili. Pokusila se vytáhnout kolt, ale vykroutili jí ho z ruky.

„Nic se vám nestane,“ ujistil ji Fox. „Jenom nechceme, abyste Utahá varovala.“

Bezmocně sledovala, jak zametají prach na místě, kde padl Ben. Dívala se, jak odvádějí koně, odstraňují stopy a pak zaujímají pozice.

Russ Nevers byl v domě, Lee Fox ve stáji, jeden z jeho mužů v ohradě a druhý za hranicí dřeva na kraji lesa. Pět mužů připravených zabíjet. A někde na cestě byli Rink Witter s Hoernerem.

Utah Blaine byl pryč už více než dvacet minut, když Ortmann slyšel přijíždět jezdce. Hned nato je uviděl: Rinka Wittera a Hoernera.

Pečlivě zamířil na Hoernera a vypálil. Minul, ale výstřel oba vyděsil, a tak seskočili z koní do křoví. Ortmann začal křoví chladnokrevně ostřelovat z jedné strany na druhou.

Hoerner ležel na břiše v podrostu a tiskl se k zemi. Nad hlavou mu létaly kulky a vydávaly odporný zvuk. „To není Utah!“ řekl. „Ten by nás nechal přijít blíž.“

„Vím, že není. Musí to bejt Ortmann.“

„Na co čekáme? Stáhneme se. Blaine určitě odjel za tou holkou.“

Rink Witter se nad tím zamyslel a usoudil, že má Hoerner pravdu. Navíc se mu nijak nelíbilo, že nechal Angii Kinyonovou s Neversem samotnou. Čím déle o tom uvažoval, tím víc byl přesvědčený, že jí hrozí nebezpečí.

Odplížili se ke koním, nasedli a zamířili tam, odkud přijeli. Ortmann je slyšel odjíždět a tiše zaklel. Napadlo ho, že by se mohl vydat za nimi, ale pak si vzpomněl na Utahovy instrukce. Zůstat tady, ať se děje cokoliv.

„Aspoň nebudu muset přemejšlet, na koho mám vystřelit dřív,“ řekl si zachmuřeně.

Ortmann si připravil jídlo a snědl ho u stolu, odkud viděl na cestu. Seděl tam, dokud slunce nezapadlo a po svazích okolních hor se nepřiplazila tma.

V chatě pod platany přišla noc. Ve tmě zmizela nejdřív stáj, pak dvůr pod stromy. Muži jeden po druhém přicházeli zadními dveřmi dovnitř, najedli se a zas odcházeli. Přišel Fox, zkontroloval Angii pouta, vyndal jí roubík a uvařil kávu.

„Jen zůstaňte v klidu,“ řekl, „a nic se vám nestane.“

„Mám být klidná?“ zeptala se trpce. „Zatímco vy budete zabíjet lepšího muže, než jste všichni dohromady?“

Všechno zahalila temnota. Ve větvích platanu u domu si procvičoval své trylky drozd. Fox se uložil na dvoře na koňskou houni s pistolí v ruce. Angie usnula, probudila se a opět usnula.

Utah Blaine byl natažený na břiše na kopci mezi cedry. Měl pod sebou deku a navzdory chladu se mu leželo celkem pohodlně. Od malého ranče byl přesně tři sta metrů daleko. Ze své vyvýšené pozice viděl všechno kromě dvora a zadního vchodu, které zakrývalo listí platanů.

V ohradě byla Angiina klisna a jeho šedák. Angii však nikde nezahlédl. Přijel těsně před setměním, a jakmile padla tma, neviděl už nic než světlo v kuchyni a stíny vrhané horami ozářenými měsícem. Jednou někdo přenesl lampu z kuchyně do vedlejší místnosti a zpátky. Několikrát uslyšel, jak se zavřely dveře.

Všichni vetřelci dorazili na ranč před ním, takže je nezahlédl. Věděl však, že to místo budou sledovat. Stáhl se hlouběji do lesa a zapálil si cigaretu. Začínala mu být zima, ale neodvážil se rozdělat oheň. Věděl, že mu nezbývá než čekat. Jestli je dole sama, je v pořádku. Jestli sama není, dříve či později se stane něco, co mu poslouží jako varování.

Počká do rána a pak začne jednat.

Fox náhle zvedl hlavu. Uslyšel, jak podlaha v domě tiše zapraskala pod něčíma nohama. Otevřely se dveře. Vstal, prohodil slovo ke svým mužům a jako duch vklouzl do chaty.

Ve světle zastíněné lampy poznal, že se nemýlil. Nevers stál nad vyděšenou, bezbrannou dívkou a chlípně si ji prohlížel.

„Tady nejseš doma, Russi.“

Nevers se otočil a vztekle se na něj zamračil. „Sakra, Lee! Proč se nemůžeš starat o svý?“

„Tohle je moje věc.“ Fox byl klidný, ale oči mu plály. „Nechci skončit v oprátce!“

„Vraťse tam, kam patříš!“ odsekl Nevers.

„Ba ne.“ Fox zavrtěl hlavou. „Já tady zůstanu. A ty jdi do stáje.“

„K sakru!“ vybuchl Nevers.

Lee Fox pozvedl pušku, až se hlavní dotýkala Neverse. „Odejdi, Russi, nebo tady jeden z nás zemře.“

Russ Nevers ještě nikdy necítil takovou nenávist jako v té chvíli. Dlouze se na Foxe zadíval a pak se otočil na patě. „Zatraceně! Chováš se jako blázen!“

Vyšel z domu a zabouchl za sebou. Utah Blaine tu ránu slyšel. Znepokojila ho.

XXI.

Zahalen tmou sestoupil Utah Blaine z příkrého svahu. Instinktivně cítil, že se blíží rozhodující střetnutí. Když začala obloha šednout, stál v křoví pod platany ani ne padesát metrů od chaty.

Nespěchal. Zapálil si cigaretu a vyčkávavě sledoval dům. Několik minut nespatřil žádný pohyb nebo známku života, a když konečně něco zahlédl, byl to jen tenký pramínek kouře stoupající z komína. Prohlížel si ho zpod naježeného obočí a snažil se vzpomenout, jestli se mu Angie někdy zmínila o tom, kdy vstává.

Vítr nefoukal a čistá obloha slibovala horký den. Utah byl unavený, ale ve střehu. Jako vždy před blížícím se nebezpečím byl klidný, jen cítil, jak se mu napínají svaly.

Vlněnou košili měl ztuhlou potem, prachem a zaschlou krví. Na bradě mu rašilo strniště a kolem jeho dlouho nemytého těla visel zatuchlý zápach, který skoro úplně překrýval vůni lesa a zeleného listí. Slyšel šplouchat vodu v nedaleké řece.

Slabý sloupec kouře líně stoupal k obloze. Náhle zčernal a Utah přimhouřil oči. Silně potáhl z cigarety a díval se.

Kouř cosi zastavilo, možná hadr nasáklý olejem. Pak se objevil další obláček – pauza – a ještě jeden.

Někdo v domě – a mohla to být jen Angie – vysílal signál, aby ho varoval!

Z ohrady zazněl ostrý výkřik. Muž, kterého Utah předtím neviděl, se náhle objevil za korytem na vodu a rozběhl se k zadním dveřím. Hlasitě přitom klel.

Utah se pousmál. „Hodné děvče!“ řekl. „Moc hodné!“

Její pokus byl úspěšný. Uslyšel jakousi hádku, mužský a Angiin hlas. Pak se k nim připojil ještě jeden muž. Slova nedokázal rozeznat. Hlas mu připomínal Lee Foxe.

Chlap vyšel ze zadních dveří, opět se skrčil za koryto a zmizel z dohledu. Byl to Foxův člověk. Blaine ho viděl jen jednou, ale zaslechl, že se jmenuje Machuk.

Utah si zamyšleně prohlížel dvůr. Jeden muž byl v ohradě, další v domě a jeden bude nepochybně ve stáji.

Kolik jich je celkem? Fox neměl tolik honáků jako Nevers, ale mohlo by tam být tak šest nebo sedm chlapů. Nejméně čtyři až pět. A k tomu, což bylo nejhorší, ještě Rink Witter a Hoerner. Dokouřil cigaretu, zahodil nedopalek a pečlivě ho uhasil špičkou boty.

Spěch by mohl být osudný. Nejdřív musí přesně zjistit, kolik střelců tam je. Pak by mohl mít šanci. Nastražili na něj past a čekají, ale ten kouř mohl znamenat jedině snídani, přinejmenším kávu.

Blaine se ušklíbl a v zelených očích se mu zlomyslně zablesklo. Sám by nepohrdl hrnkem kafe. Zamyšleně sledoval dům, ale zadní vchod kryl přinejmenším jeden muž. Navíc nemohl postupovat doprava, protože tam poletovalo několik strak, které by určitě spustily křik.

Před ním leželo několik spadlých stromů. Sedl si na kmen jednoho z nich a vyčkával. Z domu k němu doléhalo cinkání talířů. Kdyby byl uvnitř Nevers, vtrhl by tam. Pokud by došlo ke střelbě, zabil by ho bez výčitek svědomí. Lee Fox byl však jiný případ. Muže s tak lehkým prstem na spoušti bylo těžké zastihnout nepřipraveného. Navíc Utah chápal Foxovo postavení.

Vytáhl váček s tabákem a ubalil si další cigaretu. Netrpělivost by mu teď mohla podrazit nohy. Dokud byl tam nahoře a mohl je sledovat, bylo čekání mnohem horší pro ně. Dalo se čekat, že jim povolí nervy jako prvním.

Napadlo ho už několik plánů, ale všechny zavrhl jako nerozumné. Viděl, jak Angie vyšla ke korytu pro vodu, na chvilku zaváhala a pak zavolala na Machuka. Jezdec ze Stolové hory se zvedl a šel do domu. Utah slyšel cinkat talíře, což jen povzbudilo jeho krutý hlad. Machuk se po nějaké chvíli vrátil na své místo za korytem a zavolal na dalšího muže.

Tenhle honák kráčel s jedním ramenem podivně skloněným. Vynořil se odkudsi poblíž hranice dřeva a minul ohradu. Už se mu odhalili tři. Kde byli ostatní? Jeden určitě ve stáji.

Po nějaké době se muž se skloněným ramenem vynořil z chaty. Zastavil se u koryta a Blaine ho jasně slyšel říkat: „Lee si myslí, že už to nebude dlouho trvat."

„To doufám. Už mám plný zuby toho dřepění v prachu."

„A dneska bude vedro."

„Jo."

„Tak jo, jdu zavolat Neverse." Muž šel dál a zastavil se u stáje.

Nevers přešel dvůr k zadnímu vchodu. Vypadal zpustle a na obličeji měl černé strniště. Utah Blaine si ho pečlivě prohlížel. Nevers zuřil a každým okamžikem mohl vybuchnout. Představoval zvláštní kombinaci vlastností. Nikdy nebyl dobrý člověk a na stranu slušnosti se přidával, jen když se mu to hodilo. Teď překročil hranici, ze které už se nevrátí.

Nevers vstoupil do domu a znovu bylo slyšet chrastit nádobí. Pak zazněl Neversův hlas: „Neměl bys radši hlídat venku?" zeptal se.

Někdo, nejspíš Fox, odpověděl tišším hlasem. Pak se opět ozval Nevers. „Opravdu? Někdy se pleteš, kam nemáš, Lee! K čertu s tebou, já…"

Slova cosi přerušilo a pak Utah uslyšel zevnitř zaklení. „Co je ta holka vlastně zač? Nic víc než zatracená…"

„Neříkej to!" To byl určitě Fox. Jeho hlas byl ostrý, nebezpečný. Utah strnul, připravený rozběhnout se dolů. Co se to s Neversem děje? Copak nevidí, že jeho společník má nervy napjaté k prasknutí? To platilo i pro Neverse, ale ten na tom pořád ještě nebyl tak zle jako Lee Fox. Pokud by se ti dva utkali v souboji, měl by vždy navrch Fox.

Nevers si to zřejmě uvědomil, protože něco zavrčel a vyšel ven. Cestou ke stáji se šťoural v zubech a něco si mumlal.

Utah čekal… a čekal. Nic dalšího se nedělo. Byli jen čtyři. A o všech věděl.

Tohle by mohlo být rozhodující střetnutí. Mohl vyřídit Neverse a až by ten byl ze hry, třeba by se mu podařilo nějak se s Foxem dohodnout. Rančer ze Stolové hory se občas choval docela rozumně. Takže Nevers musí být první.

Angie byla s Lee Foxem v bezpečí. Zamračil se. Kde je Ben Otten? Ve městě? Na útěku?

Utah se pomalu stáhl zpátky do křoví. Postupoval podrostem, vyhnul se ohradě a přibližoval se ke stáji zezadu. Byl v pokušení vyřídit muže za hranicí dřeva, ale neudělal to. Obešel ho a konečně dospěl ke stáji. Tam musel vyjít z křovin na otevřené prostranství. Postupoval opatrně k rohu. Vyhlédl ze stínu obrovského stromu. Ještě krok a bude uvnitř u Neverse.

Do stáje vedly z každé strany jedny dveře. Jedněmi z nich chtěl vstoupit. Věděl, že Nevers se dívá z těch druhých. Občas tam zahlédl nějaký pohyb.

Utah zaváhal a obešel roh. V tom okamžiku se za ním ozval chladný, triumfální hlas.

„Sledoval jsem tě, Blaine!“

Utah se obrátil; věděl, koho uvidí. Ani ne třicet metrů od něho stál Rink Witter. Vynořil se ze skal poblíž cesty. Napravo, dvacet metrů od něj, postával Hoerner.

Utah Blaine strnul. Byl v pasti. Za sebou měl Neverse, před sebou Wittera a Hoernera. Pak tu byl ještě Fox v domě a jeho dva muži.

Bylo jich šest. „A je to, Utahu,“ zašeptal pro sebe. „Vydal ses z trumfů.“

Nepřestal však přemýšlet. Neměl šanci dostat se z toho živý, jedině jich mohl vzít pár s sebou. Rinka a Neverse. Musel by rychle vystřelit na Rinka – ne však ukvapeně – pak se otočit a vypálit na Neverse.

Pokud bude ještě naživu, mohl by se dostat do stáje. To ale znamenalo ignorovat palbu čtyř chlapů, z nichž jeden je nájemný vrah.

Utah Blaine stál vedle stromu, nohy rozkročené, hlavu skloněnou a díval se do planoucích modrých očí Rinka Wittera. Bylo ticho, jen v domě zapraskala podlaha. Někde zaskřehotala straka. A Utah Blaine věděl, že kousek od něho je milovaná žena, kterou chtěl zachránit.

Cítil, jak se v něm zvedá vztek přicházející s bojem, zuřivost bojovníka čelícího smrtící hrozbě. Náhle ho opustily pochybnosti a strach a v okamžení se stal chladnokrevným bojovníkem hájícím to, co je pro něj cenné.

Zvedl hlavu a náhle se rozesmál. Byl to suchý, ironický smích, který patřil jen jemu Utahu Blaineovi a tomu, jak se po to všem pečlivém plánování nechal lapit do pasti. Ten zvuk roztříštil ticho jako kulka sklenici.

„Rád tě tady vidím, Rinku," řekl. „Bál jsem se, že přijdeš pozdě na oslavu."

„Pošlu tě do pekla, Blaine!" Rinkův hlas byl tichý a chladný.

Utah Blaine ho chtěl vyvést z míry, chtěl ho připravit o jeho nebezpečný klid. „Ty?" ušklíbl se. „Ale Rinku, sám a bez pomoci by ses tohohle dne ani nedožil! Viděl jsem tě tasit. Seš tak pomalej, že se skoro stydím, že jsme oba ze Západu. Ty že seš pistolník?"

Znovu se zasmál. „Co se týče posílání do pekla, tak se vší pomocí se ti to možná podaří. Ale víš co, Rinku? Jestli půjdu do pekla, sklouznu se tam po krvi, kterou proliješ ty a Nevers. Vezmu vás dva chřestýše s sebou a nejdřív…," mluvil tak, aby je znervózněl, „…tebe!"

Jeho ruce neuvěřitelně rychle sáhly po zbraních. Rink byl připravený, ale Blaineovy hrozby trochu narušily jeho soustředění. Avšak ani bez toho chvilkového zaváhání by nikdy Utahá nepředstihl. Hlaveň jeho koltu se teprve zvedala, když uviděl ty dvě zbraně a věděl, že je mrtvý.

Pochopil to v jediném strašném okamžiku. Zdálo se mu, jako by vzdálenost mezi nimi zmizela a on se díval přímo do Blaineových zelených očí. Pak uviděl záblesk z hlavně, ucítil, jak ho zasáhla kulka

a zapotácel se. Dál se však snažil zamířit a vystřelit. A pak ho do boku zasáhla druhá kulka jen zlomek vteřiny po první a začal se kácet k zemi.

Z jeho koltu vyšla rána a střela pleskla do kmene stromu. Došlo mu, že se mu ani nepodaří Utahá zasáhnout, a zoufale vykřikl. Z posledních sil se narovnal a jeho kulky létaly naslepo vzduchem, zatímco smrt stahovala oponu a svět se před ním ztrácel, až zmizel docela.

Blaine se otočil. Dva předchozí výstřely třeskly jako jeden a on uskočil, aby ho aspoň zčásti kryl kmen stromu. To, co uviděl, mu málem vyrazilo dech. Místo aby Nevers vystřelil na něj, zvedl zbraň a střelil Lee Foxe do břicha!

Fox na něj vytřeštěně zíral. Pak se zapotácel a pokusil se zvednout ruku s pistolí. „Měl… měl jsem tě… zabít!“ Pomalu otočil hlavu a s jistou těžkopádnou důstojností pohlédl na Blainea. „Zab ho,“ vypravil ze sebe. „Ten darebák si nezaslouží žít!“ Pak se zhroutil na zem a zůstal bez hnutí ležet.

Hoerner se rozběhl a dostal se za Blainea. Rychle mu vystřelil do zad. Jednou… dvakrát… třikrát.

Dvorem burácela střelba a postřelený Blaine se vypotácel zpoza stromu. Vypálil na Neverse, zasáhl ho do ramene a další kulkou mu vyrazil z ruky zbraň. Pak se Blaine otočil, padl na kolena, přes rudou mlhu před očima namířil na Hoernera a stiskl spoušť.

Uviděl, jak sebou jeho velké tělo trhlo, vyměnil si zbraně, vypálil znovu a Hoerner padl do prachu. Utah se obrátil a spatřil, jak tam Nevers stojí s pravým bokem rudým krví.

„Seš vrah, Neversi!“ Blaineův hlas zněl zcela klidně. „Tohle jsi začal ty! Byl jsi s Fullerem, když věšeli Neala! Byla to tvoje práce! Tvojí vinou umírali dobrý chlapi!“

Utah Blaine pozvedl kolt a Nevers vykřikl. Pak ho Blaine střelil do srdce. Nevers tam chvilku stál, dokud ho další kulka nesrazila na strom. Muž s pokleslým ramenem zvedl winčestrovku a mířil, když ode dveří domu zahřměl výstřel.

Utah se překvapeně ohlédl. Ve dveřích stála Angie s otcovou spencerovkou v rukou. Chladnokrevně vypálila znovu a Blaine pohlédl k ohradě. „Vylez ven, Machuku! Vyjdi s rukama nad hlavou!“

Ozval se přidušený vzlyk a pak Machukův hlas. „Nemůžu. Koupil jsem to do nohy!“

Blaine se obrátil a zadíval se na Angii. Jednou rukou se chytil kmene stromu. „Angie, jsi… v pořádku?“

Pak uslyšel dusot kopyt a zhroutil se do prachu v chladném stínu platanu. Zaslechl, jak mu u ucha zašustilo listí, a potom se ponořil do temného ticha.

Otevřel oči do tmy, v níž svítil jen kruh světla kolem zastíněné lampy. Ta ozařovala tvář dívky na židli vedle postele. Spala a její tvář byla plná klidu a míru. Když se pohnul, otevřela oči. Rychle k němu natáhla ruku. „Ne, to nesmíš! Lež klidně!“ Zhroutil se zpátky na polštář. „Co – co se stalo?“

„Postřelili tě. Třikrát. Ztratil jsi hodně krve.“

„Co Nevers a Rink?“

„Oba jsou mrtví. Byl tu Rais Forbes a Padjen tady zůstal. Spí ve vedlejším pokoji. Přijel i Rocky White.“

„White?“

„Stal se z něj nový šerif Red Creeku.“ Blainea to potěšilo. Statný a ostřílený White vypadal na dobrého chlapa. „Co se stalo s Benem Ottenem?“

„Nevers ho zabil noc před tím, než jsi sem dorazil. Ben přijel nevím proč – a Nevers ho zastřelil. Možná si myslel, že jsi to ty. Jeho tělo leželo ve stáji celou noc a ráno před přestřelkou.“

Otten, Nevers, Witter. A před nimi Miller a Lud Fuller a ještě dříve Gid Blake a Joe Neal… Proč vlastně?

„Tahle země roste, Angie,“ zašeptal. „Roste a dospívá. Tohle byla možná poslední velká bitva. Mnoho lidí si myslí, že násilí se dá zastavit jen dalším násilím, ale já bych řekl, že jsou i lepší způsoby.“

„V Red Creeku se zakládá městská rada,“ řekla Angie. „Všichni jsou pro.“

„To je ten způsob, jak nastolit právo a pořádek.“ Odmlčel se. „Právo a pořádek… Ta slova někdy znějí tak… tak povýšeně, ale právě to lidé potřebují, když chtějí žít v míru.“

„Měl by sis odpočinout.“

„Vždyť odpočívám.“ Ležel tiše a díval se do tmy. „Víš,“ řekl pak, „tahle Šestačtyřicítka je moc pěkný místo. Rád se dívám, jak

krávy tloustnou ze zelený trávy, jak v příkopech teče čistá voda a mezi stromy prosvěcuje sluneční světlo. To se mi líbí, Angie.“

„Je tvoje. Joe Neal by z tebe měl radost. Udržels ji pro něho, Utahu.“

„Pro něho a pro tebe. Bez tebe bych nebyl nic, Angie.“

Pohlédla na něj a usmála se. „A proč bys měl být beze mě?“ zeptala se tiše. „Vždycky jsem to místo milovala… a tebe taky.“

Nadzdvihl se na posteli a bokem mu projela bolest. „Myslím, že si trochu zdřímnu, Angie. Vzbuď mě časně… chci vypít spoustu hrnků kafe…“ Jeho hlas se vytratil a on usnul. A někde venku ve tmě zavyl vlk na měsíc.